

Vụ cá cược tình yêu

Contents

Vụ cá cược tình yêu	1
1. Chương 01 - Phần 1	2
2. Chương 02 - Phần 1	8
3. Chương 03 - Phần 1	13
4. Chương 04 - Phần 1	15
5. Chương 05 - Phần 1	18
6. Chương 06 - Phần 1	20
7. Chương 07 - Phần 1	22
8. Chương 08 - Phần 1	24
9. Chương 09 - Phần 1	28
10. Chương 10 - Phần 1	34
11. Chương 11 - Phần 1	41
12. Chương 12 - Phần 1	46
13. Chương 13 - Phần 1	52
14. Chương 14 - Phần 1	59
15. Chương 15 - Phần 1	67
16. Chương 16 - Phần 1	72
17. Chương 17 - Phần 1	79
18. Chương 18 - Phần 2	86
19. Chương 19 - Phần 2	89
20. Chương 20 - Phần 2	92
21. Chương 21 - Phần 2	97
22. Chương 22 - Phần 2	100
23. Chương 23 - Phần 2	106
24. Chương 24 - Phần 2 (hết)	116

Vụ cá cược tình yêu



Giới thiệu

+ Hoàng Gia Kiệt: Là con trong 1 tập đoàn xây dựng WAM nổi tiếng khắp cả nước và cũng có tiếng

1. Chương 01 - Phần 1

Tại Milan – 9:30 a.m:

-Alo ba ạ! Con Chi đây ạ – Chi nhắc điện thoại và nói chuyện lễ phép với ba mình

-Ừ! Ba nghe, sao con?

-Ba à, con định 3 ngày nữa sẽ về Việt Nam – Chi nói chuyện với giọng đều đều

-Ừm, về chơi cũng tốt, lâu lắm rồi ba chưa được gặp con – Giọng ông vui mừng khi biết con gái sắp về chơi

-À mà ba ạ, con định về đó sống và học luôn được không ba, dù gì thì con cũng lớn rồi, võ lại giỏi mà bạn bè con ở hết bên đấy. Con ở bên này chán lắm ba ạ – Cô liệt kê từng thứ 1 và kể khổ với ông bố để được về nước (Nguyên nhân cô phải sang Ý và học võ giỏi là do hồi bé cô đã bị bắt cóc)

Tại đầu dây bên kia ông bố đang suy nghĩ “Hình như còn hơn nữa năm nữa là chuyện đó xảy đến, chắc con bé cũng đã nên về rồi”

Suy nghĩ xong ông liền nói luôn

-Thôi được rồi con gái của ta, bây giờ con có thể về nước sống và học hành – Ông nói mà không quên nở 1 nụ cười mặc dù Chi không thể nhìn thấy

-Oh yeah! – Cô vui quá mà đã hét luôn vào điện thoại và quên luôn người ở đầu dây bên kia là ba mình

- Con định tra tấn lỗ tai ta sao con gái? – Ông nói với giọng khiển trách nhưng thực ra thì ông chỉ đùa với đứa con gái của mình 1 chút

-Ôi con xin lỗi ba ạ. Thôi nha ba, 3 ngày nữa gặp lại ba tại Hà Nội, mà ba nhớ đừng bảo ai ra đón con nha, con không muốn mình là người nổi tiếng đâu – cô lại tiếp tục đùa với ba mình

-ôi! Con gái ai mà chảnh quá vậy? Mà vâng thưa tiểu thư mệnh lệnh của tiểu thư đã được chấp nhận

-Ba này, lại đùa con. Thôi con dập máy nha nha. Bye ba, chutzzzzzz – Cô chào ba mình mà không quên nụ hôn tạm biệt

-Ừm bye con gái. Hẹn ba ngày sau gặp lại con

————— - Tại trường KEY ngày hôm sau —————

-AAAAAAAAAAAAA!!!!!! F3 đến rồi kìa mọi người – Một giọng nữ sinh cất lên và như mọi khi thì cổng trường rất đông như đang diễn ra hội gì vậy (Sorry mọi người ra em hơi bị nhiễm BOF 1 tý nên lấy F3 ra để gọi mấy chàng mà cũng vì em chưa nghĩ ra được gì để gọi mấy anh)

Và như mọi khi thì F3 lại vào trường với 1 dáng vẻ rất hiên ngang và theo sau F3 là cả loạt con gái trong trường

-Bây giờ mình mới thấy làm người nổi tiếng thật phiền phức – Phong thở dài nói

-Bây giờ mới thấy à con – Triều trêu Phong

-Này tao là con mày bao giờ vậy – Phong tức tối nói

-Làm bây giờ này con – Triều trêu Phong

-Thôi đi bọn mày đừng đùa nữa, chán quá à. Vào học thôi – Kiệt nói với giọng mệt mỏi

-Hôm qua lại đi chơi khuya à? – phong

-Ờ – Kiệt cộc lốc trả lời

-Tao thấy mày nên thôi cái trò chán rồi lại bỏ đi. Mày làm thế kô những mệt cho mày mà mệt cho cả người khác đó – Phong bực mình nói

-Ừm. Tao cũng đang suy tính sống hần hoi lại nhưng còn đang xem xét – Kiệt nhìn vào khoảng không và nói

-Thôi sống thế nào tùy mày nhưng đó là điều bọn tao khuyên. Mày thích làm gì tùy. Thầy giáo vào rồi kìa, chuẩn bị học thôi – Triều luôn là người ứng xử hợp lí, hợp tình nhất bọn

Cùng lúc đó cũng có hai cô gái đang chuẩn bị vào lớp

-Lại F3 kìa – Như nói với giọng không còn gì chán hơn

-Mình không hiểu F3 tốt đẹp gì mà mọi người thích ghê thế nhỉ? – Như nghiêng nghiêng cái đầu và đặt câu hỏi

-Mình chịu. Mình thấy bọn F3 chỉ được bề ngoài còn bên trong thì.... – Ly luôn là người nói những điều đúng đắn

-Này vào lớp thôi, thầy giáo kìa – Như giục Ly rồi hai đứa 3 chân 4 cẳng chạy nhanh vào lớp

.....Tùng! Tùng!

-May thế cuối cùng cũng hết tiết của cái ông thầy khó tính đó – Như lên tiếng sau 1 tiết học dài mệt mỏi

-Mình đúng là rất thích học toán nhưng mà học cái ông này xong thì môn toán là cái môn kô thể mê nổi – Ly lại bắt đầu ca cẩm

-À mà mày biết vụ Chi về nước chưa ? – Như đang ngồi thảnh thơi thì chợt nhớ ra vụ cái Chi

-Ồ, tao có nghe qua qua nên hôm qua đã sang hần nhà nó để hỏi ba nó đó – Ly luôn luôn là người cẩn thận trong mọi việc

-Ừ, rồi sao??? – Như tò mò hỏi

-Ba nó bảo là ngày mai 10h30 sáng nó sẽ về tới sân bay nội bài, mà bác ý nhờ mình ra đón nó đó. À mà quên ba nó bảo là nó về hần luôn không sang nữa – Ly nói xong thì hai đứa cười to hạnh phúc

-Nè hai bà có chuyện gì vui vậy? – Phong thấy lớp đang yên ắng tự dưng có tiếng cười liền ra hỏi xem chuyện gì

-À! Không có gì đâu, chỉ là bọn tôi có chuyện vui thôi – Như bình thản nói

-Chuyện gì vui vậy? Nói cho bọn tui nghe được không? – Phong tò mò hỏi

-Không nói được nhưng mà bọn tôi sẽ hé lộ nha 1 chút xíu nha – Ly vì thấy vẻ mặt tò mò đến nản nỉ của Phong nên động lòng chút

-Ừ nói đi – Phong vui vẻ nói

-Là sắp tới lớp sẽ có chuyện vui để xem hìhì – Ly nói xong thì tủm tỉm cười vì biết rằng Chi về thì sẽ xuất hiện khối chuyện hay

-Nói thế thì nói làm gì – Phong nhăn mặt nói và rồi đi về chỗ ngồi của mình

—————10h30 a.m tại sân bay Nội Bài—————

-Này sao con Chi ra lâu thế nhỉ? – Như đợi lâu quá và thấy hơi bực mình

-Ai biết được con nhỏ này. Mày thừa biết tính nó mà. Mà tao nghĩ chúng ta nên ra cổng đợi đi, chứ đợi đây biết nó ra cổng nào? – Ly nói xong thì hai đứa dắt tay nhau ra cổng đợi

—————-5 sau—————

Tại cổng ra xuất hiện một cô gái ăn mặc rất xi-tai. Trên gương mặt cô đeo 1 cái kính che gần nửa mặt làm chẳng ai nhận ra cô cả và ngay sau khi đi ra thì

-Oh yeah!!!!!!!!!!!!!! Cuối cùng cũng được về Việt Nam – Chi hét to vui mừng và sau đó thì bị va vào một cái gì đó và làm cô bị ngã. Theo phản xạ bình thường thì cô sẽ bầu vúi vào 1 cái gì đó và ngay sau đó là.....

Theo phản xạ tự nhiên cô sẽ bám vào 1 thứ gì đó gần nhất có thể. Và thứ cô nắm được đó là cổ tay mềm mại của 1 ai đó. Cổ tay của người đó nằm gọn trong bàn tay cô. Theo quan tính, người đó cũng bị giật lại theo. Hai người đập vào nhau một lần nữa. Hai khuôn mặt áp sát dần. Như có thứ gì vừa mềm mại, vừa dịu ngọt chạm vào đôi môi. Mắt cô mở to. Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm. Hai môi dính chặt. Cô không kịp phản ứng trước cú ngã bất ngờ này. Khuôn mặt ấy thật đẹp! Đôi mắt nâu đen to mở tròn hết cỡ, làn da trắng mượt. Thoang thoang đâu đó hương dầu ngào ngạt lan đều trong gió. Chiếc túi trên tay cô gái rơi xuống phá tan sự tĩnh lặng.

Giờ đây người đó đang trong tư thế một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay vòng qua eo cô giữ cô thật chặt.

Bị bất ngờ trước cú va chạm. Cô đẩy mạnh anh ra. Khuôn mặt cô lúc này đỏ ửng lên.

Bốp !!!!!!! Cô đưa tay tát mạnh vào mặt anh.

- Đồ háo sắc!

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi. Bỏ lại người đó nơi đó một mình. Anh đứng đó, với khuôn mặt ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng đã khuất tầm mắt. Áp đôi tay lên hai má, anh cảm thấy mặt mình nóng ran. Không chỉ vì cái tát kia mà vì cả cảm giác xao xuyến, vị ngọt còn vương lại trên đôi môi (Đố mọi người bík anh ta là ai??? Hihi)

Một lúc sau, cô đi ra ngoài cổng sân bay Nội Bài, vừa đi cô vừa nghĩ “Trời ơi, first kiss của tôi, sao hần ta có thể.... Chẳng qua là mình sắp ngã nên mình phải bầu vúi vào cái gì đó và trúng anh ta thôi, thế mà anh ta... Tức quá, càng nghĩ càng tức mà” Dòng suy nghĩ của cô đã bị cắt bởi hai giọng nói to mà suýt nữa làm hỏng lỗ tai của cô luôn

-Chiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!! – Nhi và Ly hét to khi thấy Chi ra khỏi cổng sân bay. Sau đó hai người chạy lại ôm người bạn cũ

-Ôi nhớ hai cậu quá cơ!!!!!!!!!! – Chi vừa nói vừa giả vờ xúc động như sắp khóc vậy

-Thôi đi bà đừng giả vờ nữa, chúng tôi biết thừa là bà ở bên đó lắm bạn bè lắm mà, làm gì mà nhớ đến hai người bạn cũ này – Nhi vừa nói vừa giả vờ đổi

-Ôi Nhi à !, tớ đâu có nói thế đâu. Tớ nhớ hai cậu thật mà – Cô nói xong thì lại ôm hai người bạn thân của mình

-Đùa cậu thế thôi, cho đáng đời, về mà chẳng nói bạn bè gì cả. Làm đại tiểu thư tôi đây phải đích thân đến nhà cô hỏi thông tin đó – Ly nói với giọng hơi đùa và trách Chi

-Mình xin lỗi mà. Chẳng qua là mình không thích tốn nước bọt với mấy bọn phóng viên nên mới nói ba mình là thông tin tuyệt mật nên... – Chi vừa nói vừa chạy đến đứng giữa hai người bạn thân và kể lể như là mình rất khổ

-Thôi chúng tôi biết rồi thưa bà. Nào chuẩn bị hành lý về nhà thôi, xe chúng tớ đang đỗ ngoài kia

-OK! Let’s go. Cuối cùng cũng được về sướng quá – Cô vừa nói vừa chạy theo hai người bạn của mình đang đi đằng trước

—————Trên đường về—————

Nhìn qua ô cửa kính cô cảm thấy rằng Hà Nội đã thay đổi rất nhiều và các đường phố bây giờ rất tấp nập. Còn trên một số con phố thì các nhà cao tầng thì nhau mọc lên

-Này Hà Nội thay đổi nhiều thế nhỉ? – Chi quay mặt lại và nói với hai đứa bạn mình

-Ừm, thay đổi rất nhiều, mà bà đi cũng lâu rồi mà – Ly nói với giọng hơi đượm buồn

-Mà khi nào thì bà nhập học cùng bọn tôi – Nhi tò mò hỏi

-À, tớ đang định là khoảng 2 ngày nữa thì tớ nhập học, vì tớ vẫn còn đang muốn tham quan thành phố HN mà – Chi với giọng háo hức

-OK. Thế ngày mai đi tham quan và shopping kô bà – Nhi vui mừng nói vì bây giờ đã có người đi chơi với Nhi

-Ngày mai hả ? Được thôi. Sáng mai đến đón tớ nha

Cuối cùng thì cuộc nói chuyện của mọi người cũng kết thúc và thời gian dần trôi. Cuối cùng thì Chi cũng về đến nhà.

Tại nhà, ba Chi đang ngồi đọc sách trong phòng, ông chưa đi ra ngoài mà đã nghe thấy tiếng con gái rệu của ông hét to rồi

-Baaaaaaaaa!!! CON VỀ RỒI NÈ! – Chi hét to

-Vì tiếng gọi quá ư là nổi bật của cô con gái nên ông đã gấp quyển sách lại và đi ra khỏi phòng – Ôi lâu lắm mới được gặp con, nhớ con quá – Ông vừa nói vừa đi đến ôm con gái mình

-Con cũng rất nhớ ba – Chi nói và ôm ba mình

-Thôi ba con ta còn thời gian dài dài nói chuyện với nhau mà con lên phòng sắp xếp đồ đạc và nghỉ ngơi đi. Ta thấy con có vẻ mệt mỏi đó – Ba Chi quan tâm nói

-Dạ vâng. Thế con xin phép lên phòng ạ – Cô lễ phép nói với ba mình

-Ừm con lên nghỉ đi

Vừa lên đến phòng Chi nhảy luôn lên giường ngủ vì cả ngày hôm nay cô làm quá nhiều và điều đó làm cô hơi mệt mỏi

—————Sáng hôm sau tại nhà Chi—————

-Chi đâu??????? Mau dậy đi chơi – Nhi vừa mới vào nhà Chi thì đã hét to gọi Chi vì cô biết Chi mà đã không có ai gọi thì cô vẫn yên giấc đến khi nào bụng cô reo chuông thì cô mới chịu dậy

-Chắc nó vẫn đang trên phòng đó. Lên gọi nó thôi nào, đúng là bản tính của bà này khó mà thay đổi được – Ly lại tuôn ra cả tràng câu đúng đắn

-Chi nào dậy mau đi shopping – Nhi nhảy lên giường và đánh thức Chi dậy.Sau khoảng thời gian là gần 1 tiếng thì ba cô nàng cũng xuất phát. Nắng vàng ấm áp tràn vào từng ngõ ngách của thành phố, in bóng trên mặt đường, nhuộm thành phố HN thành một biển vàng đẹp lung linh. Những cơn gió nhẹ thỉnh thoảng lại thoảng qua, mát lạnh. Vài tia nắng nghịch ngợm nhảy nhót theo những bước chân của bốn cô gái xinh đẹp vừa bước ra khỏi cửa hiệu làm tóc.

- Ly, nhìn kiểu tóc mới của tớ thế nào? – Nhi vui vẻ hỏi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của mình

- Rất tuyệt – Ly đưa ngón tay cái lên ra hiệu

- Chuyện, tớ chọn kiểu mà, làm gì có chuyện không đẹp – Chi xen vào trong giọng nói có vẻ hơi đắc ý

- Biết rồi, khổ lắm – Nhi nhìn cô bạn, cười – Các cô gái, bây giờ đi đâu đây?

- Fashion shop – Nhi hào hứng nói

- Được, bọn mình nghe theo – Nhi nói rồi đưa tay lên, ra hiệu tiến về phía trước – Nào các cô gái...

- Let's go – Ba cô gái đồng thanh rồi phá lên cười. Tiếng cười giòn tan vang dội trong thính không.

Hai bên đường, ai cũng ngoái đầu nhìn theo họ, ba cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Nếu bây giờ là mùa hè thì họ chính là những cơn mưa đầu mùa tưới mát những tâm hồn khô hạn.

Tại Milan – 9:30 a.m:

-Alo ba ạ! Con Chi đây ạ – Chi nhắc điện thoại và nói chuyện lễ phép với ba mình

-Ừ! Ba nghe, sao con?

-Ba à, con định 3 ngày nữa sẽ về Việt Nam – Chi nói chuyện với giọng đều đều

-Ừm, về chơi cũng tốt, lâu lắm rồi ba chưa được gặp con – Giọng ông vui mừng khi biết con gái sắp về chơi

-À mà ba ạ, con định về đó sống và học luôn được không ba, dù gì thì con cũng lớn rồi, võ lại giỏi mà bạn bè con ở hết bên đấy. Con ở bên này chán lắm ba ạ – Cô liệt kê từng thứ 1 và kể khổ với ông bố để được về nước (Nguyên nhân cô phải sang Ý và học võ giỏi là do hồi bé cô đã bị bắt cóc)

Tại đầu dây bên kia ông bố đang suy nghĩ “Hình như còn hơn nửa năm nữa là chuyện đó xảy đến, chắc con bé cũng đã nên về rồi”

Suy nghĩ xong ông liền nói luôn

-Thôi được rồi con gái của ta, bây giờ con có thể về nước sống và học hành – Ông nói mà không quên nở 1 nụ cười mặc dù Chi không thể nhìn thấy

-Oh yeah! – Cô vui quá mà đã hét luôn vào điện thoại và quên luôn người ở đầu dây bên kia là ba mình

- Con định tra tấn lỗ tai ta sao con gái? – Ông nói với giọng khiển trách nhưng thực ra thì ông chỉ đùa với đứa con gái của mình 1 chút

-Ôi con xin lỗi ba ạ. Thôi nha ba, 3 ngày nữa gặp lại ba tại Hà Nội, mà ba nhớ đừng bảo ai ra đón con nha, con không muốn mình là người nổi tiếng đâu – cô lại tiếp tục đùa với ba mình

-ôi! Con gái ai mà chảnh quá vậy? Mà vâng thưa tiểu thư mệnh lệnh của tiểu thư đã được chấp nhận

-Ba này, lại đùa con. Thôi con dập máy nha nha. Bye ba, chutzzzzzz – Cô chào ba mình mà không quên nụ hôn tạm biệt

-Ừm bye con gái. Hẹn ba ngày sau gặp lại con

————— Tại trường KEY ngày hôm sau —————

-AAAAAAAAAAAAA!!!!!! F3 đến rồi kìa mọi người – Một giọng nữ sinh cất lên và như mọi khi thì cổng trường rất đông như đang diễn ra hội gì vậy (Sorry mọi người ra em hơi bị nhiễm BOF 1 tý nên lấy F3 ra để gọi mấy chàng mà cũng vì em chưa nghĩ ra được gì để gọi mấy anh)

Và như mọi khi thì F3 lại vào trường với 1 dáng vẻ rất hiên ngang và theo sau F3 là cả loạt con gái trong trường

-Bây giờ mình mới thấy làm người nổi tiếng thật phiền phức – Phong thở dài nói

-Bây giờ mới thấy à con – Triều trêu Phong

-Này tao là con mày bao giờ vậy – Phong tức tối nói

-Làm bây giờ này con – Triều trêu Phong

-Thôi đi bọn mày đừng đùa nữa, chán quá à. Vào học thôi – Kiệt nói với giọng mệt mỏi

-Hôm qua lại đi chơi khuya à? – phong

-Ờ – Kiệt cộc lốc trả lời

-Tao thấy mày nên thôi cái trò chán rồi lại bỏ đi. Mày làm thế không mệt cho mày mà mệt cho cả người khác đó – Phong bực mình nói

-Ừm. Tao cũng đang suy tính sống hẳn hay lại nhưng còn đang xem xét – Kiệt nhìn vào khoảng không và nói

-Thôi sống thế nào tùy mày nhưng đó là điều bọn tao khuyên. Mày thích làm gì tùy. Thầy giáo vào rồi kìa, chuẩn bị học thôi – Triều luôn là người ứng xử hợp lý, hợp tình nhất bọn

Cùng lúc đó cũng có hai cô gái đang chuẩn bị vào lớp

-Lại F3 kìa – Như nói với giọng không còn gì chán hơn

-Mình không hiểu F3 tốt đẹp gì mà mọi người thích ghê thế nhỉ? – Như nghiêng nghiêng cái đầu và đặt câu hỏi

-Mình chịu. Mình thấy bọn F3 chỉ được bề ngoài còn bên trong thì.... – Ly luôn là người nói những điều đúng đắn

-Này vào lớp thôi, thầy giáo kia – Như giục Ly rồi hai đứa 3 chân 4 cẳng chạy nhanh vào lớp

.....Tùng! Tùng!

-May thế cuối cùng cũng hết tiết của cái ông thầy khó tính đó – Như lên tiếng sau 1 tiết học dài mệt mỏi

-Mình đúng là rất thích học toán nhưng mà học cái ông này xong thì môn toán là cái môn không thể mê nổi – Ly lại bắt đầu ca cẩm

-À mà mày biết vụ Chi về nước chưa ? – Như đang ngồi thảnh thơi thì chợt nhớ ra vụ cái Chi

-Ồ, tao có nghe qua qua nên hôm qua đã sang hẻm nhà nó để hỏi ba nó đó – Ly luôn luôn là người cẩn thận trong mọi việc

-Ừ, rồi sao??? – Như tò mò hỏi

-Ba nó bảo là ngày mai 10h30 sáng nó sẽ về tới sân bay nội bài, mà bác ý nhờ mình ra đón nó đó. À mà quên ba nó bảo là nó về hẻm luôn không sang nữa – Ly nói xong thì hai đứa cười to hạnh phúc

-Nè hai bà có chuyện gì vui vậy? – Phong thấy lớp đang yên ắng tự dưng có tiếng cười liền ra hỏi xem chuyện gì

-À! Không có gì đâu, chỉ là bọn tôi có chuyện vui thôi – Như bình thản nói

-Chuyện gì vui vậy? Nói cho bọn tui nghe được không? – Phong tò mò hỏi

-Không nói được nhưng mà bọn tôi sẽ hé lộ nha 1 chút xíu nha – Ly vì thấy vẻ mặt tò mò đến nản nỉ của Phong nên động lòng chút

-Ừ nói đi – Phong vui vẻ nói

-Là sắp tới lớp sẽ có chuyện vui để xem hìhì – Ly nói xong thì tủm tỉm cười vì biết rằng Chi về thì sẽ xuất hiện khối chuyện hay

-Nói thế thì nói làm gì – Phong nhăn mặt nói và rồi đi về chỗ ngồi của mình

—————10h30 a.m tại sân bay Nội Bài—————

-Này sao con Chi ra lâu thế nhỉ? – Như đợi lâu quá và thấy hơi bực mình

-Ai biết được con nhỏ này. Mày thừa biết tính nó mà. Mà tao nghĩ chúng ta nên ra cổng đợi đi, chứ đợi đây biết nó ra cổng nào? – Ly nói xong thì hai đứa dắt tay nhau ra cổng đợi

—————5 sau—————

Tại cổng ra xuất hiện một cô gái ăn mặc rất xi-tai. Trên gương mặt cô đeo 1 cái kính che gần nửa mặt làm chẳng ai nhận ra cô cả và ngay sau khi đi ra thì

-Oh yeah!!!!!!!!! Cuối cùng cũng được về Việt Nam – Chi hét to vui mừng và sau đó thì bị va vào một cái gì đó và làm cô bị ngã. Theo phản xạ bình thường thì cô sẽ bấu víu vào 1 cái gì đó và ngay sau đó là.....

Theo phản xạ tự nhiên cô sẽ bám vào 1 thứ gì đó gần nhất có thể. Và thứ cô nắm được đó là cổ tay mềm mại của 1 ai đó. Cổ tay của người đó nằm gọn trong bàn tay cô. Theo quan tính, người đó cũng bị giật lại theo. Hai người đập vào nhau một lần nữa. Hai khuôn mặt áp sát dần. Như có thứ gì vừa mềm mại, vừa dịu ngọt chạm vào đôi môi. Mắt cô mở to. Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm. Hai môi dính chặt. Cô không kịp phản ứng trước cú ngã bất ngờ này. Khuôn mặt ấy thật đẹp! Đôi mắt nâu đen to mở tròn hết cỡ, làn da trắng mượt. Thoang thoang đâu đó hương dầu ngải lan đều trong gió. Chiếc túi trên tay cô gái rơi xuống phá tan sự tĩnh lặng.

Giờ đây người đó đang trong tư thế một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay vòng qua eo cô giữ cô thật chặt.

Bị bất ngờ trước cú va chạm. Cô đẩy mạnh anh ra. Khuôn mặt cô lúc này đỏ ửng lên.

Bốp !!!!! Cô đưa tay tát mạnh vào mặt anh.

- Đồ háo sắc!

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi. Bỏ lại người đó nơi đó một mình. Anh đứng đó, với khuôn mặt ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng đã khuất tầm mắt. Áp đôi tay lên hai má, anh cảm thấy mặt mình nóng ran. Không chỉ vì cái tát kia mà vì cả cảm giác xao xuyến, vị ngọt còn vương lại trên đôi môi (Đố mọi người bık anh ta là ai??? Hihi)

Một lúc sau, cô đi ra ngoài cổng sân bay Nội Bài, vừa đi cô vừa nghĩ “Trời ơi, first kiss của tôi, sao hần ta có thể.... Chẳng qua là mình sắp ngã nên mình phải bầu vúi vào cái gì đó và trúng anh ta thôi, thế mà anh ta... Tức quá, càng nghĩ càng tức mà” Dòng suy nghĩ của cô đã bị cắt bởi hai giọng nói to mà suýt nữa làm hỏng lỗ tai của cô luôn

-Chiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!! – Nhi và Ly hét to khi thấy Chi ra khỏi cổng sân bay. Sau đó hai người chạy lại ôm người bạn cũ

-Ôi nhớ hai cậu quá cơ!!!!!!!!!! – Chi vừa nói vừa giả vờ xúc động như sắp khóc vậy

-Thôi đi bà đừng giả vờ nữa, chúng tôi biết thừa là bà ở bên đó lắm bạn bè lắm mà, làm gì mà nhớ đến hai người bạn cũ này – Nhi vừa nói vừa giả vờ đổi

-Ôi Nhi à !, tớ đâu có nói thế đâu. Tớ nhớ hai cậu thật mà – Cô nói xong thì lại ôm hai người bạn thân của mình

-Đùa cậu thế thôi, cho đáng đời, về mà chẳng nói bạn bè gì cả. Làm đại tiểu thư tôi đây phải đích thân đến nhà cô hỏi thông tin đó – Ly nói với giọng hơi đùa và trách Chi

-Mình xin lỗi mà. Chẳng qua là mình không thích tốn nước bọt với mấy bọn phóng viên nên mới nói ba mình là thông tin tuyệt mật nên... – Chi vừa nói vừa chạy đến đứng giữa hai người bạn thân và kể lể như là mình rất khổ

-Thôi chúng tôi biết rồi thưa bà. Nào chuẩn bị hành lý về nhà thôi, xe chúng tớ đang đỗ ngoài kia

-OK! Let’s go. Cuối cùng cũng được về sướng quá – Cô vừa nói vừa chạy theo hai người bạn của mình đang đi đằng trước

2. Chương 02 - Phần 1

—————Trên đường về—————

Nhìn qua ô cửa kính cô cảm thấy rằng Hà Nội đã thay đổi rất nhiều và các đường phố bây giờ rất tấp nập. Còn trên một số con phố thì các nhà cao tầng thì nhau mọc lên

-Này Hà Nội thay đổi nhiều thế nhỉ? – Chi quay mặt lại và nói với hai đứa bạn mình

-Ừm, thay đổi rất nhiều, mà bà đi cũng lâu rồi mà – Ly nói với giọng hơi đượm buồn

-Mà khi nào thì bà nhập học cùng bọn tôi – Nhi tò mò hỏi

-À, tớ đang định là khoảng 2 ngày nữa thì tớ nhập học, vì tớ vẫn còn đang muốn tham quan thành phố HN mà – Chi với giọng háo hức

-OK. Thế ngày mai đi tham quan và shopping kô bà – Nhi vui mừng nói vì bây giờ đã có người đi chơi với Nhi

-Ngày mai hả ? Được thôi. Sáng mai đến đón tớ nha

Cuối cùng thì cuộc nói chuyện của mọi người cũng kết thúc và thời gian dần trôi. Cuối cùng thì Chi cũng về đến nhà.

Tại nhà, ba Chi đang ngồi đọc sách trong phòng, ông chưa đi ra ngoài mà đã nghe thấy tiếng con gái rượt của ông hét to rồi

-Baaaaaaaaa!!! CON VỀ RỒI NÈ! – Chi hét to

-Vì tiếng gọi quá ư là nổi bật của cô con gái nên ông đã gấp quyển sách lại và đi ra khỏi phòng – Ôi lâu lắm mới được gặp con, nhớ con quá – Ông vừa nói vừa đi đến ôm con gái mình

-Con cũng rất nhớ ba – Chi nói và ôm ba mình

-Thôi ba con ta còn thời gian dài dài nói chuyện với nhau mà con lên phòng sắp xếp đồ đạc và nghỉ ngơi đi. Ta thấy con có vẻ mệt mỏi đó – Ba Chi quan tâm nói

-Dạ vâng. Thế con xin phép lên phòng ạ – Cô lễ phép nói với ba mình

-Ừm con lên nghỉ đi

Vừa lên đến phòng Chi nhảy luôn lên giường ngủ vì cả ngày hôm nay cô làm quá nhiều và điều đó làm cô hơi mệt mỏi

—Sáng hôm sau tại nhà Chi—

-Chi đâu??????? Mau dậy đi chơi – Nhi vừa mới vào nhà Chi thì đã hét to gọi Chi vì cô biết Chi mà đã không có ai gọi thì cô vẫn yên giấc đến khi nào bụng cô reo chuông thì cô mới chịu dậy

-Chắc nó vẫn đang trên phòng đó. Lên gọi nó thôi nào, đúng là bản tính của bà này khó mà thay đổi được – Ly lại tuôn ra cả tràng câu đúng đắn

-Chi nào dậy mau đi shopping – Nhi nhảy lên giường và đánh thức Chi dậy. Sau khoảng thời gian là gần 1 tiếng thì ba cô nàng cũng xuất phát. Nắng vàng ươm áp tràn vào từng ngõ ngách của thành phố, in bóng trên mặt đường, nhuộm thành phố HN thành một biển vàng đẹp lung linh. Những cơn gió nhẹ thỉnh thoảng lại thoảng qua, mát lạnh. Vài tia nắng nghịch ngợm nhảy nhót theo những bước chân của bốn cô gái xinh đẹp vừa bước ra khỏi cửa hiệu làm tóc.

- Ly, nhìn kiểu tóc mới của tớ thế nào? – Nhi vui vẻ hỏi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của mình

- Rất tuyệt – Ly đưa ngón tay cái lên ra hiệu

- Chuyện, tớ chọn kiểu mà, làm gì có chuyện không đẹp – Chi xen vào trong giọng nói có vẻ hơi đắc ý

- Biết rồi, khổ lắm – Nhi nhìn cô bạn, cười – Các cô gái, bây giờ đi đâu đây?

- Fashion shop – Nhi hào hứng nói

- Được, bọn mình nghe theo – Nhi nói rồi đưa tay lên, ra hiệu tiến về phía trước – Nào các cô gái...

- Let's go – Ba cô gái đồng thanh rồi phá lên cười. Tiếng cười giòn tan vang dội trong thính không.

Hai bên đường, ai cũng ngoái đầu nhìn theo họ, ba cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Nếu bây giờ là mùa hè thì họ chính là những cơn mưa đầu mùa tưới mát những tâm hồn khô hạn.

Theo phản xạ tự nhiên cô sẽ bám vào 1 thứ gì đó gần nhất có thể. Và thứ cô nắm được đó là cổ tay mềm mại của 1 ai đó. Cổ tay của người đó nằm gọn trong bàn tay cô. Theo quan tính, người đó cũng bị giật lại theo. Hai người đập vào nhau một lần nữa. Hai khuôn mặt áp sát dần. Như có thứ gì vừa mềm mại, vừa dịu ngọt chạm vào đôi môi. Mắt cô mở to. Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm. Hai môi dính chặt. Cô không kịp phản ứng trước cú ngã bất ngờ này. Khuôn mặt ấy thật đẹp! Đôi mắt nâu đen to mở tròn hết cỡ, làn da trắng mịn. Thoang thoang đâu đó hương dầu ngào ngạt lan đều trong gió. Chiếc túi trên tay cô gái rơi xuống phá tan sự tĩnh lặng.

Giờ đây người đó đang trong tư thế một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay vòng qua eo cô giữ cô thật chặt.

Bị bất ngờ trước cú va chạm. Cô đẩy mạnh anh ra. Khuôn mặt cô lúc này đỏ ửng lên.

Bốp !!!!! Cô đưa tay tát mạnh vào mặt anh.

- Đồ háo sắc!

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi. Bỏ lại người đó nơi đó một mình. Anh đứng đó, với khuôn mặt ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng đã khuất tầm mắt. Áp đôi tay lên hai má, anh cảm thấy mặt mình nóng ran. Không chỉ vì cái tát kia mà vì cả cảm giác xao xuyến, vị ngọt còn vương lại trên đôi môi (Đố mọi người bık anh ta là ai??? Hihi)

Một lúc sau, cô đi ra ngoài cổng sân bay Nội Bài, vừa đi cô vừa nghĩ “Trời ơi, first kiss của tôi, sao hần ta có thể.... Chẳng qua là mình sắp ngã nên mình phải bầu vúi vào cái gì đó và trúng anh ta thôi, thế mà anh ta... Tức quá, càng nghĩ càng tức mà” Dòng suy nghĩ của cô đã bị cắt bởi hai giọng nói to mà suýt nữa làm hỏng lỗ tai của cô luôn

-Chiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!! – Nhi và Ly hét to khi thấy Chi ra khỏi cổng sân bay. Sau đó hai người chạy lại ôm người bạn cũ

-Ôi nhớ hai cậu quá cơ!!!!!!!!!! – Chi vừa nói vừa giả vờ xúc động như sắp khóc vậy

-Thôi đi bà đừng giả vờ nữa, chúng tôi biết thừa là bà ở bên đó lắm bạn bè lắm mà, làm gì mà nhớ đến hai người bạn cũ này – Nhi vừa nói vừa giả vờ đổi

-Ôi Nhi à !, tớ đâu có nói thế đâu. Tớ nhớ hai cậu thật mà – Cô nói xong thì lại ôm hai người bạn thân của mình

-Đùa cậu thế thôi, cho đáng đời, về mà chẳng nói bạn bè gì cả. Làm đại tiểu thư tôi đây phải đích thân đến nhà cô hỏi thông tin đó – Ly nói với giọng hơi đùa và trách Chi

-Mình xin lỗi mà. Chẳng qua là mình không thích tốn nước bọt với mấy bọn phóng viên nên mới nói ba mình là thông tin tuyệt mật nên... – Chi vừa nói vừa chạy đến đứng giữa hai người bạn thân và kể lể như là mình rất khổ

-Thôi chúng tôi biết rồi thưa bà. Nào chuẩn bị hành lý về nhà thôi, xe chúng tớ đang đỗ ngoài kia

-OK! Let’s go. Cuối cùng cũng được về sướng quá – Cô vừa nói vừa chạy theo hai người bạn của mình đang đi đằng trước

—————Trên đường về—————

Nhìn qua ô cửa kính cô cảm thấy rằng Hà Nội đã thay đổi rất nhiều và các đường phố bây giờ rất tấp nập. Còn trên một số con phố thì các nhà cao tầng thi nhau mọc lên

-Này Hà Nội thay đổi nhiều thế nhỉ? – Chi quay mặt lại và nói với hai đứa bạn mình

-Ừm, thay đổi rất nhiều, mà bà đi cũng lâu rồi mà – Ly nói với giọng hơi đượm buồn

-Mà khi nào thì bà nhập học cùng bọn tôi – Nhi tò mò hỏi

-À, tớ đang định là khoảng 2 ngày nữa thì tớ nhập học, vì tớ vẫn còn đang muốn tham quan thành phố HN mà – Chi với giọng háo hức

-OK. Thế ngày mai đi tham quan và shopping kô bà – Nhi vui mừng nói vì bây giờ đã có người đi chơi với Nhi

-Ngày mai hả ? Được thôi. Sáng mai đến đón tớ nha

Cuối cùng thì cuộc nói chuyện của mọi người cũng kết thúc và thời gian dần trôi. Cuối cùng thì Chi cũng về đến nhà.

Tại nhà, ba Chi đang ngồi đọc sách trong phòng, ông chưa đi ra ngoài mà đã nghe thấy tiếng con gái rượu của ông hét to rồi

-Baaaaaaaaa!!! CON VỀ RỒI NÈ! – Chi hét to

-Vì tiếng gọi quá ư là nổi bật của cô con gái nên ông đã gấp quyển sách lại và đi ra khỏi phòng – Ôi lâu lắm mới được gặp con, nhớ con quá – Ông vừa nói vừa đi đến ôm con gái mình

-Con cũng rất nhớ ba – Chi nói và ôm ba mình

-Thôi ba con ta còn thời gian dài dài nói chuyện với nhau mà con lên phòng sắp xếp đồ đạc và nghỉ ngơi đi. Ta thấy con có vẻ mệt mỏi đó – Ba Chi quan tâm nói

-Dạ vâng. Thế con xin phép lên phòng ạ – Cô lễ phép nói với ba mình

-Ừm con lên nghỉ đi

Vừa lên đến phòng Chi nhảy luôn lên giường ngủ vì cả ngày hôm nay cô làm quá nhiều và điều đó làm cô hơi mệt mỏi

—————Sáng hôm sau tại nhà Chi—————

-Chi đâu??????? Mau dậy đi chơi – Nhi vừa mới vào nhà Chi thì đã hét to gọi Chi vì cô biết Chi mà đã không có ai gọi thì cô vẫn yên giấc đến khi nào bụng cô reo chuông thì cô mới chịu dậy

-Chắc nó vẫn đang trên phòng đó. Lên gọi nó thôi nào, đúng là bản tính của bà này khó mà thay đổi được – Ly lại tuôn ra cả tràng câu đúng đắn

-Chi nào dậy mau đi shopping – Nhi nhảy lên giường và đánh thức Chi dậy.Sau khoảng thời gian là gần 1 tiếng thì ba cô nàng cũng xuất phát. Nắng vàng ấm áp tràn vào từng ngõ ngách của thành phố, in bóng trên mặt đường, nhuộm thành phố HN thành một biển vàng đẹp lung linh. Những cơn gió nhẹ thỉnh thoảng lại thoảng qua, mát lạnh. Vài tia nắng nghịch ngợm nhảy nhót theo những bước chân của bốn cô gái xinh đẹp vừa bước ra khỏi cửa hiệu làm tóc.

- Ly, nhìn kiểu tóc mới của tớ thế nào? – Nhi vui vẻ hỏi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của mình

- Rất tuyệt – Ly đưa ngón tay cái lên ra hiệu

- Chuyện, tớ chọn kiểu mà, làm gì có chuyện không đẹp – Chi xen vào trong giọng nói có vẻ hơi đắc ý

- Biết rồi, khổ lắm – Nhi nhìn cô bạn, cười – Các cô gái, bây giờ đi đâu đây?

- Fashion shop – Nhi hào hứng nói

- Được, bọn mình nghe theo – Nhi nói rồi đưa tay lên, ra hiệu tiến về phía trước – Nào các cô gái...

- Let's go – Ba cô gái đồng thanh rồi phá lên cười. Tiếng cười giòn tan vang dội trong thính không.

Hai bên đường, ai cũng ngoái đầu nhìn theo họ, ba cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Nếu bây giờ là mùa hè thì họ chính là những cơn mưa đầu mùa tưới mát những tâm hồn khô hạn.

Những tia nắng vẫn kiên trì bám theo bước chân của bốn cô gái đến cửa hàng thời trang. Nắng xuyên qua lớp cửa kính trong suốt trở nên nhạt nhòa hơn nhưng vẫn đủ sức sưởi ấm trái tim ai đó

- Các cậu, thấy thế nào? – Chi vừa bước ra từ phòng thử đồ. Cô đang mặc một chiếc áo ngủ rất quyến rũ bằng vải lụa, được điểm thêm những sợi ren lụa quý phái

- Ya, cậu định làm gì với cái đó? – Nhi la lên

- Không được sao? Mình đang định kiếm một anh chàng – Chi nở nụ cười tinh ranh

- Cậu đang đùa sao? – Hai cô bạn cùng lúc trở mặt nhìn cô

- Tất nhiên là đang đùa rồi – Chi phì cười trước ba gương mặt ngổ hết sức – Không nhớ phương châm của mình sao “Có duyên nhất định sẽ gặp”

- “Có duyên nhất định sẽ gặp” – Hai cô bạn nhắc lại với vẻ ngao ngán

- Trên đời này làm gì có chuyện duyên phận – Ly nói rồi quay lại với chiếc áo mình mới nhắm được

- Quên chuyện đó đi, Chi ạ – Nhi lắc đầu và đồng ý với Ly

- Chi, tuy tớ rất hiểu cậu nhưng hình như suy nghĩ này của cậu có chút vấn đề – Nhi vỗ vai cô tỏ ý cảm thông rồi quay đi

- Các cậu thật là...- Chi bĩu môi, giận dỗi

Đúng lúc đó, cánh cửa kính của cửa hiệu lại được mở ra. Ở ngưỡng cửa là một đôi tình nhân đang tay trong tay hết sức thân mật. Người con trai trông rất đẹp trai và chín chắn với nụ cười ấm áp trên môi. Đến đây chắc mọi người sẽ nghĩ rằng người con gái sẽ rất xinh đẹp hay chí ít cũng dễ thương, đúng không? Sai bét, cô gái đó có không những không đẹp mà còn rất xấu, vừa béo vừa lùn. Chiều cao chắc chỉ đến một mét năm mươi là cùng, lại còn cái dáng người thô kệch khiến người ta phát chán. Cái vẻ ấu trĩ trên gương mặt khiến cô ta càng buồn cười hơn. Nếu có thể dùng một câu để diễn tả cặp đôi này thì đó chỉ có thể là “Đôi dưa lênh”. Thật không hiểu sao một chàng trai đẹp trai ngời ngời như vậy lại yêu một cô gái xấu xí như vậy

- Các cậu có nhìn thấy gì không? – Nhi quay ra sau hỏi ba người bạn, đúng lúc thấy cả hai cũng đang há hốc mồm như cô cách đây một phút

Haicô gái không biết nói gì chỉ gật gật đầu nhìn theo cặp đôi đang dắt nhau về phía bên kia cửa hiệu. Cô gái chọn cho mình một chiếc váy dạ hội rất đẹp rồi vào phòng thử đồ. Chưa đầy năm phút sau, cô ta quay ra

- Anh thấy em mặc bộ này có đẹp không? – Cô gái nhõng nhẽo

- Đẹp, em mặc gì cũng đẹp hết – Chàng trai tấm tắc

Rồi cứ thế hết bộ này đến bộ khác, bộ nào chàng trai cũng khen đẹp. Chờ cho đến khi hai người kia đã đi ra với cả mấy túi đồ trong tay, ba cô gái mới quay lại nhìn nhau

- “Em mặc gì cũng đẹp hết” – Nhi nhái lại giọng của chàng trai với một sự giễu cợt – Có thấy cô gái đó không? Quần áo đẹp mà mặc lên người cô ta cũng sẽ biến thành xấu hết

- Đúng vậy. Làm sao lại có người xấu như vậy nhỉ. Bộ anh chàng đó bị hâm hay sao mà lại yêu cô ta được nhỉ – Ly tỏ vẻ không tin được

- Đúng vậy – Nhi gật gù – Tớ đoán cô gái đó chắc chắn là con của một gia đình giàu có còn chàng trai đó do gia cảnh khó khăn nên phải ở bên cô ta để dựa vào tiền và thế lực của gia đình cô ta

- Quá chính xác – Ly nói to và đồng ý với Nhi

- Sao các cậu không nghĩ chàng trai đó yêu cô gái là thật lòng nhỉ – Chi lên tiếng phản bác – Về bề ngoài đâu có quan trọng, quan trọng là tâm hồn ẩn bên trong

- Yêu? Thật lòng? Tâm hồn? – Hai cô gái lại đồng thanh

- Trên đời này làm gì có thứ gọi là tình yêu chân thật – Ly nhìn Christ với vẻ không tin được

- Càng không có chuyện hai người yêu nhau mà lại không lợi dụng của nhau – Nhi tiếp lời

- Vậy nên suy đoán của bọn mình là hoàn toàn chính xác – Ly nhanh miệng nói

- Thật không thể hiểu nổi các cậu nữa. Sao lại có cái suy nghĩ kiểu đó chứ – Chi lớn tiếng

- Nếu cậu khẳng định như vậy thì hãy chứng minh cho bọn mình thấy lời cậu nói là đúng, lúc đó bọn mình sẽ tâm phục khẩu phục. Còn ngược lại cậu sẽ phải đồng ý với quan điểm của bọn mình, không được cãi nữa

- Được thôi – Chi không do dự, trả lời ngay – Chứng minh thế nào?

Haicô gái lại nhìn nhau mỉm cười đầy ẩn ý rồi cả hai kéo Chi lại thì thầm to nhỏ gì đó

- Bắt đầu với Gia Kiệt của tập đoàn xây dựng WAM. Có thể nói anh ta là một người hoàn hảo nhất Hà Nội hiện nay. Con gái đẹp vậy quanh anh ta không thiếu, nếu có thể khiến anh ta sa vào lưới tình thì coi như cậu thắng. Thời gian là ba tháng. Ok?

- Được, quyết định vậy đi – Chi chắc chắn – Rồi các cậu sẽ hối hận cho xem

- Chưa biết ai sẽ hối hận đâu – Ly nói

Ba cô gái nhìn nhau mỉm cười, giữa họ đã hình thành một thỏa thuận ngầm. Câu chuyện của chúng ta bây giờ mới thật sự bắt đầu

3. Chương 03 - Phần 1

Vì vẫn chưa nhập học nên Chi vẫn đang trong hoàn cảnh ở nhà 1 mình mà không có ai nói chuyện

—————Tại nhà Gia Kiệt—————

Chủ tịch Hoàng vừa trở về Việt Nam từ Nhật Bản sau chuyến công tác dài ngày. Ngay khi vừa bước chân vào nhà, ông lập tức lên phòng của Kiệt, con trai ông vì có vài điều cần nói. Vừa vào nhà thì ông thấy nhà trống kô, kô có người làm. Ông tức giận, chuyện như thế này đã xảy ra rất nhiều lần trước đây. Mặc cho ông đã nói rất nhiều lần nhưng Kiệt vẫn không nghe. Mở cửa bước vào phòng, đúng như dự đoán của ông, cậu quý tử của ông đang cùng cô hầu xinh đẹp đóng phim tình cảm. Cô hầu đang ngồi trên bàn của Kiệt, một tay anh đang đặt lên eo cô ấy, tay kia đặt sau gáy cô, bờ môi hai người dính chặt vào nhau. Họ say sưa đến mức không nhận ra có người lạ đang ở đây.

Chủ tịch Hoàng hắng giọng khiến hai người giật mình. Cô hầu luống cuống chỉnh lại quần áo, cúi đầu chào ông

-Chủ tịch

Hoàng Gia Kiệt sau giây phút bất ngờ ban đầu đã lấy lại được vẻ bình thản, mỉm cười chào ông rồi vẫy tay ra hiệu cho cô hầu ra ngoài

- Bố, bố về lúc nào vậy?

- Gia Kiệt, ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, những chuyện như thế này đừng để ta bắt gặp lần nữa

- Bố, đây là chuyện riêng của con, bố quan tâm làm gì

- Đúng, chuyện riêng của con ta không quản nhưng làm việc gì cũng phải có chuẩn mực của nó. Con phải biết giữ thể diện chứ. Đuổi việc ngay cô hầu đó đi. Ngày mai mà ta còn thấy cô ta ở đây thì đừng trách. Còn nữa, nếu con cứ giữ cái kiểu xử sự này thì không biết ta sẽ làm gì đâu – Ông tức giận nói rồi quay ra

- Con biết rồi – Yi Jung tỏ vẻ nghe lời nhưng trong lòng lại đang nghĩ thầm: “Bố tưởng con không biết thuê một người làm việc khác sao?”

Một nụ cười nửa miệng nở trên môi anh. Nhưng Yi Jung không biết rằng bố anh luôn cao tay hơn anh một bước.

Mấy ngày sau thì ba anh cho đăng tuyển người làm việc cho căn hộ của Gia Kiệt. Nội dung đăng tuyển như sau : “Bất kể ai có trình độ làm việc đều có thể đến đăng kí, kô quan trọng về bề ngoài”

Đó là một tin rất sock bởi từ trước đến nay Kiệt luôn đòi hỏi người làm phải có ngoại hình. Và đặc biệt hơn nữa là đợt tuyển người làm lần này sẽ do đích thân chủ tịch So đứng ra lo liệu thay vì Gia Kiệt làm như trước kia

—————Tại trường—————

-Này Kiệt! Tao nghe nói là bố mày cho tuyển người làm tại căn hộ mày à??? – Phong tò mò hỏi

-Hay mày lại “ôm vai bá cổ” cô ta để rồi bố mày nhìn thấy nên như thế này hả??? – Triều tỏ vẻ thông minh hỏi Kiệt

-Ừm. Mà bức nhất là ông ý tuyển người kô có ngoại hình, thế này thì sao tao chịu được – Kiệt bực dọc nói với hai người bạn

-Cho mày chết, mấy lần bọn tao khuyên răn thì mày đâu có nghe. Bố mày còn cao tay hơn mày nhiều Kiệt ạ – Triều hiểu biết nói với Kiệt

-Thôi đừng nói đến vụ này nữa. Nói nữa chắc tao vô bệnh viện quá – Kiệt bực tức nói

-OK. Vào học thôi nào – Phong nói với cả bọn

Nhưng ba người bọn họ không biết rằng đứng gần ba người họ là hai người con gái xinh đẹp đang nghe câu chuyện của họ. Câu chuyện của họ có vẻ không hay nhưng đối với hai cô nàng thì lại là tin “nóng hổi vừa thổi vừa nghe”. Họ nghe xong thì liền cười với nhau đầy ẩn ý

—————Vào buổi tối ngày hôm đó tại nhà Chi—————

-Alo ông Hoàng phải không? – ba Chi từ từ nói chuyện với ông Hoàng

-Dạ vâng. Xin cho hỏi đầu dây là..... – Ông Hoàng chưa chắc là ai quyết định hỏi

-Tôi là Trương Cường Hùng đây

-Ôi ông Hùng lâu lắm mới nói chuyện với ông – Ông Hoàng vui vẻ khi biết được người đầu dây là ông Hùng – Đúng là lâu lắm rồi chúng ta chưa nói chuyện với nhau ông ạ. Dạo này ông thế nào? – Ông Hoàng quan tâm hỏi

-Tôi khỏe mà. À mà tôi gọi cho ông để nói rằng ông còn nhớ giao ước của hai nhà trước khi mẹ của chúng ta qua đời không?

-Nhớ chứ ông. Mẹ chúng ta là bạn thân, đến đời chúng ta cũng thân thiết thì đương nhiên chuyện đó là tôi nhớ chứ. Nhưng nói thật rằng tôi không biết nói thế nào với thằng con bướng bỉnh của tôi nữa – Ông Hoàng bất lực nói với ông Hùng

-Ừm, tôi cũng vậy đó ông. À mà con gái tôi cũng về nước rồi. Ngày kia là nó đến trường KEY học, mà tôi cũng đăng kí cho nó học cùng lớp với Kiệt luôn

-Ôi thế thì tốt rồi, để chúng nó dần quen nhau cũng được. Mà tôi nhớ là hồi còn bé con Chi cũng xinh nên chắc giờ nó xinh lắm nhỉ? Khi nào ông nhớ gửi ảnh mặt con bé cho tôi biết nha

-Ừm, dĩ nhiên rồi. Mà thôi nói chuyện với ông cũng lâu quá. Hẹn khi khác chúng ta gặp mặt nói chuyện nha

-Được thôi. Chào ông

—————Sáng hôm sau tại nhà Chi—————

-Chi đầu dây chưa??? – Lại như thường lệ Nhi lại vào nhà Chi để đánh thức cô nàng dậy

Chỉ chưa đầy mười lăm phút sau, ba cô gái đã có mặt đầy đủ. Chi nhìn hai cô bạn của mình với ánh mắt tò mò trong khi hai cô gái lại nhìn cô với một nụ cười bí hiểm

- Chi, sẵn sàng chưa? – Nhi hỏi

- Sẵn sàng về việc gì? – Chi hỏi lại, khó hiểu

- Về vụ cá cược của chúng ta – Ly nói

- Rồi – Chi trả lời sau vài giây do dự

- Vậy thì bắt đầu thôi – Nhi cười – Ly, đồ nghề đâu?

- Ở ngay đây – Ly đưa một túi đồ lên, cười ranh mãnh – Bắt đầu với mái tóc. Ok?

- Được. Đưa cho tớ lọ keo xịt tóc – Nhi đưa tay ra

Rồi họ bắt Chi nhắm mắt lại và không được mở ra cho đến khi họ cho phép. Tuy rất tò mò nhưng cô đành phải nhắm mắt và ngồi yên vì thực tế một mình cô không đấu lại được với hai người họ

Sau ba mươi phút, hai cô gái ngừng tay, thở ra

- Một quá. Được rồi, Chi, mở mắt ra đi

- Á á á á.....

Tiếng thét vang lên trong một buổi sáng đẹp trời, giữa khu biệt thự cao cấp thuộc thành phố HN, xé tan vẻ yên tĩnh vốn có của nơi đây, khiến mọi người giật mình, hết cả vẻ mơ màng thường thấy lúc sáng sớm.

Tầm 9 giờ sáng, một chiếc taxi đỗ xịch trước trụ sở chính của công ty WAM. Từ trên xe, một cô gái bước xuống. Về bề ngoài của cô lập tức thu hút những ánh nhìn xung quanh. Trên đời này, những người có thể khiến mọi người chú ý đến mình chỉ có hai loại, một là rất xinh đẹp còn hai là vô cùng xấu xí. Và cô gái này thuộc loại thứ hai. Cô ta có mái tóc cứng và đơ như rễ tre, làn da ngăm đen và đôi mắt bị ẩn sau cặp kính cận dày cộm. Cách ăn mặc thì rất quê mùa. Cô che mặt lại, bước nhanh vào trong để tránh những ánh nhìn thiếu thiện cảm xung quanh

- Xin hỏi, nơi nộp hồ sơ người làm nhà họ Hoàng ở đâu ạ? – Cô từ tốn hỏi người bảo vệ

- Đi thẳng rồi rẽ phải, đến phòng nhân sự – Người bảo vệ nhìn cô vẻ hơi khó chịu

- Cảm ơn – Cô nói nhanh rồi đi thẳng. Dù sao thì cô cũng đã quyết không quan tâm đến những ánh nhìn xung quanh (Mà mình xin chú ý là người làm cho Kiệt thì phải được tuyển chọn rất kỹ càng để có thể làm 1 số việc trong công ty giúp Kiệt, và làm một số việc nhà và việc tuyển chọn này sẽ được tuyển ở tập đoàn)

Việc nộp hồ sơ và phỏng vấn diễn ra khá suôn sẻ. Với tấm bằng MBA do trường Đại học danh tiếng ở Ý cấp (Cái này mình không biết có đúng không nữa) cùng với trí thông minh vốn có, cô chắc chắn mình sẽ được nhận vào làm.

Quả nhiên, vào buổi chiều, cô nhận được thông báo của tập đoàn WAM bảo cô đến làm việc. Nhưng cô không hề biết rằng ông Hoàng đã nhận ra cô là con ông Hùng, ông cũng không hiểu sao cô phải làm việc này nhưng đồng thời ông cũng rất vui với việc này

-Cô Trương Bảo Chi, đúng không? – Vị chủ tịch với ánh mắt hiền từ hỏi cô

- Vâng – Cô lễ phép đáp lại

- Kết quả phỏng vấn cũng như lý lịch của cô rất tốt nên chúng tôi đã quyết định để cô được làm việc. Đợi một lát, tổng giám đốc sẽ lên ngay (Thưa mọi người là Kiệt có đi học nhưng vẫn phải làm 1 số việc ở công ty để về sau giúp ba mình)

- Vâng

Khoảng chừng hai phút sau, có tiếng gõ cửa vang lên ở bên ngoài

- Vào đi

- Chủ tịch – Gia Kiệt cúi đầu chào ông. Anh biết tính bố anh, lúc có người ngoài nhất định không được xưng hô tùy tiện mà phải theo đúng chức vụ trong tập đoàn

Quay đầu nhìn lại, rất nhanh. Đứng ở ngưỡng cửa là một anh chàng rất đẹp trai với vẻ hào hoa và lịch thiệp đến không ngờ nhưng anh ta là.....

4. Chương 04 - Phần 1

Mình xin chú ý là mình muốn đổi tên bạn Như thành bạn Nhi cho nó vần tên ba bạn là Chi, Ly, Nhi hìhì(lời tác giả)

..

Cô vừa quay lại thì “Ôi trời, tên biến thái!!!!!!!!!!” – Cô lập tức hét to nhưng cái này chỉ là hét trong tư tưởng thôi, vì cô ý thức được đây đang là ở công ty

-Đến rồi sao? Vào đi – Ông vẫy tay bảo anh đến gần

- Vâng – Anh mỉm cười nhưng nụ cười đó vụt tắt khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái đang ngồi đối diện với bố mình. Phải nói cô ta là người con gái xấu nhất mà anh từng thấy. Anh thốt lên – Bố, không phải cô gái này sẽ là người làm của con đấy chứ?

- Đúng vậy, làm quen đi. Đây là cô Trương Bảo Chi, trình độ của cô ấy rất xuất sắc – Ông vẫn tỏ vẻ bình thản – Cô Trương, từ nay cô sẽ là người làm cho con

- Vâng – Cô nhẹ nhàng nói rồi đứng lên, cúi chào anh – Kính chào anh, sau này xin được giúp đỡ nhiều – Dù nói vậy nhưng trong lòng cũng vẫn đang tức kô chịu được

- Được rồi – Kiệt trả lời một cách khó chịu. Anh biết mình không thể từ chối, nếu không sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ đáng sợ từ bố – Chủ tịch, tôi đang có rất nhiều việc phải hoàn thành nên xin lui ra trước

- Được rồi. Cô Trương, đi theo con tôi luôn đi

Cô đứng dậy cúi chào ông rồi lẻo đẻo chạy theo sau anh

- Đừng có đi gần tôi, cách xa ra 5 mét – Anh cau gắt

“Hạng người gì thế không biết. Xem ra mình sẽ gặp phải khối khó khăn đây. Mà mình mới là người phải cau gắt chứ nhỉ” – Vừa nghĩ xong thì cô quay sang phía anh ta và nói

-Này anh kia! Anh là gì mà cau gắt với tôi hả? Bây giờ đã là ở ngoài rồi nên tôi nói cho anh biết nha. Tôi còn chưa xử vụ anh ở sân bay đâu đấy – Cô xoắn cả tràng luôn với Kiệt

-Vụ ở sân bay???? – Kiệt nói đầy nghi ngờ vì anh chưa bao giờ gặp người nào xấu như vậy cả

-Đúng, anh nhớ lại xem hôm ở sân bay đó – Cô bực mình nói

Sau đó anh cố lục tìm kí ức xem hôm ở sân bay có việc gì xảy ra. Và chưa đầy 30s sau anh đã nhớ ra là hôm ở sân bay anh đã kiss 1 người

-À! Tôi nhớ ra rồi. Nhưng là cô là người con gái đó hả? – Anh như không tin vào mắt mình nữa. Hôm đó, anh nhớ là thấy cô gái đó có vẻ danh giá và xinh đẹp, làm gì đến nổi như cô này

-Đúng là tôi đó, thì sao nào? Mà thôi có việc gì thì anh đi đi. Tôi cũng chẳng muốn nói đến việc này nữa đâu. Cứ nghĩ đến là bực mình với tên biến thái như anh à

-Này nói cho cô biết nha. Tôi cũng kô ngờ được, người con gái đó lại là cô đâu – Anh nói xong thì nhìn Chi từ đầu đến chân rồi nói tiếp – Tôi nhớ là cô gái đó tuy rằng đã bị che đi bởi cặp kiếng nhưng tôi nghĩ là không đến nỗi nào vì cô ấy ăn mặc có vẻ rành về thời trang. Mà đã rành về thời trang thì cũng kô thể xấu như cô đây – Anh hơi khinh thường nói

Bây giờ cô mới nhớ ra là cô hóa trang nên trông cô bây giờ không giống như thường ngày chút nào

-Thì tôi đã bảo là tôi không muốn nói nữa rồi mà tại anh cứ muốn khơi nó ra thôi – Cô cãi cố

-Thôi được rồi. Không nói nữa mà cô không được phép gọi tôi là tên biến thái nghe rõ chưa? Còn bây giờ thì về nhà tôi – Anh tuôn cả tràng luôn mà chưa kịp để Chi nói gì

—————Tại nhà Kiệt—————

-Đây là nhà tôi. Bây giờ tôi sẽ nói luôn quy định tại nhà tôi cho cô nghe

-Được rồi, anh nói đi

-Thế cô kô cần giấy bút gì để ghi à? – Anh hỏi vì thấy lạ, đã nói đến quy tắc nghĩa là rất nhiều, thế mà cô ta không cần ghi

-Lấy giấy bút làm gì. Anh cứ nói đi, trí óc của tôi có thể nhớ hết được những gì anh nói đó- Cô bực mình khi thấy anh ta coi thường mình

-Thôi được rồi. Thứ nhất là cô sẽ ở phòng ngay cạnh phòng tôi mặc dù tôi kô thích 1 chút nào

-Thế thì anh xếp phòng khác đi, tôi cũng ghét anh lắm – Nhưng nói đến đến phòng để ở thì cô chợt nhớ ra và nói – Há????????? Tôi phải đến đây ở cùng anh hả?

-Chứ sao nữa. Thế cô kô ở đây thì cô giúp tôi kiểu gì? Mà nói thực là đối với người xấu như cô thì tôi cũng mong là cô kô ở đây đó

-Anh đã nói thế thì tôi sẽ ám anh luôn, đồ biến thái. Anh mau nói tiếp đi, tôi muốn nhanh chóng ra khỏi đây để khỏi phải nhìn cái tên biến thái như anh – Cô tức quá nói luôn mà kô biết mình đang nói gì

-Cô!!!! – Kiệt tức quá kô nói được gì- Được rồi nghe tôi nói tiếp đây

2. Phải nghe tất cả nhưng gì tôi nói và kô được cãi lại

3. Phải làm tất cả công việc nhà

4. Phải làm theo tất cả những gì tôi sai

.....

Anh tuân cả tròng luôn để cho bồ tức

-Này! Nếu làm thế này thì khác quái gì tôi làm osin đâu – Cô hơi thắc mắc về các công việc

-Thì cũng gần như thế đó. Mà thôi cô bắt tay làm việc luôn đi

Kiệt vừa nói xong thì Chi đi làm luôn vì cô kô muốn lúc nào cũng phải nhìn cái tên biến thái này. Nói lại mới nhớ may mà khi cô ở Ý có phải làm việc nhà kô thì chắc bây giờ died

Chẳng mấy chốc thời gian trôi qua và đến buổi tối

-Này! Anh kia! – Cô hơi ngại khi nói chuyện với Kiệt

-Gi? Tôi không phải anh cô đâu, tôi có tên tuổi đằng hoàng hiểu chưa? – Anh càng lúc càng tức với cái người xấu xí này

-Vâng thưa anh Kiệt – Cô gượng ép nói

-Thế có việc gì?

-Ngày mai tôi sẽ dọn sang nhà anh. Còn bây giờ tôi xin phép về – Cô nói xong thì quay đi luôn

-Trời, kô biết cô ta là chủ hay mình là chủ nữa. Tức quá đi mất – Kiệt tức quá, nói xong uống hết cốc nước trên bàn luôn

Ngày làm việc đầu tiên diễn ra khá mệt mỏi. Hoàng Gia Kiệt hết sai cô làm việc này rồi lại đến việc kia khiến cô xoay sở đến chóng cả mặt. Nhưng cô biết anh ta có ý làm vậy để khiến cô thấy khó mà bỏ việc nên vẫn kiên trì. Những việc được giao cô đều hoàn thành hết khiến Kiệt tức điên.

Cuối cùng thì cô cũng được về, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà để xóa hết dấu vết của những thứ đồ trang điểm trên mặt. Nghĩ đến việc phải chịu cảnh này thêm ba tháng nữa mà cô thấy nản lòng. “Các cậu cứ chờ đấy, tớ sẽ giết các cậu”. Cô nghiêng rằng nhưng rồi nghĩ lại những việc này cũng là do cô quá háo thắng nên mới khiến mình ra nông nổi này. “Được rồi, không thể chịu thua được. Bảo Chi, cố lên”.

Vừa về đến nhà, cô đã thấy hai cái bóng lù lù đang đứng đợi cô ở ngoài cổng

- Thế nào? – Cả hai đồng thanh

- Tội tệ – Cô ỉu xiu – Bây giờ tớ chỉ muốn đi tắm và leo lên giường ngủ thôi

- Chưa được. Cậu còn có việc phải làm đấy – Nhi lên tiếng

- Bọn tớ đã điều tra được Hoàng Gia Kiệt thường đến bar New Life vào mỗi buổi tối

- Cái gì? Các cậu muốn tớ đến đó sao? – Cô ngạc nhiên khi mình vẫn còn phải đi tiếp

- Sao lại không? – Ly nhún vai

- Với bộ dạng thế này sao? – Chi thở dài ngao ngán

- Vậy thì không cần – Nhi nháy mắt

Bar New Life nằm ở trung tâm thành phố HN, là nơi Kiệt thường lui tới để giải tỏa sau những giờ đi học và làm việc căng thẳng. Nhất là hôm nay, cứ phải nhìn cái bộ mặt của cô gái xấu xí đó là anh không chịu được. Cũng may những tiếp viên ở đây rất xinh đẹp lại biết chiều khách nên anh cảm thấy dễ chịu hơn được phần nào

Anh nhìn xuống dưới sàn nhảy qua phòng VIP, tiếng nhạc sôi động cùng những ánh sáng đủ màu trong bar khiến không khí trở nên rất cuồng nhiệt. Chợt ánh mắt anh dừng lại ở một cô gái rất xinh đẹp với mái tóc xoăn bồng bênh. Cô mặc trên người một bộ váy hở lưng khoe tấm lưng trần rất quyến rũ, thân người cô chuyển động uyển chuyển theo điệu nhạc. Ngay lập tức Kiệt đứng dậy, nở một nụ cười rất quyến rũ “Hôm nay, em sẽ là của tôi”

Trong tiếng nhạc, anh bước đến sau lưng cô cùng nụ cười nửa miệng

- Tôi có vinh dự nhảy cùng em không?

- Nếu anh muốn – Cô mỉm cười gợi cảm, giọng nói êm như ru

Giai điệu sôi động của bản nhạc dance vẫn vang lên càng làm cho quán bar trở nên nóng hơn bao giờ hết. Anh đặt hai tay lên eo cô và cô lắc hông một cách mềm mại và điêu luyện trong vòng tay anh. Bản nhạc dance đã chuyển qua một tiết tấu nhanh hơn. Trong ánh đèn nhiều màu chớp nhóa, cô và anh dường như trở thành tâm điểm của sàn nhảy. Mọi người xung quanh đều đã lần lượt dừng lại để chiêm ngưỡng màn dance nóng bỏng của hai người. Bản nhạc kéo dài trong sự đam mê bùng cháy tột cùng. Cô tựa người vào anh, hương thơm của cô phảng phất bay vào mũi anh khiến anh ngất ngây, anh áp môi mình vào môi cô với hơi thở gấp. Khi môi anh chỉ còn cách môi cô khoảng chừng một cm, cô đột nhiên đẩy anh ra, đưa ngón tay trở lên ra hiệu không được rồi bước ra xa. Kiệt cảm thấy hụt hẫng khi có cô gái lại từ chối anh. Chính điều đó càng khiến anh muốn cô hơn

- Khoan đã, ít ra cũng phải cho anh biết tên em chứ? – Anh gọi với theo

- Sophia Bellucci – Cô nói với nụ cười bí ẩn rồi mất hút khỏi tầm nhìn của anh

5. Chương 05 - Phần 1

—————Tại nhà Chi—————

-Ôi trời mệt quá! Bây giờ chỉ muốn ngủ. Thôi chết rồi còn vụ chuyển nhà nữa – Cô than thở và chợt nhớ ra việc chuyển nhà và bây giờ cô phải sang phòng ba cô để xin chuyện này

CỘC! CỘC! CỘC! – Chi nhẹ nhàng gõ cửa phòng ba mình

-Ừm, con vào đi

Sau đó cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ba mình và thưa chuyện

-Thưa ba, con có chuyện cần thưa ạ

-Ừm, con ngồi xuống và nói đi

-Dạ thưa ba là hôm nay con có gửi đơn xin vào làm ở 1 công ty và đã được tuyển dụng. Mà công ty này thì hơi xa nhà mình vì vậy con sẽ chuyển sang 1 căn nhà gần công ty đó và đến cuối tuần con sẽ về thăm ba. Ba có đồng ý không ạ?

-Ba cô suy nghĩ một lúc rồi đồng ý luôn – Thực ra cái này chỉ là đóng kịch thôi chứ ông biết thừa là con gái của ông chuyển đi đâu

—————Hồi tưởng lại—————

-Alo! Ông Trương à? Tôi ông Hoàng này

-À! Dạ vâng. Ông gọi cho tôi có việc gì không?

-Ông có nghe đến cái vụ mà tôi tuyển người làm cho thằng Kiệt không?

-Vụ đấy to quá nên ai chẳng biết hả ông. Nhưng có chuyện gì sao?

-À, tại vì tôi thấy con gái ông đến đăng kí này. Mà công nhận con ông giỏi ghê nha

-Cũng bình thường thôi ông ạ. Nhưng tôi cũng không hiểu tại sao con tôi nó lại làm thế? Thế ông định làm gì?

-Tôi cũng không biết nữa. Vậy nên mới gọi cho ông này

-Hay thôi, ông cứ cho nó vào làm đi. Để nó làm quen với công ty ông luôn, tiện cho bọn nó sau này ông ạ. Ông thấy có được không?

-Vậy tôi sẽ làm theo ý ông

—————Kết thúc hồi tưởng—————

Kết thúc cuộc nói chuyện với ba mình, Chi đi về phòng mà chẳng hiểu nổi cha mình, cô nghĩ “ Không hiểu ba mình có sao không nữa. Mình tưởng ba mình chắc phải phản đối kịch liệt ấy chứ, sao lại.....Không hiểu nổi ba mình luôn”

—————Sáng ngày hôm sau tại nhà Kiệt—————

-HOÀNG GIA KIỆT!!!!!!!!!!!!!! – Cô hét to khi thấy hán gần đến giờ đi học rồi mà vẫn chưa dậy

-Cô hét gì mà to thế! Tôi này, dậy từ lâu rồi thưa cô. Mà tôi cứ tưởng là sáng cô không đến chứ, sao lại đến sớm thế?

-Tại tôi có việc nên tiện sang nấu đồ ăn sáng cho anh luôn – Cô nói và nở nụ cười đầy bí ẩn

-Cô tốt bụng với tôi cũng chẳng được ích gì đâu nha. Tôi đối đãi như thế nào thì nó vẫn cứ thế đấy thôi đấy – Anh nói và đi về phía bàn ăn

Sau 30’ ăn và chuẩn bị thì Kiệt đã ra ngoài cổng dắt chiếc xe PS thân yêu của mình và đi học

-Này!!!!!!!!!!!!!! Chờ tôi tý – Chi nói xong liền chạy vào nhà lấy chiếc mũ bảo hiểm và nhảy lên xe Kiệt luôn

-Cô làm gì vậy hả??? Tôi đi học đó, thế cô muốn đi đâu? Mà cô có muốn đi thì cũng nên đi 1 mình đi, chứ đi với cô chắc mọi người tưởng tôi là thằng điên đấy

-Này anh nói gì hả? Anh đi học thì tôi cũng đi học. Mà đi với tôi anh là người sướng nhất đó, được bao người nhìn vào còn gì? Thôi không nói nhiều đi mau không muộn học giờ

-Cô cũng đi học hả? Nhưng sao tôi chưa nhìn thấy cô ở trường tôi bao giờ vậy – Kiệt tò mò khi thấy có một người nghèo, xấu mà học được ở trường KEY

-Cái đó thì là việc của tôi, anh miễn hỏi tiếp. Ngày đầu đi học tôi không muốn bị muộn đâu đó

-Thôi được rồi, nể tình là osin hôm nay tốt với tôi nên tôi cho đi nhờ 1 hôm, chứ lần sau thì đừng hòng nhớ chưa – Anh nói và bắt đầu đi

—————Tại trường KEY—————

-Này mày có nhìn thấy gì không? Anh Kiệt đi cùng 1 con nhỏ xấu đến nỗi mà tao chưa nhìn thấy đứa nào xấu hơn luôn ý – Một nữ hs nói

-Ừ. Tao cũng nhìn thấy rồi. Không hiểu nổi, 1 người đẹp rạng ngời như anh ý mà lại phải đi cùng con nhỏ đó sao. Mình tức muốn chết luôn – hs nữ 2 nói

Và không ngờ cuộc nói chuyện này đã lan đến tai của Phong và Triều

6. Chương 06 - Phần 1

-Cái gì cơ? Triều ơi, tao có nghe lộn kô mầy? – Phong như không thể tin vào những điều mà mình đã nghe thấy

-Kô lộn đâu mầy. Nay chúng ta cần gặp nó ngay đó- Triều nói và cũng khó hiểu như Phong vậy

-Ồ ờ mầy nói phải. Đi thôi – Phong nói và cả hai đứa dắt nhau đi luôn

Tại cổng trường, Phong và Triều đã tìm thấy Kiệt

-Kiệt!!!!!!!!!!!! – Phong và Triều đồng thanh hét to gọi Kiệt

-Này chuyện cô gái xấu xí là như thế nào vậy mầy – Phong là người hỏi đầu tiên

-À! Cô ta là người mà bố mình tuyển dụng đó. Người gì đâu mà xấu như ma vậy, mà có khi ma còn phải sợ cô ta đó – Kiệt nói sự tình cho hai thằng bạn

Vừa nói xong thì tại nơi Chi đứng

-Ất xì! – Chi tự dưng bị hắt hơi – Chắc tên đó đang nói xấu mình đây mà

-Ai cơ ? – Ly giả vờ hỏi

-Còn tên nào nữa? Cái tên chết dẫm mà các cậu làm tớ phải hầu hạ ấy

-Ôi khổ thân bạn tôi. Nhưng biết sao được tại bạn cứ thích chuốc họa vào thân thôi – Ly giả vờ quan tâm bạn mình

-Thôi đi bạn tôi, kô phải vì hai người quá quan tâm nên tớ mới phải mang cái bộ dạng này đi học à – Chi nói với vẻ hơi giận hai người bạn

-Ui sorry bạn nha. Bọn tớ rất thông cảm nhưng mà bạn đã chịu chơi thì phải chịu trận – Nhi vừa nói vừa vỗ vai Chi tỏ vẻ rất thông cảm

-Mà thôi có về lớp không? Sắp vào học rồi đó – Ly nói với cả bọn sau khi bọn nó đã nói chuyện rất lâu

-Thôi tớ quên mất phải lên phòng hiệu trưởng – Chi vừa nói xong thì ba chân bốn cẳng chạy lên phòng hiệu trưởng luôn

CỘC! CỘC! CỘC!

-Mời vào – Tiếng thầy hiệu trưởng vọng ra từ bên trong

Chi dần mở cánh cửa và nói: “Em chào thầy ạ”

-Mời em ngồi – Thầy hiệu trưởng nhẹ nhàng nói với Chi

-Dạ vâng ạ – Chi lễ phép trả lời

-Chắc em là con của chủ tịch Trường ?

-Dạ vâng thưa thầy. Em thưa thầy là em muốn nhờ thầy 1 việc được không ạ?

-Có việc gì em cứ nói

-Dạ em kô muốn lí lịch của em giống sự thật ạ

-À! Việc đó thì em cứ tự nhiên – Thầy hiệu trưởng nói và đưa tờ sơ yếu lí lịch cho Chi (Căn bản là con của những vị chủ tịch tập đoàn lớn mạnh như vậy thì phải nể nang chút ít)

Sau một lúc nói chỉnh sửa hồ sơ của mình thì Chi cũng được thầy hiệu trưởng giới thiệu với cô giáo chủ nhiệm và cùng cô đi về lớp của mình

—————Tại lớp 11A1—————

-Trật tự nào! – Cô giáo nói to khi thấy mình vào lớp mà cả lớp vẫn còn nhốn nháo – Hôm nay lớp ta vui mừng chào đón 1 bạn mới nha

Cô giáo vừa dứt lời thì Chi từ từ bước vào lớp. Khi Chi vừa vào lớp thì cả lớp đã được 1 trận bàn tán sôi nổi

-Trời ơi, sao lớp ta lại có con nhỏ đó chứ? Xấu hết hình tượng lớp à – Một nhỏ hs nói

-Trời ơi, sao cô ta xấu quá vậy trời, mà nhìn cô ta có vẻ dốt nát quá à? Sao vào được lớp ta vậy? – Một hs khác nói

Một nhóm khác thì lại bàn tán rằng “ Sao mà xấu như thế này thì tao chẳng đi học làm gì? Đi chắc chỉ có nước độn thổ mất”

Trước khi Chi vào lớp thì đã biết rằng mình sẽ phải gánh chịu những cực hình này nên cô đã chuẩn bị trước tâm lí phần nào

-Xin chào các bạn. Mình tên là Trương Bảo Chi – Chi tươi cười với cả lớp và giới thiệu về bản thân mình

-Vì em là người mới vào lớp nên em có thể tự chọn chỗ ngồi cho mình – Cô giáo tươi cười nói với Chi (Thực ra cô cũng nể nang gia đình nên mới nói nhẹ nhàng thế thôi, chứ gặp người xấu như thế này chắc ai cũng mất thiện cảm à)

-Dạ vâng – Chi vừa dứt lời thì cầm cặp và đi xuống phía bàn của Kiệt ngồi

Cô vừa ngồi xuống thì thấy Kiệt vẫn còn đang mải mê nghe nhạc và rồi cô lấy tay rút 1 bên tai nghe và nói nhỏ vào tai Kiệt “Xin chào anh bạn. Hân hạnh được làm quen, sau này có gì giúp đỡ nha bạn cùng bàn” – Chi nói và nhấn mạnh ba từ cuối

Sau khi nghe hết câu thì Kiệt chợt quay mặt sang phía bên cạnh thì thấy cô nhỏ xấu xí đó

-A! – Kiệt nói và giật mình ngã sang phía bên kia

-Trời ơi! Gặp tôi có nhất thiết phải xúc động thế không? – Chi tỏ vẻ vui mừng

-Xúc động cái đầu cô ý, gặp cô có mà tôi muốn ngắt còn chưa được đó – Kiệt bực tức nói và lại đeo tai nghe vào nghe nhạc tiếp

Thời gian cứ lần lượt trôi, cuối cùng thì cũng hết tiết học đầu tiên và trong lớp lại tiếp tục đề tài về cô

-Nhìn con nhỏ xấu xí thế coi bộ nó lại học giỏi phết – Một hs nói

-Tao cũng không ngờ đó. Tiết T.Anh của cô chủ nhiệm và nó nói cứ như gió ý, làm cho lớp chúng ta 1 phen bất ngờ quá- Một hs khác nói

-Trong lớp chúng ta đã không thể địch nổi 5 đứa kia rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm đứa nữa. Tức quá à – Một hs khác nói

Và các lời nói này đã lọt vào tai của hai chị nhà ta là Nhi và Ly. Ngay lập tức, hai cô nàng xuống chỗ ngồi Kiệt và rủ Chi xuống căn-tin

-Thưa bạn Kiệt thân mến! Chúng mình có thể đưa bạn gái ngồi cạnh bạn đi được không? – Nhi thân mật nhẹ nhàng nói với Kiệt

-Các cô không cần phải thế. Các cô thích đưa cô ta đi đâu thì đi, mà tốt nhất là đưa đi mà không quay trở lại thì càng tốt

—————Tại căn-tin trường KEY—————

-Thấy chưa cô nàng, một tình yêu chân thành không bao giờ xuất hiện đâu. Nói chung là cậu nên chịu thua đi – Ly vỗ vai Chi và nói tỏ vẻ mình là người đúng và thông cảm với người thất bại

-NEVER!!!! – Chi hét to và nói tiếp – Đừng có mơ đi các nàng, mới được có mấy ngày thôi mà. Thời hạn ba tháng mà, các cậu cứ gương mặt ra mà nhìn nha.

7. Chương 07 - Phần 1

Nói xong Chi liền đi về lớp và dĩ nhiên lại ngồi cạnh bạn Kiệt thân yêu

-Hello anh bạn – Chi giơ tay chào Kiệt

-Lô với chẳng tồ. Mà sao cô cứ thích bám riết lấy tôi thế nhỉ? Hay vừa nhìn thấy tôi đã gặp tình yêu sét đánh nên cứ suốt ngày bám dai dẳng – Kiệt nói và nhìn Chi với ánh mặt tự cao

-Này Kiệt, tôi biết mắt anh có vấn đề nhưng quá nghiêm trọng thì phải. Bây giờ là buổi sáng đó, đừng có ngồi đó mà mơ với chẳng tượng đâu – Chi ghé mặt sát vào Kiệt và nói

-Này, tôi không thích mưa mùa xuân đâu – Kiệt lườm Chi và nói

-Anh không thích cũng phải hứng chịu thôi. Mà tôi bám theo anh là công việc thôi. Ai bảo anh nói tôi làm osin làm chi. Mà anh thử nhìn lại mình đi nha, tuy tôi xấu thật nhưng mà anh không phải tiêu chuẩn của tôi – Chi nói xong và hất mặt sang bên kia

-À cô được. Dám nói tôi thế à. Cô cứ đợi đấy. Tí nữa đi làm cô chết chắc rồi – Kiệt lườm Chi nói

—————Tại tập đoàn WAM—————

-Gia Kiệt đáng chết, cùng làm ở cùng 1 công ty mà không chịu tui làm người ta phải cuốc bộ cả đoạn đường xa. Ôi càng nghĩ càng tức – Chi vừa nói vừa vào công ty nhưng mà cô đã quên rằng mình đang hóa trang, Kiệt không bao giờ đi với người xấu

Vừa lên đến đến trước cửa phòng Tổng giám đốc (Phòng làm việc của Kiệt) Chi đã đập cửa phòng rồi vào và hét to

-Tên Gia Kiệt đáng ghét kia!

Chi hét mà quên rằng nhờ trong phòng có người thì sao? Và không may rằng trong phòng lại có Chủ tịch Hoàng. Sau cái hét to của Chi thì 1 người thì mở to mắt hết cỡ để nhìn Chi và còn 1 người thì lườm cô đến mức mặt đã chuyển sang màu tím

-Ôi ! Chủ tịch cháu xin lỗi bác ạ. Cháu không biết là có bác ở đây. Xin bác thứ lỗi – Chi cúi gập hẳn người như là mình có tội rất lớn và cần xin lỗi

-À! Không có gì đâu – Ông Hoàng nói và mỉm cười hiền hòa với Chi

-Nhưng sao cháu bực mình thế? Hay Kiệt có làm việc gì không phải với cháu hả?

-À, dạ không có gì đâu ạ. Mà thưa chủ tịch là cháu làm chức vụ gì trong công ty ạ? – Cô hỏi chủ tịch vì từ lúc cô được nhận việc làm thì chủ tịch không nói là cô làm chức vụ gì

-À! Cháu sẽ làm thư kí cho Kiệt tức là thư kí tổng giám đốc

-À! Dạ vâng ạ – Cô lễ phép nói và gật đầu

-Mà này Kiệt đừng có làm gì không phải với cô Trương đây và phải đối xử thật tốt với cô ý. Nghe rõ chưa? – Ông Hoàng nói là lườm Kiệt

-Dạ vâng – Một câu trả lời rất là gượng ép từ phía Kiệt

Sau khi nghe được câu trả lời từ Kiệt và ông đã cảm thấy phần nào yên tâm thì ông bước ra khỏi căn phòng tràn ngập sát khí này

-Nếu Kiệt làm gì không phải thì nói cho bác nha – Ông Hoàng nói xong rồi đi

- Đến rồi ah?

Gật đầu và kèm theo suy nghĩ “Biết rồi còn hỏi, tên này bị gì không biết”

- Ngồi xuống đi

Ngồi xuống

- Uống gì không?

Lắc đầu

- Sao tự nhiên im lặng thế?

Ngước lên

- Con gì ăn mất lưỡi cô rồi ah?

Thật đúng là...cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng

- Cám ơn anh đã quan tâm. Lưỡi tôi vẫn còn nguyên vẹn

- Vậy thì tốt, vì tôi không muốn làm việc với một người câm

- Bây giờ biết tôi không bị gì thì có thể bắt đầu rồi chứ? – Nói xong thì trong đầu cô xuất hiện dòng suy nghĩ “Trời ạ! Đã biết người ta có lỗi, không muốn nói nhiều thì thôi lại còn bắt người ta nói”

-Bắt đầu được rồi – Kiệt nói xong thì lại cúi gằm mặt xuống bàn làm việc tiếp

-Này, công việc của tôi là ngồi đây ngắm anh làm việc hả, Tổng giám đốc? – Chi nhìn chăm chăm Kiệt và nói nhấn mạnh ba từ cuối

Ba chữ cuối được Chi nhấn nhá một cách rất chi là trầm bổng. Điều này khiến Kiệt hơi nhướng mắt

-Xem nào...nên cho cô làm gì để xứng đáng với chức vụ của cô đây

Vừa nói Kiệt vừa nhíu mày như thể suy nghĩ ghê gớm lắm. Chi biết rằng Kiệt đang nghĩ cách chơi cô

-Thôi được rồi, cô là nhân viên mới thì không nên ức hiếp cô, kéo cô lại đi mách với ba tôi

-Tôi không phải là đứa mách lẻo

-Chuyện đó thì ai mà biết được. Thôi bỏ qua đi, tôi có việc giao cho cô làm

Nói rồi anh nhấn điện thoại gọi cho một nhân viên khác

-Đem toàn bộ sổ sách vào văn phòng tôi

Vài phút sau, người nhân viên đó xuất hiện với chồng sổ sách cao chót vót. Khi cô ta đặt chúng xuống, bụi bay tung tóe khiến Chi ho sặc sụa

-Được rồi, cô có thể ra ngoài

Sau khi người nhân viên đó bỏ đi, Kiệt khoanh tay trước ngực nhìn Chi. Cái nhìn của anh khiến cô đâm chột dạ. Anh đang tính làm chuyện quái gì đây?

-Đọc hết mở giấy tờ này rồi làm bản thông kê tài chính trong 10 năm qua của công ty cho tôi. Chiều mai tôi muốn thấy bản báo cáo trên bàn làm việc của mình. Không có vấn đề gì chứ?

Chi trợn mắt hết nhìn chồng tài liệu lại nhìn sang Kiệt. Để đọc hết cái chồng này phải tốn cả ngày là ít, rồi còn làm bản thống kê gì gì đó nữa. Chi học chính trị chứ không phải quản trị kinh doanh hay kinh tế, nội hiểu được mấy con số trong đó là gì đã khó, huống hồ chỉ làm báo cáo mà còn nộp vào chiều mai mà mình còn đi học nữa chứ. Cái gã này rõ ràng là muốn chơi cô. Lửa giận bốc lên quá đỉnh đầu, Chi định đứng dậy quạt cho Kiệt một trận nhưng vì nhớ lại cuộc cá cược nên cô lại thôi

Thở dài đánh sượt, Chi đứng dậy, cầm theo chồng tài liệu

-Tôi biết rồi

Bóng dáng nhỏ bé của cô khuất sau cánh cửa. Nụ cười đột nhiên treo lơ lửng trên bờ môi Kiệt

Chỉ mới là bắt đầu thôi nhóc ạ.

8. Chương 08 - Phần 1

—————Tại nhà Kiệt—————

-Này! Cô định bỏ dối tôi à – Kiệt hét to nói với Chi

-Ai bảo anh bắt tôi đọc và làm bản báo cáo làm chi? Dối anh tự chịu đi – Chi nói vọng từ trong phòng ra

-Cô được đấy. Nhưng cô quên mất là trong danh sách yêu cầu của tôi thì tôi đã nói là những gì tôi đã nói ra là cô phải thực hiện à

Không nói lại được nên Chi đành mở cửa bước ra và xuống nấu cơm cho Kiệt

-Chịu mở cửa rồi à. Biết điều thế là tốt đấy. Nấu nhanh lên, tôi còn có việc phải đi

-Tôi nấu kô nhanh được. Nếu anh có nhu cầu nhanh thì anh tự đi mà làm lấy – Chi bực tức nói và đi xuống nhà bếp luôn

-Cô... cô – Kiệt cứng họng kô nói được gì

—————Một lúc sau—————

-Này! Xấu xí, tôi có việc phải đi cô cứ ở nhà mà có việc gì tự giải quyết lấy nha, đừng gọi tôi – Kiệt nói xong thì ngoảnh mặt quay đi luôn

-Không biết anh ta đi đâu nhỉ? – Chi tự hỏi mình rồi lại cúi xuống bàn và đọc tiếp đồng tài liệu

Nhưng khi vừa cúi mặt xuống đọc thì cô chợt nhớ ra và hét lên

-Bar New life!!!!!!!!!!!!

Vừa hét lên chưa được bao lâu thì chiếc điện thoại yêu quý của cô reo lên. Nhìn vào cái tên hiện lên màn hình cô chỉ muốn nghe và **** một tràng cho người đó

-Gọi có việc gì vậy? – Chi mệt mỏi nói

-Chúng tôi gọi nàng để nhắc vụ Bar ý mà. Sợ nàng việc nhà và việc làm nhiều quá nên kô nhớ nên tụi này mới gọi thôi

-Vâng cảm ơn các nàng nha. Nhờ cái vụ này mà tôi chắc sống đi chết lại ngàn lần mất – Chi nản chí nói

-Không nói nhiều nữa. Chuẩn bị đi đi nha. Đến Bar nói tiếp, hôm nay tụi này cũng sẽ đến

—————Khoảng 30' sau tại Bar New Life—————

-Này kô sợ anh ta nhận ra mặt các cậu à? Hay là các cậu lại bày ra trò khác hử? – Chi nhìn hai người bạn với vẻ mặt rất đáng nghi ngờ

-Đúng đó. Lại đây nào – Nhi và ly đồng thanh nói và kéo Chi ngồi sát vào rồi họ cùng bàn tán trò đó

-HẢ? Ôi trời ! Các cậu có biết bây giờ tớ khổ thế nào rồi không? Việc làm ngập tràn như núi ý còn chưa kể việc nhà mà các cậu lại bảo là tớ là bạn các cậu để rồi tớ chạy đi chạy lại với hai khuôn mặt à? – Chi nói với vẻ không đồng tình

-Không được phép từ chối. Đã chơi là phải dám chịu. Nhưng dù gì tụi này cũng là bạn nên sẽ nghĩ sự việc xảy ra rất chu đáo để cho cậu đỡ khổ

—————Hồi tưởng lại—————

-Cháu Ly à? Ta có chuyện muốn nói với cháu và Nhi, hãy gọi Nhi và cả hai đứa cùng đến nhà bác nha

-À! Dạ vâng ạ – Ly lễ phép trả lời bác Trương

-Hai cháu đến rồi à? Ngồi xuống hết cả đi

-Dạ vâng ạ! – Cả hai bạn đồng thanh nói

-Hai cháu có thể nói cho bác biết Chi và các cháu đang làm trò gì được kô?

-Dạ, việc gì ạ – Hai bạn giả ngơ như không biết chuyện gì

-Thôi không cần giấu bác nữa đâu, bác biết hết chuyện rồi

-Dạ vâng, thế thì bọn cháu xin kể ạ – Ly đại diện và kể cho bác Trương

-À! Hóa ra chuyện là như vậy hả? Ta thấy các cháu đã giúp bác rất nhiều rồi đấy – Ông nói và nở nụ cười đầy bí ẩn

-Bọn cháu đã giúp được gì đâu thưa bác

-À chuyện là như thế này

-Ôi. Sao chuyện trùng hợp thế? – Nhi thốt lên vì bất ngờ

-Đúng là cũng trùng hợp thật, có vẻ như là duyên phận. Nhưng dù sao thì chuyện này cũng nhờ các cháu giúp bác hàn gắn hai đứa chúng nó nha. Các bác đang không biết làm như thế nào để nói chuyện với hai đứa nó cả. Nếu như hai đứa chúng nó yêu nhau rồi thì chuyện chắc dễ hơn đó

-Dạ vâng. Bọn cháu đã hiểu và bọn cháu sẽ giúp bác ạ

———Kết thúc hồi tưởng———

-Thôi được rồi. Tổ mà xui thì các cậu lo mà chăm sóc tổ đó – Chi nói và lườm cho hai đứa bạn mình cái lườm sắc lạnh rồi lại đi ra phía sân khấu

Tại căn phòng VIP đó, Kiệt đã nhìn được cô gái bí ẩn đó

-Xin chào em – Sophia Bellucci – Kiệt nói rồi lấy tay đưa vào eo cô rồi kéo cô về phía mình

-Ô! Chào anh. Hôm trước chưa nói chuyện được nhiều, sorry anh bạn nha – Cô nói rồi đặt tay mình lên vai anh và cả hai người cùng bước vào điệu nhảy

-Không sao mà người đẹp. Mà sao em lại dùng tên nước ngoài thế. Tên Việt là gì vậy? – Kiệt tò mò vì đã ở Việt thì nên dùng tên Việt chứ không nên dùng tên nước ngoài

Cô không nói gì chỉ để hai ngón tay của mình lên miệng của anh, ám chỉ không hỏi câu này

-Mà anh tên gì vậy?

-Anh tên Hoàng Gia Kiệt. Mà tối nay chúng ta đi chơi đâu nha

Kiệt vừa dứt lời thì có hai người khác tới và nói:

-Không được rồi. Tối nay cô ý là của bọn tôi

Vừa dứt lời thì Kiệt ngạc nhiên quay ra thì thấy hai đứa bạn cùng lớp với mình là Nhi và Ly

-Ủa? Các bạn quen nhau à – Kiệt thấy lạ rồi quay sang Sophia hỏi

-Ừm. Chúng tôi không quen nhau mà còn là bạn thân từ nhỏ luôn – Nhi đáp và cười hớn hở

-Nhưng không được rồi các bạn, Sophia nói là sẽ đi chơi với tôi rồi! – Kiệt nói xong liền quay sang nhìn Sophia

-Đúng rồi, tổ nói là sẽ đi với anh ý rồi – Sophia ngập ngừng đáp

-Cậu thật là – Ly hơi bực nói – Vừa thấy trai đẹp một cái là bỏ quên bạn bè luôn. Vậy thôi, các bạn cứ tự nhiên, chúng tôi về

Nhưng thực ra họ có về đâu. Họ còn đang ở một căn phòng nào đó trong bar để xem tình hình hai người này

-Này cậu! – Sophia

-huh? – Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Sophia

-Chúng ta nghỉ chút đi. Vào kia nói chuyện. OK? – Sophia nói và chỉ tay về phía căn phòng VIP

Một lúc sau hai người đã có mặt tại căn phòng VIP

-Chúng ta sẽ làm gì bây giờ? – Kiệt nói khi thấy căn phòng này quá chán

-Chúng ta sẽ chơi trò chơi uyn uống rượu nha – Sophia hào hứng nói

-Được thôi. Ai thua sẽ phải uống một cốc rượu đúng không? – Kiệt cũng hào hứng không kém

Và cả hai người rất say sưa chơi. Nhưng cũng may là Chi may mắn nên uống cũng không nhiều và tình hình bây giờ là Kiệt say khướt

-Ôi trời! Anh ta say khướt thế này mình tính sao? – Chi tự nói với bản thân mình và ngay sau đó cô nhớ ra là mấy đứa bạn mình chưa về rồi cô đi gọi luôn. Nhưng khi vừa bước được 1 bước thì cô nghe thấy Kiệt nói mê điều gì đó và vì vậy cô chưa đi mà đứng gần Kiệt hơn để nghe xem anh ta nói gì

-Ngọc ơi! Em đừng bỏ anh lại thế giới này được không? Em biết là cả hai chúng ta đều ghét thế giới này mà. Nếu em bỏ đi thì anh biết lấy ai để chia sẻ tâm sự. Anh ghét gia đình mình lắm nên em đừng để anh sống đơn độc được không?

-Ngọc là ai vậy nhỉ? Sao mình chưa thấy anh ta và bạn anh ta nói đến Ngọc bao giờ nhỉ? Thôi kệ nghe tiếp xem anh ta nói gì?

-Ngọc à, anh rất yêu quý em nên em đừng bỏ anh ở lại được không? Em có thể vì anh mà ở lại được không?

-Sao anh ta không nói tiếp nhỉ? Mà anh ta khóc thì phải?... Đúng rồi anh ta khóc. Mà không hiểu chuyện gì buồn đến vậy nhỉ? Sống buồn như thế thảo nào mình thấy tính anh ta bất thường vậy. Thôi chết rồi, gọi bọn nó mau – Nói xong Chi liền đi gọi hai đứa bạn mình luôn

—————Tại nhà Kiệt—————

-Này Chi, bọn tớ phải về sớm không thì ba mẹ mình giết chết đó. Vì vậy cậu hãy chăm sóc anh ta 1 mình nha – Nhi nói xong thì cùng Ly vẫy tay chào Chi cùng lái xe về luôn

-Cái bọn này đúng thật là... Cũng may mình hiểu bọn nó không thì bọn nó biết tay mình – Nói xong thì Chi phải cố gắng để đưa Kiệt vào nhà

-Sao anh nặng quá vậy? Nhìn người toàn xương vậy mà cũng nặng quá trời luôn

.....

-Ôi trời phòng anh ta rộng và đẹp quá, chẳng bù cho phòng mình gì cả – Chi vừa dìu Kiệt đi và ngó nhìn quanh phòng Kiệt. Nhưng vì tính ngó quanh của mình nên Chi đã vấp phải cái gì đó và cả hai người cùng ngã lên chiếc giường của Kiệt

Nhưng khoảng cách lúc này của hai người lại là 0mm vì vậy nụ hôn tiếp theo của tiểu thư Chi lại là với Kiệt

-Không hiểu mình thù oán gì với anh ta nữa mà hai nụ hôn đầu tiên của mình toàn phải anh ta là sao? – Chi bực tức nói

Nói xong Chi bỏ mặc Kiệt luôn và đi về phòng mình để làm nốt bản báo cáo cho Kiệt

—————Sáng hôm sau—————

Vừa xuống cầu thang thì Kiệt lại bắt gặp một bộ dạng xấu xí như thường lệ

-Này! Hôm qua ai đưa tôi về vậy? – Kiệt hỏi Chi và ngồi xuống ăn sáng

-À! Hôm qua á, có 1 bạn gái nào đó xinh ơi là xinh đưa anh về đó – Chi nói mà mắt cứ chớp chớp (Vì Chi không bao giờ nói dối cả)

-Có phải tóc cô ấy hơn xoắn xoắn đúng không? – Kiệt hỏi lại cho chắc

-Đúng rồi đó. Mà đó là ai vậy? Bạn gái anh à? Nhưng phải nói thật là cô ấy tốt thật, lại còn xinh nữa chứ

-Cô ấy tốt là sao? Chỉ đưa mỗi tôi về thôi mà – Kiệt nói đầu nghiêng nghiêng tỏ vẻ không hiểu Chi nói gì

-Thì cô ấy ở lại chăm sóc anh một lúc rồi mới về mà. Anh không nhớ gì à?

-Không chẳng nhớ gì cả? Mà này, cô cũng ăn sáng đi. Không định đi học à?

-Sao hôm nay anh tốt bụng thế? Đèo tôi đi học cơ à – Chi nghe xong háo hức ngồi vào bàn ăn luôn

-Nằm mơ à, tôi có nói là đèo cô đâu chỉ bảo là “cô kô định đi học à” thôi. Nhưng thôi, hôm nay tâm trạng tôi tốt nên tôi sẽ trở cô đi học

Nói xong thì cả hai cùng chăm chú ăn sáng và chuẩn bị đi học

————-Tại lớp 11A1————-

-Này! Hôm qua sao rồi? – Nhi vừa vào lớp nhìn thấy Chi đã chạy xuống và hỏi ngay

Nhắc đến hôm qua làm Chi nhớ lại nụ hôn của mình với anh ta nên mặt Chi hơi thóang đỏ

-Chẳng có chuyện gì cả. Mà hôm nay làm bài tập toán chưa? Hôm nay ông phù thủy kiểm tra bài tập đó – Chi phải lẩn tránh sang đề tài khác để tránh bị tra khảo

————-Hết giờ học————-

-Này! Đèo tôi đi làm với – Chi chạy lại chỗ Kiệt và nói

-Cô nằm mơ đi. Riêng đi làm thì tôi kô bao giờ đèo một đứa xấu như cô đâu. Xấu mặt tôi lắm. Mà cô xác định ngày hôm nay đi nha – Nói xong Kiệt bỏ đi luôn

-Tên Kiệt đáng ghét. Kiệt chết bầm. Xấu với chẳng xí, vì ai mà tôi lại ra nông nổi này chứ – Chi vừa nói vừa tức kô chịu được

————-Tại văn phòng Kiệt————-

Chi đập mạnh bản báo cáo xuống mặt bàn như muốn dằn mặt Kiệt. Anh thản nhiên cầm nó lên, lật lật vài cái rồi gật gù

-Cô làm tốt hơn tôi nghĩ đấy

-Cám ơn quá khen

-Không phải khen đâu. Tôi chỉ khen phụ nữ đẹp thôi

-Vậy thì cám ơn vì không xếp tôi vào danh sách những phụ nữ của anh

-Khỏi cần cô cám ơn tôi cũng sẽ làm vậy

-Báo cáo đọc xong rồi, tôi ra ngoài làm việc được chưa?

Vừa nói Chi vừa dợm quay đi nhưng Kiệt đã lập tức gọi lại

- Chờ đã

- Sao nữa đây Tổng Giám Đốc?

- Sau khi đọc xong những giấy tờ kinh doanh của công ty trong 10 năm qua, cô có nhận xét gì?

- Nhận xét hả?

Nói xong, Chi mới nhận ra mình vừa hỏi lại một cách ngu ngốc hết sức. Nhưng trời ăh, ai mà biết nhận xét làm sao. Nội làm cái báo cáo chết tiệt kia đã đủ khiến cô điên đầu.

Gã khốn này...sẽ có ngày anh chết với tôi

Nhìn thấy vẻ mặt ngắc ngư của Chi, Kiệt nở nụ cười nửa miệng hết sức thỏa mãn

-Uhm, là nhận xét đó, trợ lý Chi

Về bốn cột trong giọng nói của anh khiến Chi muốn phát điên. Phải dùng hết 120% sức lực cô mới kiềm chế được mà không cho Kiệt một đấm

Sau một hồi ậm ừ, cuối cùng Chi nhăm mắt nói đại

- Uh thì...tôi thấy...nói chung là...uhm...tình hình công ty ngày càng được cải thiện

- Nói cụ thể hơn đi

- Hm ...doanh thu của công ty đã tăng hơn 5% so với năm ngoái và vẫn đang tiếp tục tăng cao

- Rất khá

Kiệt gật gù trước vẻ mặt sáng rõ của Chi. Nhưng câu nói tiếp theo của anh như gáo nước lạnh tạt vô giữa mặt cô không thương tiếc

-Cô làm một bản kế hoạch để doanh thu của công ty tăng thêm 20% vào năm tới. Bản báo cáo hôm qua cô làm tốt như vậy, nên chắc sẽ không có gì khó khăn hết phải không?

-Tôi..anh...

Cơn tức trào lên đến cổ họng khiến Chi nói không ra lời. Máu nóng bốc lên rần rần khiến mặt cô đỏ ửng. Những biểu hiện trên mặt Chi không qua khỏi cặp mắt Kiệt, và điều đó khiến anh mỉm cười. Chơi với con bé này thực sự rất vui

-Vậy nhé trợ lý Chi. Hi vọng sáng mai sẽ được nhìn thấy bản kế hoạch của cô. Giờ thì cô có thể ra ngoài

Bàn tay Chi xiết chặt đến mức những khớp xương muốn rớt ra ngoài

Anh giỏi lắm đấy Hoàng Gia Kiệt

Đi thật nhanh ra ngoài vì Chi sợ rằng mình sẽ không kiềm nổi nữa mà tổng cho Kiệt một đấm vào giữa mặt

Cánh cửa đóng sập lại tạo nên thứ âm thanh chất chúa

Nụ cười nở trên gương mặt tuyệt đẹp của Kiệt

Cổ lên nhé nhóc, giữa tôi và cô, chỉ có một người chiến thắng mà thôi.

9. Chương 09 - Phần 1

Tầng 30 của tập đoàn WAM là khoảng sân lồng lộng gió. Người con gái đứng dựa vào lan can, để mặc gió thổi tung mái tóc của mình

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng hét của cô bị gió cuốn phăng đi. Đây là cách Chi vẫn làm mỗi khi có chuyện buồn. Đơn giản là để gió mang đi

- Ôn ào quá đi mất

Giật mình, Chi quay phắt lại, đưa mắt tìm kiếm nơi vừa phát ra tiếng nói

Người con trai với mái tóc màu trà và gương mặt rõ ràng là vừa ngủ dậy. Đưa tay dụi mắt, anh chậm chậm tiến về phía Chi

- Anh...

Mở to mắt, cô ngạc nhiên nhìn chàng trai lạ mặt. Gương mặt anh đẹp quá, hệt như một thiên thần

-Anh làm gì ở đây?

-Hóng gió...và ngủ. Nhưng tôi vừa bị tiếng hét của cô đánh thức

-Xin lỗi. Tôi không biết

Chi cúi đầu về hối lỗi. Chàng trai xua tay, bước đến đứng cạnh cô. Chống tay lên lan can, anh vươn vai hướng mặt về phía ngọn gió đang thổi tới

-Bỏ qua đi. Sao cô lại lên đây?

-Để hét, anh thấy đó

Chi khẽ nhún vai như một lời giải thích. Người con trai bật cười, nụ cười đẹp đến mức khiến cô sững lại vài giây

Nhưng rồi Chi trấn tĩnh lại rất nhanh, cô nghiêng đầu, để mặc gió thổi mó tóc dài che kín cả gương mặt

-Anh trốn việc lên đây ngủ đó ah?

-Hm...có thể

-Nếu Tổng giám đốc mà biết được thì anh nguy to

-Tại sao?

-Anh ta...sẽ nhai đầu anh mất

Lại là một nụ cười. Liệu anh chàng này có biết nụ cười của anh ta cuốn hút đến mức nào không nhỉ?

-Tổng giám đốc đáng sợ đến vậy ah?

-Cái gã đó...ah..ý tôi là Tổng giám đốc...anh ta đúng là một con quỷ sống

Chi vừa nói vừa dứ dứ nắm đấm lên với vẻ mặt hết sức cay cú. Cái nhàu mày thoáng qua gương mặt người con trai, rồi anh lại bật cười

-Cô có vẻ căm thù Tổng giám đốc của mình quá

-Nếu có thể tôi đã cho anh ta vài cú đá rồi

-Sao lại không thể nhỉ?

-Vì...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt câu nói của Chi. Cô mở máy, giọng nói chát chúa lập tức đập vào tai

-Cô đang ở đâu vậy hả Trương Bảo Chi? Lập tức về phòng việc ngay

Là thư kí Hoa, trợ thủ đắc lực của Hoàng Gia Kiệt trong việc hành hạ cô. Thở hắt ra một cái, Chi dập máy

-Tôi phải đi rồi. Gặp lại anh sau nhé

Không đợi chàng trai trả lời, Chi đã nhanh chân chạy mất. Bóng dáng cô khuất dần sau cánh cửa

Người con trai hơi nhàu mày, mà mỉm cười với chính mình

Dường như anh đã nhận ra điều gì đó

-Vào đi

Kiệt nói khi nghe gõ cửa vang lên

Nam Dương bước vào, và ngồi xuống ghế mà không đợi được mời

-Tối lâu chưa?

Hơi hắt mặt, Kiệt hỏi

-Cũng một lúc rồi

-Mày lại lên sân thượng hóng mát nữa hả?

Trả lời anh là cái nhún vai của Nam Dương. Dường như đã thành một thói quen, Dương thường thích trốn lên khoảng sân thượng của tòa cao ốc và hóng mát. Chẳng có lí do gì, chỉ đơn giản vì anh thích thế

-Tao thật không hiểu sao mày mê cái sân thượng đó quá vậy

-Cũng như mày thích đi chơi với con gái vậy thôi

Giọng Dương nhẹ tênh nhưng câu trả lời thì cực kỳ nặng ký. Đó là phong cách của Cao Nam Dương. Anh không nói nhiều, nhưng nói câu nào đáng câu đó. Vì vậy mà nhóm Kiệt chưa bao giờ có ý định cãi nhau với anh, vì họ biết chắc sẽ không cãi lại

-Về tìm tao có chuyện gì không?

Cũng như mọi lần, Kiệt luôn đầu hàng trong những cuộc tranh luận ngắn ngủi của cả hai. Anh lảng sang một chủ đề hoàn toàn không ăn nhập

-Về chơi mà định rủ mày đi ăn trưa? Thế nào, có muốn đi không?

-Ok

Đứng dậy và cầm lấy chiếc áo vest vắt trên ghế, Kiệt cùng Dương bước về phía trước. Đột ngột, cánh cửa phòng bật mở, Chi xuất hiện ngay sau đó

-Thư ký Hoa...

Câu nói của cô dừng lại giữa chừng, khi nhìn thấy Dương. Đôi mắt nâu mở to hết mức, tràn đầy sự ngạc nhiên

-Anh...

-Xin chào

Mỉm cười, anh giơ tay chào cô gái đang há hốc miệng trước mặt mình. Kiệt đưa mắt nhìn cả hai, với bộ mặt ngơ ngác một cách đáng tội nghiệp

Quán ăn Italy gần tập đoàn WAM nổi tiếng là ngon và đắt tiền. Nhưng Chi lại thấy miệng mình đắng ngắt khi nhìn thấy bản mặt Kiệt. Miếng beefsteak đã nát bấy từ lâu mà Chi vẫn tiếp tục bám vằm nó không thương tiếc. Cô tưởng tượng đó là gương mặt Kiệt và hăm hở nhún dao. Kiệt cũng không khá hơn được bao nhiêu, anh có cảm giác như thứ mình đang nhai là cao su thiên nhiên chứ không phải miếng thịt bò mềm mại và thơm phức

Không khí căng như dây thun bị kéo giãn khi hai con người thù hằn nhau mà lại phải ngồi chung. Dương ngồi giữa, không ngừng quan sát hai gương mặt đang bùng bùng sát khí và tủm tủm cười một cách thú vị

Bắt gặp vẻ mặt cười cợt của Dương, Kiệt cau có

-Mày cười cái gì?

Nhưng Dương chưa kịp lên tiếng thì đã có người trả lời thay

-Cười cái gì kệ người ta. Sao anh vô duyên quá vậy?

-Tôi đâu có hỏi cô

-Thì tôi thế anh Dương trả lời. Anh không phản đối chứ?

Vừa nói cô vừa quay sang Dương như muốn hỏi. Và anh nhún vai, khẽ mỉm cười

-Dĩ nhiên là không

-Nghe rõ chưa? Người ta không nói gì thì thôi mắc mớ gì anh mà ý kiến

-Đừng quên cô là nhân viên của tôi. Ở đâu ra cái kiểu cãi cấp trên xoen xóet thế

-Bây giờ không phải giờ làm việc nên tôi cũng không còn là nhân viên của anh. Mà tôi nói đúng chứ không cãi

Biết nói không lại Chi, Kiệt cúi xuống dầm mạnh đĩa salad của mình

Nụ cười từ nãy đến giờ vẫn lơ lửng trên môi Dương

Câu chuyện bắt đầu thú vị rồi đây – Dương tự nhủ với chính mình

Trở về từ quán ăn, Kiệt sập mạnh cánh cửa trước mặt Chi khi cô quay về bàn làm việc của mình

Ngồi phịch xuống ghế, anh quay sang Dương nói bằng giọng cầu nhàu

-Sao này lại rủ con bé đó theo. Nhìn bản mặt cô ta tao đã nuốt không vô

-Mày ghét Chi đến vậy sao?

-Dĩ nhiên. Cô ta xấu vậy mà

-Chuyện lạ đấy. Hoàng Gia Kiệt ghét một cô gái. Chẳng phải từ trước đến giờ mày luôn ve vãn bao nhiêu con gái sao?

-Tao không ve vãn họ

Giọng Kiệt vang lên khó chịu. Gương mặt anh giờ đây đang cực kỳ cau có

-Chỉ là tao lịch sự với họ, và họ chủ động ngã vào thôi

-Chữ lịch sự của mày hình như không phù hợp lắm thì phải?

Câu hỏi của Dương kèm theo một cái nhướn mày đầy khiêu khích. Đó là điểm Kiệt ghét nhất ở thằng bạn thân. Dường như Dương luôn hiểu thấu ruột gan người khác, mà Kiệt không cho phép ai hiểu mình quá rõ, kể cả mấy đứa bạn thân mình

-Mày nói vậy là sao?

-Nói sao thì mày tự hiểu, mày không ngu đến thế chứ?

Dương nhún vai, nói một câu như muốn kết thúc cuộc tranh cãi dở hơi giữa hai người

Không gian chìm vào im lặng một lúc, cho đến khi Dương lên tiếng

-Ghét cũng là một thứ cảm xúc đặc biệt đấy

Nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt Dương khi anh thấy Kiệt khựng lại, nhưng chỉ thoáng qua thôi

-Uh, có lẽ

Kiệt đứng lên, bước về phía bàn làm việc của mình trong ánh nhìn tinh quái của Dương

-Tao về trước đây, vừa về nước gặp mày luôn mệt quá. Làm việc vui vẻ nhé

Khi cánh cửa đóng lại, cũng là lúc lớp mặt nạ bình thản của Kiệt rơi xuống

Một thứ cảm xúc đặc biệt?

Uh thì đã sao. Anh ghét cô ta đấy. Vì cô ta là người ba anh dùng để giám sát anh. Tất cả chỉ có vậy thôi

Hài lòng với suy nghĩ chính mình, Kiệt cúi xuống, tiếp tục dán mắt vào xấp hồ sơ

Bước ra khỏi công ty của Kiệt, Dương thông thả đi bộ trên con phố đông người. Đột nhiên, anh dừng lại, và nhớ ra Chi

-Không hiểu cô ấy định nói tiếp gì về cô ấy nhỉ? Mình rất tò mò về việc tiếp cận Kiệt của cô ấy. Phải quan sát kĩ hơn mới được. Nhưng cô ấy có vẻ không phải là người xấu – Dương đấu tranh cho suy nghĩ của mình

-Không xấu thì tại sao lại phải tiếp cận Kiệt nhỉ? Mà vấn đề là biết Kiệt không thích cô gái xấu mà vẫn dùng cái vẻ mặt đó thì đâu được. Chuyện hay đấy – Kết thúc suy nghĩ của mình Dương lại sải đều bước chân về căn nhà lâu năm không bước vào

—————Tại nhà Kiệt vào lúc buổi tối—————

Đêm nay, Chi vẫn tiếp tục chương trình không ngủ mà chúi mũi vào máy tính. Kiệt vẫn chưa đi chơi về.

Tiếng chuông điện thoại reo ồm ồm kéo Chi khỏi cái laptop. Dòng chữ “ôn thần” hiện lên trên màn hình khiến cô nhăn mặt nhưng lại không thể bắt máy

-Có chuyện gì

Giọng Chi cộc lốc như phang vào tai người nghe. Nhưng dường như điều này không hề khiến Kiệt phật ý

- Cô đang làm gì đó?

Kiệt nói như hét để át bớt tiếng ồn xung quanh. Chi còn nghe được cả giọng con gái vang lên nũng nịu

- Dĩ nhiên là làm bản kế hoạch để nộp cho anh

Cô trả lời một cách hằm hè và nhận một câu mang đầy tính mỉa mai

- Hiếm có được nhân viên nào gương mẫu như cô. Tôi thật là may mắn quá

- Nhưng tôi thì lại xui xẻo vì có một ông chủ cà chớn như anh

Vừa nói Chi vừa nghiêng răng ken két, và nghĩ “Ở nhà thì hơi tử tế với người ta được một chút, đến công ty thì thừa cơ người ta mới đi làm để bắt bẻ. Anh giỏi thế mà”

Tiếng cười của Kiệt vang vọng trong máy

- Thôi được rồi, tôi có cách này làm cô không phải làm bản kế hoạch đó nữa. Thế nào? Làm không?

Chi như không thể tin nổi vào tai mình nữa nhưng đó chỉ là mấy câu đầu mà thôi. Còn khi nghe cái đoạn sau thì cô không hiểu anh ta định giở trò gì nữa

-Anh nói tôi nghe cái đã

- Cô hãy nơi tôi đang ngồi. Cho cô 15' để đi

- Anh có điên không thế? Giờ này mấy giờ rồi biết không? Mà tôi biết được anh đang ở đâu

- Theo đồng hồ của tôi thì bây giờ chính xác là 10 giờ 34 phút lẻ 8 giây. Cô vừa mất đi 4 giây rồi đó

-Tôi không đến

- Tùy cô thôi nhưng nên nhớ cô là người hầu của tôi. Nếu cô không đến thì xem như không hoàn thành nhiệm vụ. Và lẽ dĩ nhiên là tôi không thể giữ cô lại được dù là rất muốn

Giọng Kiệt cực kỳ thân thiện nhưng lại chứa cả thùng ẩn ý. Và Chi biết, dù muốn hay không, cô vẫn phải làm theo

- Chờ đó đi

Dập máy mạnh đến nỗi muốn sút óc cái điện thoại đáng thương, Chi gấp laptop xuống trước khi bước ra ngoài. Nhưng cũng may mà cô biết anh ta đang ở đâu nên chắc cái bản kế hoạch đó sẽ được nằm yên ổn trong thùng rác

Tưởng tượng đến vẻ mặt tức tối của Chi, Kiệt không hay mình đang mỉm cười như một thằng ngốc. Phong nhú mày trước vẻ ngớ ngẩn của thằng bạn thân

- Đang mơ gì thế?

Cái hých tay của Phong khiến Kiệt sực tỉnh. Chụp lấy ly rượu trên bàn, Kiệt uống cạn nó để xua đi những ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu. Cúi xuống nhìn vào chiếc đồng hồ đắt tiền trên tay, cái nhú mày thoáng qua trên mặt Kiệt

-Hôm nay mày sao vậy thằng này?

Đột nhiên điện thoại Phong reo vang. Anh nhăn mặt khi đọc mẫu tin nhắn

- Tao phải đi đây một lát. Gọi mày sau nhé

Nói rồi anh đứng dậy bước thật nhanh ra ngoài. Kiệt nhìn theo, rồi khẽ lắc đầu uống cạn ly rượu trên tay

Cánh cửa phòng VIP mở ra. Gương mặt quen thuộc lộ vào với đôi mắt mở to ngơ ngác. Nụ cười tinh quái lập tức nở trên mặt Kiệt. Anh giơ tay lên vẫy

- Ở đây

Chi nhăn mặt khi thấy Kiệt ôm cùng lúc hai ba cô gái. Cái gã này...đúng là không coi phụ nữ ra gì. Mà cô cũng không hiểu sao mấy cô nàng đó lại chịu được như vậy. Nếu là Chi, cô đã cho tên khốn đó hai bạt tay vô mặt rồi

-Cô trễ mất 3 phút

-Xe tôi hư phải đón taxi

Ngồi xuống cái ghế cách xa chỗ Kiệt nhất, Chi hậm hực

- Có chuyện gì?

- Gì là gì?

Vừa nói Kiệt vừa nghiêng đầu hôn vào má cô gái ngồi bên tay phải. Cô nàng cười khúc khích trong khi Chi phải cố lắm mới không nôn mửa

-Chẳng lẽ anh gọi tôi ra đây để chiêm ngưỡng thành tích tán tỉnh con gái của anh?

- Nếu là vậy thì sao?

- Thì tôi đã xem xong rồi. Có cần nhận xét không?

Đôi mày Kiệt nhướng lên như thể chờ đợi

- 3 cô gái này đều đẹp. Tôi phải công nhận là anh rất xuất sắc trong việc này dù tôi cảm thấy là nó cực kỳ vô lại. Nhận xét như vậy vừa ý anh chưa?

- Chưa vừa ý lắm nhưng tôi còn có thể mong đợi gì hơn, đó là phong cách của Trương Bảo Chi mà

- Xong rồi phải không? Vậy tôi về

Nói rồi Chi đứng bật dậy, xăm xăm tiến về phía cửa nhưng giọng nói của Kiệt vang lên phía sau lưng

- Ngồi xuống đi

Quay lại, Chi thấy máu mình như sôi lên khi thấy vẻ mặt Kiệt bồn chồn với mấy cô gái. Bình sinh Chi rất ghét nhất đàn ông lăng nhăng và phản bội. Giờ đây cô đang nhìn thấy gã này làm chuyện đó ngay trước mắt mình mà không có cách gì ngăn cản. Thử cảm giác bất lực chuyển thành phẫn nộ. Cô xiết tay mình chặt đến mức khiến những khớp xương muốn nát vụn. Nhưng vì vụ cá cược nên cô đành ngoan ngoãn ngồi xuống

Cố gắng một chút Chi. Một chút nữa thôi

Cái một chút mà Chi tự nói với mình đã kéo dài hơn nửa tiếng. Cô ngồi dính trên ghế, xiết chặt cái li trong tay đến mức khiến nó sắp nát ra như cám. Hai tay Kiệt ôm lấy hai cô gái và một cô ngồi trên đùi anh nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Chi. Anh biết con nhóc đang tức điên lên được. Nhìn gương mặt đỏ lè đỏ lét của cô ngay cả dưới ánh đèn mờ ảo khiến anh không khỏi tức cười. Chi thực sự không phải là cô gái biết kiềm chế cảm xúc. Vậy cũng chưa hẳn là không tốt, ít nhất không phải cố lừa dối cả chính bản thân mình

Nhưng sự đời vốn không đơn giản, ít nhất là không phải với hai con người đang ghét nhau chết đi sống lại ở đây

Tiếng cười ré lên của một trong những cô gái của Kiệt như thùng xăng đổ vào cơn giận đang bùng bùng trong người Chi

Phạm trên đời, chuyện gì cũng có giới hạn của nó. Và sự kiềm chế của Chi cũng đã đi đến giới hạn cuối cùng. Cô đứng bật dậy khỏi ghế, bước thẳng về chỗ Kiệt đang ngồi, với cái li vẫn đang nắm trong tay

- Quá đủ rồi

Cả ly nước mới nãy còn trong tay Chi, giờ nằm gọn trên mặt Kiệt. Miệng anh há hốc và mắt mở to như thể không tin những chuyện đang xảy ra là sự thật. Mấy cô gái bên cạnh hét lên như còi cứu hỏa nhưng lúc này đối với Chi không còn quan trọng. Cô đang tận hưởng cảm giác sung sướng khi được làm điều mà cô đã mong ước mấy hôm nay. Dồn mạnh cái li xuống bàn, cô nhìn thẳng vào vẻ mặt bàng hoàng của Kiệt

- Ly nước này là để giúp anh tỉnh táo ra đó. Tôi không phải thú nuôi của anh mà muốn làm sao thì làm, khi gọi thì lập tức vẫy đuôi chạy đến. Anh nghĩ anh là ai vậy hả? Hoàng tử ah? Hay lãnh chúa? Ai cũng phải làm theo ý anh hết hay sao? Nói cho anh biết, anh chỉ là một gã công tử bột sống bám vào người thân và nghĩ là mình hay ho lắm. Anh là kẻ ích kỷ nhất tôi từng gặp, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình mà bỏ mặc suy nghĩ của người khác. Tôi thực sự thấy thương cho người nhà anh. Họ sẽ thất vọng đến chết mất khi biết đã nuôi anh lớn lên để trở thành người như thế này. Kiểm điểm lại bản thân một chút đi và thử đặt mình vào vị trí người khác mà suy nghĩ. Anh đã làm được gì cho người thân của anh, cho những người hết lòng yêu thương anh? Hay anh chỉ khiến họ đi từ thất vọng này đến thất vọng khác? Một kẻ như anh...sống đúng là chật đất

Chi nói một hơi không ngừng nghỉ, đến mức chính bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên rằng mình có thể nói một cách trơn tru mà không cần suy nghĩ như thế. Có lẽ là những ám ức dành cho Kiệt tích tụ lại và hôm nay được dịp tuôn ra một lượt

Sau khi đã nói hết những gì tức tối trong lòng, Chi quay lưng đi thẳng. Tiếng sập cửa khiến Kiệt giật mình sợ hãi trước sự bàng hoàng của chính mình. Lần đầu tiên có người tạt nước vào ngay giữa mặt anh như thế, và nói những lời mà chưa từng có bất kì ai dám nói với anh

Trương Bảo Chi xấu xí, cô chết chắc rồi.

10. Chương 10 - Phần 1

Những cơn gió về khuya lồng lộng thổi khiến cơn giận trong lòng Chi dần dần nguôi bớt. Và lúc này, cô mới bắt đầu đủ bình tĩnh để nghĩ đến hậu quả việc làm lúc nãy của mình. Anh ta là chúa nhỏ nhất có lý nào bỏ qua cơ hội trả thù cô dễ dàng như thế. Càng nghĩ Chi càng thấy mình ngu. Anh ta muốn hôn hít ôm ấp ai là chuyện của anh ta, mấy cô nàng đó có chơi thì có chịu mắc mớ gì mà cô phải nổi máu anh hùng lên cho khổ. Cứ làm như thế này thì làm sao thắng được cái vụ mình cá với bọn nó chứ. Thật đúng là...không cái ngu nào bằng cái ngu nào. Bây giờ phải làm sao mà giải thích đây cơ chứ?

Đúng lúc đầu óc Chi đang rối mù thì giọng nói đột ngột vang lên

- Đi đâu một mình buồn thế em? Để anh đi cùng em nhé

Assshhh. Lại thế nữa. Đạo này làm sao mà có nhiều gã thích chọc ghẹo con gái vậy nhỉ

-Tôi đang không vui đâu nên tốt nhất là tránh ra đi

Chi nói với vẻ mặt cau có, chân vẫn sải bước trên đường. Gã lưu manh dĩ nhiên là không bỏ cuộc mà đuổi theo cô sát nút

-Đi với anh là em sẽ vui liền thôi

-Tôi đã nói.....

Gã lưu manh đã bước đến đặt tay lên vai cô. Nhưng Chi chưa kịp hất xuống thì đã có người nắm lấy cánh tay hấn bẻ ngược ra sau. Mặc kệ hấn gào lên như bị chọc tiết, người đó vẫn không buông tay. Mãi một lúc sau, nhận biết kẻ bị đánh đã ngấm đòn, anh ta mới thả tay, đập mạnh hấn về phía trước. Gã lưu manh mừng hơn bất được vàng, chạy như bay không dám quay đầu lại. Chi nhìn chăm chăm vào người vừa giúp mình, mắt cô ánh lên vẻ ngạc nhiên

-Là anh ah?

-Cô không sao chứ?

-Tôi ổn

-Mà sao đêm khuya cô còn đi đâu vậy? Không sợ những vụ như thế này à?

-Nếu không đi, không sợ thì anh đâu có cơ hội làm anh hùng

Câu nói của Chi khiến chàng trai bật cười. Dưới ngọn đèn đường yếu ớt, khuôn mặt anh trở nên huyền ảo. Mái tóc màu trà và đôi mắt sáng

-Để tôi đưa cô về, xe tôi đậu ngay phía trước

-Không cần. Có vẻ như chúng ta không thuận đường

-Sao cô biết?

-Xe anh đậu ngược hướng với tôi

Anh lại phì cười lần nữa trong khi mặt Chi vẫn tỉnh bơ

-Thực ra tôi cũng không cần đi gấp lắm. Để tôi đưa cô trước

-Thôi khỏi. Tôi muốn đi bộ để suy nghĩ vài chuyện

-Cô không sợ lại gặp mấy tên sàm sỡ hay sao?

-Không. Biết đâu lại chẳng có thêm người nào ra tay giúp tôi như anh

Lần này nụ cười của chàng trai kèm theo cái lắc đầu chịu thua. Chi cũng mỉm cười, khẽ nhún vai

-VẬY...tôi đi đây

Nói rồi cô bắt đầu bước đi nhưng chàng trai đã lập tức gọi lại

-Chờ đã

-Huhm?

-Cô nói nốt chuyện sáng nay được không?

-Nếu lần sau còn gặp lại, tôi sẽ cho anh biết

Chi đi rồi, nhưng nụ cười vẫn như lảng vảng đâu đây

Chàng trai hơi nhú mồm, rồi cũng mỉm cười

Chi trút hết bức tức của mình lên cái cửa tội nghiệp. Nó mở toang hóc và run lên cầm cập như sắp rớt ra đến nơi

“Trời ạ mình phải xin lỗi anh ta mới được kô thì vụ này kô xong mất” Lời nói của Chi cứ vang mãi trong đầu cô. Bàn tay cô gơ lên chuẩn bị gõ thì đột nhiên cánh cửa mở

Khuôn mặt Kiệt hiện ra ngay sau cánh cửa trong cái trợn mắt sững sốt của Chi. Anh không có vẻ gì ngạc nhiên, dường như đã biết trước là cô sẽ đến

Ra mở cửa phòng rồi Kiệt quay lưng bỏ vào phòng. Chi nhăn nhó bước theo sau, đầu óc rối tung lên không biết phải nói làm sao để xin lỗi cái gã này

-Tìm tôi sao, cô Trương?

Nở nụ cười đều không chịu nổi, Kiệt hỏi bằng giọng mỉa mai không che giấu

- Tôi...

- Thế nào?

- Tôi...

Xiết chặt hai tay, Chi nhắm mắt, thở hắt ra

-Xin lỗi

Nụ cười khoái trá nở trên mặt Kiệt nhưng ngay lập tức, anh giấu nó lại để trưng ra vẻ mặt lạnh như tiền

-Tạt nguyên ly nước vào mặt tôi, ***** tôi sa sả cả tràng rồi bây giờ nói một câu xin lỗi là xong hết sao?

-Chứ anh muốn gì nữa?

Nghe giọng điệu châm chích của Kiệt, Chi sôi máu quật lại liền nhưng sức nhớ ra mình là người đang đi năn nỉ nên cô yên lặng nhìn anh chờ đợi

- Để xem nào

Câu trả lời nhẹ tưng của Kiệt khiến Chi ngạc nhiên tột độ. Mặc chứng gì mà tự nhiên gã này tốt đột xuất vậy chứ? Không thể nào. Nhất định là có âm mưu gì bên trong. Chi nheo mắt nhìn Kiệt gườm gườm chờ đợi

- Nhưng mà...

Đó mình đã nói là đúng ngay chốc mà

Chi nghĩ thầm trong khi vẫn đang hồi hộp chờ đợi. Chắc chắn Kiệt không tha cho cô dễ dàng vậy đâu. Có cơ hội, anh còn không chơi cô sát ván

- Nhưng cái gì anh nói đại đi. Dài dòng mệt quá

- Chiều nay có một buổi tiệc. Tôi muốn cô đi với tôi

Nghe xong câu này như sét đánh vào tai của Chi. Chi đang hóa trang thì làm sao mà đi được. Nếu bị Kiệt mang đi trang điểm thì thể nào cũng bị lộ. Làm thế nào bây giờ

-Nếu cô không thích thì ngày mai bảo ba tôi và thôi việc đi nha

-Thế nào? Có đi không cô Trương – Kiệt lặp lại câu hỏi

Kiệt mỉm cười nhướn mày nhìn Chi chờ đợi. Nhìn nụ cười gian trá trên mặt anh, Chi ghét không chịu được

-Tôi có lựa chọn hay sao?

-Dĩ nhiên. Đừng nói như tôi ép cô vậy chứ

-Đó là anh nói chứ không phải tôi

-Tùy cô. Đừng miễn cưỡng

Khẽ lắc đầu, Chi nói ỉu xìu

-Tôi rất vui lòng được đi với anh. Được chưa?

-Được. Hôm nay cô không cần đi làm. Về nhà chuẩn bị đi. Tối nay tôi sẽ cho người đến đón

Chi quay lưng đi, không quên liếc Kiệt một cái như muốn chém bay đầu anh chàng

Cánh cửa đóng sập lại tạo nên thứ âm thanh chát chúa

Nụ cười trên môi Kiệt rơi xuống. Gương mặt anh chợt trở nên trầm ngâm

Cuộc đối thoại đêm qua lướt về trong đầu anh

-Ta nghe nói Chi và con vừa gây gỗ

-Dạ phải

-Con định thế nào?

-Ý ba là sao?

-Con muốn đuổi việc Chi?

-Con không nghĩ mình cần một nhân viên luôn chống đối cấp trên

-Ba của Chi là người quen cũ của ta. Ta muốn con giữ Chi lại

-Ba có thể cho cô ta một việc làm ở công ty chứ không phải bám sát con

-Con nghĩ ta muốn theo dõi con sao?

-Thật sự rất khó để con nghĩ khác

-Nếu con thực sự nghĩ vậy ta cũng hết cách. Chỉ cần biết con không thể đuổi Chi

Càng ngày Kiệt càng nhận ra dường như mối quan hệ giữa ba mình và Chi có gì đó bất thường. Ba vốn không phải là người sống quá tình cảm. Việc đưa Chi – Một người xấu xí đến bên cạnh anh, chắc chắn phải có lí do nào đó chứ không đơn thuần vì tình cảm giữa hai gia đình. Mà mình chưa nghe thấy ba mình quen với một người nghèo bao giờ? Chuyện này khó hiểu ghê

Anh không thể đuổi Chi, nên chỉ có cách khiến cô tự động bỏ việc. Nhưng con nhóc này có vẻ cứng đầu hơn anh nghĩ.

Được thôi, thì xem cô và anh, ai là người bỏ cuộc.

Ngồi ôm con gấu bông to sụ, Chi lơ đãng nhìn ra ô cửa sổ bên ngoài. Đầu óc cô lúc này đang cực kỳ lộn xộn

Tại sao gã ôn thần đó rủ cô đi nhỉ? Chẳng phải anh ta không muốn có người kè kè bên cạnh hay sao? À biết rồi, cái tên này được lắm, dám làm nhục mình đây mà

Tại sao anh ta muốn cô đi bữa tiệc tối nay? Mà đi cũng không được, ba mình chắc chắn sẽ có ở đó?

- Assshhhhhh nhưc đầu quá. Thôi không nghĩ nữa

Chi lắc đầu quày quảy

Tiếng chuông cửa khiến cô giật mình. Tên ôn thần lại làm gì đây? (Hôm nay là ngày nghỉ không phải đi học)

Bước xuống khỏi giường, Chi xỏ chân vào đôi dép bông, lệt quệt bước ra phía cửa

Hai người đàn ông mặc vest đeo kính đen cúi đang đứng chónh hết cả cánh cửa. Vừa thấy Chi, họ đã cúi đầu chào

-Xin lỗi cô Trương Bảo Chi đứng kô ạ?

-Dạ phải. Ông tìm tôi?

-Cậu Kiệt bảo chúng tôi đến đưa cô đi

-À! Cái tên chết dẫm đó à. Nhưng bảo với anh ta là đúng giờ tôi sẽ đến, còn bây giờ thì không được

-Nhưng cậu Kiệt.....

-Kô nhưng nhĩ gì hết, bảo với anh ta thế. Tôi nói là tôi sẽ đi rồi mà. Hoặc nếu không thì các anh cứ đợi ở nhà. Tôi ra đây có chút việc rồi về theo các anh được chứ

-.....

Chưa kịp để bọn trả lời, Chi đã chạy vọt ra cửa đi luôn

New life Bar

Nhóm Kiệt đang tập trung trong căn phòng VIP quen thuộc. Hôm nay là lễ khánh thành khách sạn mới của WAM nên bọn họ đều phải đi

Ở một góc khác,Kiệt ngồi trên mép bàn billard, tựa người vào cây cơ, như suy nghĩ gì đó

Đang cúi người nhắm những viên bi, Phong ngược lên nhìn vô vẻ mặt đờ đẫn của thằng bạn rồi chép miệng

-Dạo này mày làm gì mà cứ ngơ ngẩn ngẩn vậy hả?

-Đâu có gì

Nhún vai, Kiệt đứng dậy bước đến đứng cạnh Phong nhưng thực sự trong lòng anh còn đang nghĩ đến khá nhiều chuyện

Rốt cuộc Trương Bảo Chi là cô gái như thế nào mà có vị trí quan trọng với ba đến vậy?

Ba cứ muốn giữ cô ta lại để làm gì? Giả dụ cô ta là thần đồng thì mình còn hiểu được nhưng đằng này cũng chỉ ngang ngửa mình thì sao lại cứ đòi giữ chứ

Giữa ba và ba Bảo Chi có mối quan hệ gì đó rất lạ mà anh không biết

Ồi điên mất!!!!

Từ khi con bé này xuất hiện anh không có phút nào được yên

Chợt nhớ ra điều gì, Kiệt lôi điện thoại ra

-Đưa con nhóc đó đi chưa?

-

-Hả????????? – Kiệt hét to- Thôi được rồi. Các anh cứ đợi ở đó rồi đưa cô ta đến

Cúp máy, cả bọn quay sang nhìn Kiệt không hiểu có chuyện gì

Cùng lúc đó, sau khi chạy ra khỏi nhà thì Chi ngay lập tức rút cái điện thoại yêu quý và gọi cho Nhi

-Gọi Ly đến nhà bà đi. Tôi sẽ đến nhà bà ngay – Nói xong Chi cúp máy luôn chưa kịp để Nhi nói gì cả

Một lúc sau đó

-CÁI GÌ????????????? – Nhi và Ly hét to

-Này định tra tấn lỗ tai tớ sao? Mà chuyện này các cậu này cho tớ mà nên bây giờ các cậu tự nghĩ đi – Chi vẫn bình thản nói như chưa có chuyện gì xảy ra

-Nhưng này, cậu là người đã cá cược với bọn tớ mà. Nếu cậu thua thì thiệt cậu chứ không thiệt bọn tớ đâu nha – Nhi nói và cười rất chi là tinh ranh

-Haizzzzzzzzzz! Thôi được rồi. Nhưng vấn đề là khuôn mặt tớ không thể để anh ta biết được. Các cậu định tính làm sao?

-Hay là cải biên nó lại cho đẹp hơn một chút xíu – Ly đưa ra một ý kiến

-Cái đó cũng được nhưng chỉ cần trang điểm khác đi chút xíu là khuôn mặt sẽ khác ngay- Chi nói (Tại cô có học về thời trang nên việc trang điểm Chi có biết chút ít)

-Thôi được rồi. Chúng ta cũng không còn cách nào khác cả. đành cố gắng cải trang lại theo ý cái Ly vậy chứ sao – Nhi nói

Nói xong cả ba người bắt tay vào công việc. Và khoảng 30' sau khi đã trang điểm và chọn trang phục thì bọn họ cũng đã xong xuôi mọi việc

-Này! Nhìn Chi khác hẳn ra. Từ một con vịt xấu xí bây giờ thành thiên nga- Ly trêu Chi rồi cười ngả nghiêng

-Thế ai là người biến tớ thành con vịt xấu xí chứ. Người ta lúc đầu có khi còn đẹp hơn thiên nga ý chứ – Chi tự tăng bốc mình

-Ôi trời, ở đây có người ăn quả dưa bở to quá mọi người ơi – Nhi hét lên

-Thôi nhanh lên đi kìa. Sắp đến giờ tiệc rồi đó

Ngay sau đó thì Chi nhanh chóng bắt taxi về nhà rồi theo họ đến bữa tiệc cùng Kiệt

Hai giờ sau

Ba chiếc xe đắt tiền đỗ kịch lại trước cổng khách sạn DaiWoo

Từ trên xe, ba chàng trai bước xuống

Cả rừng đèn flash lập tức đổ dồn về một hướng

Ba khuôn mặt tuyệt đẹp

Ba nụ cười hoàn hảo

Nhưng đằng sau những nụ cười đó là gì? Chẳng ai biết được

Vừa nhìn thấy nhóm bạn đến, Kiệt đã cáo lỗi với mấy ông đối tác già khom, chạy nhanh ra cửa. Đập tay với ba thằng bạn thân, anh nhún nhó than thở

-Sao tụi bay tới trễ vậy? Làm tao bị mấy ông già đó hành muốn chết

-Thôi chịu khó chờ tịch tương lai của WAM

Phong phá ra cười trước vẻ mặt khổ sở của Kiệt.

-Chi đâu rồi Kiệt?

Câu hỏi đột ngột khiến cả ba người cùng quay lại nhìn Dương

-Hả? Mày chưa đi học lớp tao mà đã biết cái con xấu mù đấy rồi hả? – Phong ngạc nhiên hỏi

Kiệt thì...giật mình thon thót. Cái thằng này...sao chuyện gì nó cũng biết hết vậy nè

-Ah hồi này tao có nghe mày nói chuyện điện thoại

Nhún vai, Dương giải thích đơn giản.

Nhúu mày, Kiệt nhìn Dương đầy thắc mắc

-Mày nói gì thế thằng này

Không trả lời, Dương hất mặt về phía cửa lớn

Chiếc xe đen bóng dừng lại

Người đàn ông mặc vest mở cửa

Cô gái trên xe bước xuống

Cô mặc bộ váy trắng muốt. Mái tóc đen nhánh xõa dài

Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng sáng rực lên dưới ánh đèn flash

Kiệt há hốc miệng to đến mức cả đàn ông có thể bay lọt

Oh My God!

Là anh hoa mắt hay tại đèn chói quá mà cô ta trở nên xinh đẹp hơn mọi khi một cách bất thường như vậy

Chi hoàn toàn không phải cô gái đẹp nhất mà Kiệt từng gặp. Nhưng cô là cuộc lột xác ngoạn mục nhất mà anh thấy từ trước tới giờ. Từ một đứa con gái xấu đến mức không ai dám nhìn đến, suốt ngày toàn jeans với T-shirt, bây giờ tự nhiên cô trở thành một cô gái đẹp 100%, mà lại không phải là một cô gái xấu. Đúng là công nghệ làm đẹp bây giờ ghê gớm thật

Lơng chạng trên đôi giày cao gót, Chi bước về phía Kiệt

Giày gì mà cao quá vậy nè trời

Còn cái váy này nữa, hở không còn chỗ nào để hở

Chưa kể lớp make-up dày cộm trên mặt nữa

Tất cả cũng tại tên Kiệt khốn kiếp này

Nghiến răng rửa xả, cô vừa kéo vừa che cái váy hở hơn cả chữ hở trên người mình

Khi đến gần chỗ nhóm Kiệt đang đứng, đột nhiên cái gót giày quái quỷ vấp phải mép thảm. Chi ngã nhào về phía trước

Theo phản xạ, Kiệt chìa tay ra đỡ

Cả người Chi nằm gọn trong vòng tay anh

Trong tích tắc, hai người cùng đứng lặng
Nhưng vài giây sau, Chi đã đẩy anh ra
-Cám ơn. Hôm nay tự nhiên anh tử tế quá
Câu nói rõ ràng là mỉa mai nhưng Kiệt vẫn thản nhiên mỉm cười
-Tôi vốn tử tế, chỉ tại cô ác cảm với tôi thôi
Liếc Kiệt một cái muốn xẹt lửa, Chi quay sang cười với Dương
-Chào anh
Đáp lại tiếng chào của Chi, Dương cũng đáp trả “Chào em” và kèm theo một nụ cười rất chi là đẹp
Tại đại sảnh tràn ngập ánh đèn và tiếng người xì xầm cười nói
Người MC tuyên bố buổi lễ bắt đầu
Tiếng đàn réo rắt vang lên
Cả căn phòng trở nên yên lặng, đắm mình trong giai điệu mượt mà
Ánh đèn soi lên sân khấu
Cô gái ngồi bên cây piano đen nhánh. Mái tóc đen xõa dài trên nền váy trắng
Hai cánh tay mảnh khảnh lướt trên những phím đàn
Đôi mắt nhắm nghiền với làn mi rung khe khẽ
Vẫn là tiếng đàn trầm buồn và day dứt
Bên dưới, người con trai trong bộ vest trắng hơi mỉm cười
Tôi biết trước sau gì ta sẽ gặp lại nhau
Đang mải mê thả hồn theo giai điệu ngọt ngào, đột nhiên Chi bị quấy rầy bởi giọng nói đáng ghét bên tai
-Nghe hiểu gì không mà thấy cô có vẻ say sưa vậy?
-Hiểu hay không mắc mớ gì anh
-Thì tôi chỉ hỏi vậy thôi
-Hỏi vô duyên
Nhăn mặt, Chi quay đi hướng khác nhưng Kiệt vẫn kiên trì không bỏ cuộc trong việc chọc phá cô
-Này
Kiệt giật nhẹ lọn tóc mềm mại của Chi
-Cái gì?
Cô dấm dẳng đáp, chẳng buồn quay lại
-Nhảy với tôi bài này
-Hả?

11. Chương 11 - Phần 1

Quay phắt lại, Chi trợn mắt nhìn anh kinh ngạc. Kiệt nhếch môi cười, nắm tay kéo cô đi

Vòng tay qua eo Chi, Kiệt cúi đầu thì thầm vào tai cô

-Hi vọng sau điệu nhảy này hai bàn chân tôi vẫn còn nguyên vẹn

-Tôi không nghĩ vậy đâu

Nói xong cô giơ chân dẫm mạnh lên bàn chân Kiệt khiến anh trợn mắt nhưng không dám la lên vì sợ mọi người chú ý

-Cô....

Nghiến răng, anh nhìn cô bằng ánh mắt hầm hừ. Chi nhún vai, cười tươi như hoa

-Xin lỗi. Tôi không cố ý. Nhưng là tại anh kéo tôi ra đây

-Không sao. Tôi có cách

Kiệt đột ngột ngừng lại, ngồi phịch xuống. Nhấc chân Chi lên, anh gỡ đôi giày cao gót ra khỏi chân cô. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía họ

-Ya anh làm cái quái gì vậy hả?

-Shhhhhh

Đứng lên, anh đặt ngón tay trỏ của mình vào môi Chi và khẽ mỉm cười. Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt anh chợt trở nên quyến rũ lạ kỳ

-Như vậy được rồi chứ

Hai mắt Chi vẫn còn mở to nhìn anh. Mỉm cười lần nữa, Kiệt nhấc cả người Chi lên, để hai chân cô trên chân anh

-Để đảm bảo cho hai bàn chân đáng thương của tôi

Rồi Kiệt bắt đầu bước đi theo điệu nhạc trong khi Chi ôm đầy thắc mắc

Hôm nay gã này uống nhằm cái gì vậy nhỉ?

Thôi mặc kệ, anh ta thích sao thì mình chiều vậy. Dù sao đêm nay cũng là của anh ta

Phía bên kia căn phòng, có một đôi mắt đang dõi theo hai người ngòai sàn nhảy

Cởi đôi giày cao gót ra khỏi chân, Chi thở phào nhẹ nhõm. Nãy giờ cô có cảm giác chân mình sắp nát bầy trong đôi giày chật ních này

Nhắm mắt lại, Chi mỉm cười khi cảm nhận được làn gió mát rượi thổi vào mặt mình

-Xin chào

Giật mình, Chi quay lại

Người con trai đang mỉm cười với cô thật hiền

Nhún vai, cô hồ hững đáp lại

-Chào

-Kiệt đâu mà để em một mình thế này?

-Chắc đâu đó bên trong. Mà sao lại hỏi tôi? Tôi có phải bảo mẫu của anh ta đâu

Chi thần nhiên xưng tôi dù nhận ra rằng Dương đã gọi mình bằng “em”

-Anh nghĩ em là cô gái của Kiệt đêm nay

-Tôi đâu phải món đồ mà nói của ai

Dương phì cười. Cô nhóc này miệng lưỡi đúng là ghê gớm thật

-Uh nhĩ. Vậy em là bạn gái Kiệt đúng chứ?

-Không lẽ tôi là bạn trai anh ta hay sao?

Giọng Chi chợt trở nên cáu kỉnh. Cô nhớ lại lời Kiệt thì thầm vào tai cô lúc nãy

-Tối nay cô xuất hiện ở đây với tư cách bạn gái tôi. Nhớ lấy

-Còn khuya

-Nên nhớ là cô nợ tôi. Nếu không thích cô có thể về liền. Nhưng nếu ở lại, thì cô là bạn gái tôi đêm nay

-Nhưng...tại sao?

-Đơn giản vì đêm nay tôi cần một cô bạn gái đi cùng chứ không phải một người hầu. Nếu cô làm không được thì..

-Biết anh giỏi lắm rồi, khỏi cần hăm dọa

-Tôi giỏi vừa vừa thôi chứ không giỏi lắm nhưng dù sao cũng cảm ơn vì đã khen

Đúng là đồ thừa nước đục thả câu. Vái trời cho anh ăn bị mắc nghẹn, uống thì bị sặc, đi bị vấp dây giày té chết

-Mà có lẽ Chi nhỏ hơn anh phải không?

-Sao anh nghĩ vậy?

-Vì nhìn em rất trẻ

-Lỡ đâu tôi trẻ hơn tuổi thì sao?

-Hm

Lần đầu tiên có một cô gái không có vẻ gì thích thú khi nhận được lời khen của anh. Điều này khiến Dương cảm thấy cô gái này thú vị thật

Nghiêng đầu nhìn về mặt anh, Chi đột nhiên phì cười

-Đùa anh thế thôi. Tôi bằng tuổi Kiệt nhưng vì đi học sớm 1 năm nên nhỏ hơn anh 1 tuổi

-Mà này, chúng ta quay lại chủ đề tối hôm qua nha. Em bảo là gặp lại sẽ nói cho anh biết chuyện mà

-À... Cái này..... – Chi ậm ừ nói

-Em định nuốt lời ư?

-Em có định nói mà nhưng chuyện này khó nói lắm

-Chúng ta lên sân thượng nói chuyện nha

-Ok. Em rất thích lên sân thượng hóng mát

Tại sân thượng của khách sạn DaiWoo

Không sân lồng lộng gió

Cô gái đứng trên thành ban công, hai tay giang ra giữ thăng bằng

Tà áo trắng bay phấp phới

Từng cơn gió thổi qua như muốn hất cô ngã nhào xuống dưới

Từ nơi này nhìn xuống, thành phố Hà Nội giống như một dòng sông ánh sáng

Quay sang nhìn người đứng cạnh mình, cô gái mỉm cười. Nụ cười nhợt nhạt như bị gió cuốn trôi

Cơn gió mạnh thổi qua, thân hình mảnh khảnh của cô gái chao đảo như muốn ngã

Nhưng cô vẫn đứng yên, nở nụ cười vô nghĩa

-Cẩn thận

-Nếu ngã từ đây xuống thì có chết không nhỉ?

Câu hỏi của cô tan loãng vào trong gió. Dường như cô hỏi chỉ để mà hỏi chứ không chờ đợi một câu trả lời

-Có thể chết mà cũng có thể không

Về sống sót đã tan biến, chàng trai trả lời đơn giản

-Chết mà dễ dàng như thế, thì còn gì là đau khổ nữa đúng không?

Vẫn là nụ cười nhạt thếch, cô gái nói bằng giọng đều đều vô cảm

-Chết dễ lắm. Sống mới là khó

Đôi mắt đen láy khẽ chớp, rồi quay qua nhìn chàng trai. Trong một thoáng, anh thấy sự xao động nhẹ nhàng trong đôi mắt đó

Lại mỉm cười, cô nhảy xuống khỏi ban công

Chàng trai đỡ lấy cô đang lơ lửng chạng vạng vì gió lớn

Trong chốc lát, cô để chàng trai giữ chặt lấy mình

Ấm thật

-Cám ơn

-Không cần cảm ơn. Em cứ sống theo khuôn mặt thật là được không cần giả tạo thì sẽ không đau khổ đâu

Nắm lấy bàn tay run rẩy của cô gái, anh kéo cô về phía cửa

Khi đã vào đến bên trong, cô nhẹ nhàng rút tay mình lại

-Em phải đi rồi

Và thật nhanh, cô lách vào cánh cửa thang máy đang mở sẵn

Cánh cửa khép lại

Nụ cười cô gái như vẫn còn lảng vảng đâu đây

Tiếng nhạc chuông vang lên réo rắt

-Ya may mắn đâu vậy hả Dương? Đến phần trình diễn của may rồi

Giọng Kiệt bật dục vang lên

-Tao xuống ngay đây

Chàng trai quay lưng bước đi

Cái nhíu mày thoáng qua trên gương mặt

Em là ai, cô gái kỳ lạ?

Cùng lúc đó trong thang máy Chi suy nghĩ “Anh ấy nói như vậy là ý gì? Chẳng lẽ anh ý đã phát hiện ra rồi sao? Nhưng mà anh ấy là con trai, nhìn xa thì làm sao nhận ra được lớp trang điểm nhỉ? Haizzzzzzzzzz đau đầu quá. Không nghĩ nữa vậy, chuyện nó ra sao thì nó sẽ ra”

—————Tiệc tàn—————

Dòng người lũ lượt kéo nhau ra về

Như thường lệ, nhóm Kiệt luôn là những người ở lại sau cùng

Sau khi chia tay với ba thằng bạn, Kiệt quay sang Chi đang đứng một góc, cổ gồng mình chịu lạnh

-Tôi đưa cô về? – Kiệt hỏi lấp lửng

Chứ chẳng lẽ tôi độn thổ về nhà?

Sao anh toàn hỏi những câu ngu ngốc như vậy nhỉ?

Nghĩ trong đầu là vậy nhưng nhìn nụ cười xảo trá của Kiệt, cơn tức trong lòng Chi trào lên ngay lập tức. Cô hất mặt

-Khỏi

-Vậy thì thôi. Tôi về trước

Nói rồi, Kiệt bỏ đi một nước, không quên vẫy vẫy tay chọc tức

Chi tức đến mức muốn xì khói. Người cô nóng bừng lên dù gió đang thổi ào ào

-Này

Quay lại, Kiệt ném cho chiếc áo khoác của mình, không quên tặng kèm cái nháy mắt khiến cô muốn sôi gan

Nhưng...cơn gió lạnh ngắt thổi qua đã cuốn trôi hết chút bướng bỉnh cuối cùng trong Chi

Mặc kệ, áo có sẵn trên tay không mà không mặc thì ngu quá

Nghĩ vậy, Chi khoác chiếc áo vest đắt tiền vào người

Quái quỷ, sao áo của tên này ấm một cách kỳ cục như vậy nhỉ? Mà lại còn có thứ mùi thơm rất lạ

Assh điên rồi ah Trương Bảo Chi. Nghĩ cách về nhà không nghĩ, lại ở đó để ý cái áo của tên khốn kiếp đó

Vừa lẩm bẩm cô vừa lắc đầu thật mạnh như muốn hất tung những ý nghĩ vớ vẩn ra ngoài

Ở một góc khuất, chàng trai với mái tóc màu trà đang nhìn cô chăm chú. Thóang phân vân hiện lên trong đáy mắt, rồi anh quyết tâm bước tới

Nhưng...

Chiếc BMW màu trắng đỗ xích lại khiến anh dừng bước. Nép mình vào bóng tối, đôi mắt nâu sáng lấp lánh hướng về phía hai người duy nhất còn ở lại trước cổng khách sạn

-Eh

Kiệt nhòai người ra khỏi xe, gọi lớn. Giọng nói của anh bị gió cuốn bay đi

Không có câu trả lời, Chi đưa mắt ngó ngang ngó dọc

-Nè cô làm gì đó?

-Kiểm coi ai tên “eh” ngộ quá

Câu trả lời tỉnh bơ của Chi khiến anh không biết nên cau kính hay là bật cười

Từ trước đến giờ, anh chưa gặp cô gái nào ba gai như con nhỏ này

-Lên xe đi

-Không

-Nếu cô muốn đứng hứng gió thì tôi không cản nhưng đừng đứng ở đây mất mỹ quan khách sạn của người ta

Câu nói châm chích có vẻ hiệu nghiệm. Chi hậm hực cất bước, tiếng giày cao gót gõ lộp cộp xuống nền cầu thang lát đá

Nhìn Chi mở cửa ngồi vào xe, môi Kiệt nhếch lên một nụ cười

1-0 cho anh đêm nay

Vừa ngồi vào ghế, việc đầu tiên Chi làm là tháo đôi giày cao gót ra, xoa xoa bàn chân đã sưng vù của mình

-Chạy đi chứ ngó cái gì

Nhận ra ánh mắt đầy giễu cợt của Kiệt, cô trừng mắt hăm he

Nhún vai, anh dứt chìa vào ổ khóa

Chiếc xe lao vút vào màn đêm

Phía sau, một người con trai đang đứng lặng, hai tay xiết chặt vào nhau

Lẽ ra anh đã người đến trước

Vậy bây giờ...có nên bước đến hay không?

Tiếng động cơ giong giã như đánh thức sự tĩnh lặng của màn đêm. Chiếc xe màu trắng dắt tiên dừng lại trước cửa của một căn biệt thự to lớn

Từ trên xe, cô gái mặc bộ váy trắng muốt bước xuống. Ngón tay cô treo lủng lẳng đôi giày cao gót

Nhón chân, Chi đứng xuống mặt đường lạnh buốt vì sương đêm. Cái lạnh nhanh chóng ngấm sâu vào da thịt

Quay lưng, cô định chạy thật nhanh vào nhà nhưng đã bị một bàn tay kéo lại

-Gì nữa đây?

-Đêm nay chưa kết thúc, nên cô vẫn còn nợ tôi

-Anh muốn gì thì nói đại đi. Dài dòng quá

-Cô chưa có bạn trai bao giờ đúng không?

Đôi mắt nâu trong vắt mở to dưới ánh đèn

Cái gã này...anh ta điên rồi chắc

-Liên quan gì đến anh?

-Vậy chắc cô không biết, khi chia tay thì người bạn gái cần phải làm gì đâu nhỉ

Vừa nói, Kiệt vừa tiến gần về phía Chi. Cô nhú mào cổ đoán xem anh lại đang nghĩ ra thêm trò gì nữa

Nụ cười anh trở nên mê hoặc hơn bao giờ hết dưới ngọn đèn đường mờ ảo

Cúi xuống, anh đặt môi mình lên trán Chi

Hơi ấm và thứ mùi hương quen thuộc bao trùm lấy cô. Trong chốc lát, Chi đã muốn mình cứ đứng yên như vậy. Nhưng cái khoảnh khắc đó qua đi thật nhanh, Chi chớp mắt, thụi mạnh vào bụng Kiệt

Cú đánh quá chuẩn, đến mức Kiệt không cách gì đề phòng hay tránh né

Và hậu quả là anh ôm lấy bụng, mặt mày nhăn nhó một cách thảm hại

-Cô..cô....

-Lần này là cảnh cáo thôi nhé. Nếu có lần sau...thì anh biết hậu quả rồi đấy

Dứt lời, cô quay phắt người bỏ vào nhà nhưng đi được một đoạn thì quay lại nói “Anh không vào nhà hả? Thế tôi đóng cửa nha”

12. Chương 12 - Phần 1

Cô đứng yên một lúc trước tấm gương lớn

Cô gái trong gương đang tròn mắt nhìn cô

Xinh đẹp

Lộng lẫy

Xa hoa

Cô không thích nhưng khi nào mới có thể quay lại như thế

Nhẹ nhàng, cô tháo bỏ bộ váy đắt tiền, mặc vào người bộ đồ ngủ rộng quen thuộc của mình. Cô cúi xuống bồn, hắt nước lên mặt để rửa đi lớp make up dày cộm

Ngước lên, cô hài lòng nhìn mình trong gương

Không xinh đẹp cũng không xấu xí

Không còn lộng lẫy

Nhưng cô là cô, và cô hài lòng với chính mình

Chi đưa mắt nhìn mớ đồ mình vừa mặc gần đó, và cô khẽ mỉm cười

Tự nhiên trong đầu cô hiện lên hình ảnh Kiệt dịu dàng cô đi theo điệu nhạc du dương, dưới những ngọn đèn lung linh huyền ảo

Đẹp...nhưng chỉ là một giấc mơ thôi

Mà mơ thì cần phải tỉnh

Đêm nay, Chi cảm thấy rất vui. Và cô sẽ giữ đó như một kỷ niệm của mình. Nhưng đến sáng mai, cô sẽ trở lại là cô, một Trương Bảo Chi xấu xí như từ trước đến giờ

Mở cửa căn phòng tràn ngập màu tím của mình, Kiệt mệt mỏi ngã xuống giường. Đầu anh nhức buốt. Có lẽ là hậu quả của những ly rượu lúc nãy

Với tay vào chiếc máy đĩa đầu giường, anh gạt cây kim xuống. Chiếc đĩa xoay tròn, phát ra những giai điệu ngọt ngào

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone who cares for you

If you're feeling sad, your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

Khi muốn khóc, hãy khóc trên vai của tôi

Vậy bờ vai nào dành cho anh? Khi anh muốn khóc?

Không có. Không một ai.

Kiệt không bao giờ khóc. Vì anh biết, sẽ chẳng có ai ở đó lau nước mắt cho anh. Vậy thì khóc để làm gì? Chỉ khiến mình trở nên yếu đuối

Những suy nghĩ vẩn vơ khiến anh bật cười khan

Ngu ngốc quá Hoàng Gia Kiệt

Mây lại cần một bờ vai để dựa vào sao?

Mày không cần. Không cần ai hết. Bao nhiêu năm qua mày có thể sống một mình, thì mãi mãi cũng sẽ là như vậy

Với mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Kiệt chìm dần vào giấc ngủ

Đêm tàn dần

Ngày mai...có là một ngày mới?

———Tại phòng Chi vào lúc sáng sớm———

Với lấy bộ quần áo treo trong tủ, rón rén bước vào phòng tắm

Dòng nước mát lạnh từ vòi sen phun xuống khiến cô tỉnh táo

Mặc chiếc quần jeans và áo phông vào người, Chi với lấy chiếc túi chéo, đẩy cửa bước ra ngoài

Chiếc xe BMW màu đỏ chóc đậu đối diện cửa nhà khiến Chi nhú mày

Cánh cửa xe mở ra

Người con trai bước xuống

Anh mặc chiếc quần kem nhạt và áo da đen nhánh

Cặp kính mát màu trà che hết nửa gương mặt nhưng Chi vẫn nhận ra được anh là ai

Cao Nam Dương

-Chào em, Bảo Chi

Đôi mắt Chi mở lớn nhìn anh. Rồi cô cũng bật cười

-Anh làm gì ở đây?

-Chờ người đẹp

-Vậy chắc anh đến nhầm chỗ rồi. Chỗ này chỉ toàn người xấu thôi

Câu nói của Chi khiến anh bật cười. Tháo cặp kính xuống, Dương bước về phía cô

-Nếu em ở đây thì anh không nhầm đâu

-Nơi em ở thì chính xác là ở đây rồi. Nhưng người đẹp nào sao tôi không biết nhỉ?

-Người đẹp Trương Bảo Chi, em biết không?

-Không. Nhưng tôi biết một chuyện rất lạ. Anh muốn nghe không?

-Là gì vậy?

-Bài tán tỉnh này cũ rích rồi. Đừng xài nữa

Tiếng cười trong vắt của Chi khiến anh không biết nên cười hay mỉa

Trương Bảo Chi...đúng là cô gái kỳ lạ

-Vậy anh đưa em đến trường học, có cũ không?

-Có

Nói rồi, cô leo lên chiếc xe đạp màu vàng chóc

Nhưng...không biết có phải ông trời chơi cô không mà xe cô nó bị tuột xích kô đạp được

Dương khoanh tay vào nhau, đứng yên nhìn Chi vật lộn với chiếc xe

Nụ cười lơ lửng trên môi

-Xem ra hôm nay em thực sự phải đi với anh rồi

Cẩn môi, Chi bực bội nhìn đồng hồ
Nếu không đi bây giờ, cô đến trường trễ là cái chắc
Mà nếu cô tới trễ, thì chắc chắn chuyện cô hay sẽ xảy ra
Asshhhhh sao mà xui quá vậy nè
- Thế nào? Em muốn đi không?
-Đi thì đi. Bộ ngại anh sao
Vừa nói, Chi vừa bước về phía chiếc xe
Dương nhanh chân bước đến mở cửa cho cô. Nhưng Chi ngăn anh lại
-Không cần
Và cô mở cửa, ngồi vào trong
Dương mỉm cười, vòng sang phía bên kia
Trò chơi đã bắt đầu rồi đấy Chi
Mà đã bắt đầu...thì sẽ khó lòng kết thúc
Chiếc xe xé gió lao đi trên phố. Dương nhấn ga, cho xe vọt lên phía trước
Quay sang, anh cố tìm một biểu hiện sợ hãi trên mặt Chi nhưng vô vọng
Cô đang chống cằm, nhìn chăm chăm ra ngoài. Mái tóc đen nhánh bị gió thổi che khuất một phần gương mặt
Chi hoàn toàn không phải cô gái đẹp nhất anh từng gặp
Nhưng là cô gái đầu tiên khiến anh thực sự bị cuốn hút
Bởi vì cô có tính cách quá đặc biệt?
Bởi vì cô khác với những cô gái vây quanh anh?
Hay bởi vì...cô là người con gái đầu tiên không bị anh mê hoặc?
Thứ tình cảm anh dành cho Chi là gì?
Thích thú? Tò mò? Khát khao chinh phục?
Anh tìm đến Chi như thế, có phải chẳng chỉ là vì không muốn chịu thua?
Là vì anh muốn chứng tỏ sức hút của chính mình
Là vì anh không chấp nhận chuyện bị từ chối bởi một người con gái
Vì..anh là Cao Nam Dương
Mà Cao Nam Dương phải luôn có được bất cứ cô gái nào
Chi ...có nằm trong số đó?
Những câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu mà Dương không cách nào tự trả lời
Nên anh chọn quên đi
-Em đang nghĩ gì thế?
Câu hỏi của Dương khiến Chi quay đầu lại. Cô khẽ lắc đầu, gom mớ tóc rối tung vào lòng bàn tay
-Chuyện riêng của tôi thôi
-Anh có thể biết không?

-Tại sao tôi nên nói cho anh biết nhỉ?

-Vì biết đâu anh có thể giúp được cho em

Một thoáng suy nghĩ trong đầu Chi nhưng câu trả lời ngay sau đó của Chi là “Không”

Từ xa, Kiệt đã nhìn thấy chiếc xe màu đỏ chói lọi. Không cần để ý, anh cũng biết ngay đây là xe của Dương. Điều anh thắc mắc, là thằng bạn thân đến trường này làm gì?

Và anh càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy cô gái mở cửa xe bước xuống

Trương Bảo Chi

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy?

Sải những bước dài, Kiệt tiến về phía trước. Anh dừng lại khi đứng trước mặt Chi

-Lần đầu tiên tôi thấy cô đi học sớm. Chắc lát nữa có động đất mất

Tôi cũng mong sao cho gạch đẽ chết anh đi

Chi cúi kinh rửa thềm

Nhưng cô không nói gì, mà dấm dẳng bước đi

Kiệt không đuổi theo. Anh quay mặt lại, nhìn thằng bạn thân đang ngồi trong xe nhìn anh chăm chú

-Sao lại đến giờ này?

-Tao đưa Chi đi học và tao cũng đi học luôn

-Hả????????????????

-Ngậm miệng vào kô ruồi nó bay vào đó – Dương bình thản nói

-Tao tưởng mày học bên Pháp mà. Sao lại học ở đây? – Không hiểu sao tự dưng Kiệt lại gắt lên

-Tao không thích nữa. Bây giờ tao sẽ chuyển về VN vừa học vừa làm giúp công ty của ba tao luôn. Mà sao mày ngạc nhiên thế? – Dương hỏi vì thấy lạ

-Thôi tao vào học đây. Mày vào sau nha – Dứt lời Kiệt đi luôn và kô quên cái vẫy tay với bạn mình

—————Tại lớp học đầu giờ—————

-Cả lớp trật tự!!!!!!- Tiếng cô giáo chủ nhiệm quát to khi thấy lớp mình quá mất trật tự

Sau khi thấy không khí trong lớp có vẻ xuống cô giáo nói tiếp

-Hôm nay lớp chúng ta vui mừng đón thêm bạn mới

Cô chủ nhiệm vừa nói xong từ “bạn mới” cả lớp đã ầm ầm lên với bao nhiêu lời bàn tán

-Này! Không biết đó là ai nhỉ? Không biết có đẹp trai như 3 bạn Phong, Kiệt, Triều kô nhỉ? – 1 HS nói

-Mà tốt nhất là đừng xấu như cái con Chi là được – 1 HS khác nói

-Tao cũng rất mong là kô xấu như con Chi. Xấu như nó chắc tao chuyển lớp mất – 1HS khác nói

-Nào! Trật tự các em! Chúng ta vui mừng đón bạn Cao Nam Dương

Vừa nghe đến đây thì có tiếng hai bạn bàn cuối hét lên

-NAM DƯƠNG!!!!!!!!!!

-Đúng là mình đó. Vui kô các bạn – Dương vừa nói vừa bước vào lớp

Dương vừa vào lớp thì cả lớp lại ầm lên vì sắc đẹp trời ban của Dương

-Dương em muốn ngồi ở đâu?

Cô giáo vừa hỏi xong thì cả lớp lại ầm lên vì muốn ngồi cạnh bạn Dương

-Dạ em muốn ngồi cạnh Chi – Dương vừa nói vừa chỉ tay về phía Chi

-Mình á!!!!!! – Chi ngạc nhiên khi Dương muốn ngồi với mình

-Em có đồng ý không Chi?

Chưa kịp để Chi trả lời thì Kiệt quay sang nói với Chi “Cô mà ngồi cạnh Dương là tôi đuổi việc đó”. Không hiểu sao khi vừa nghe xong câu đó tự dưng cô cảm thấy lo và trả lời cô giáo nhanh

-Dạ em ngồi cạnh bạn Kiệt là được cô ạ

-Vậy thôi em sẽ ngồi bàn bên cạnh Chi

-Ừm

Vừa về chỗ thì Dương đã quay sang Chi và nhìn vào mắt Chi và suy nghĩ “Sao Chi lại không ngồi cạnh mình chứ? Không hiểu Kiệt đã nói gì với em vậy”

Cùng lúc đó thì tại bàn của Nhi và Ly lại đang nói 1 câu làm người khác không hiểu gì cả “Cuộc chiến tay 3 rồi”

—————Buổi chiều tại công ty—————

Chi đưa mắt nhìn vào ô cửa kính sau lưng

Căn phòng bên trong trống rỗng. Hôm nay Kiệt không đến công ty

-Tổng giám đốc cái kiểu quái gì mà đi làm bữa đực bữa cái thế này

Thì thậm một mình, Chi khẽ nhún vai quay lại cúi mũi vào mớ giấy tờ bừa bộn trên bàn

-Chi ah

Giọng nói vang lên khiến Chi ngược nhìn

Ông Hoàng đang đứng bên bàn làm việc của cô, mỉm cười. Nụ cười dịu dàng nhưng lại khiến Chi có cảm giác lạnh lạnh

-Dạ. Cháu chào bác

Cổ mỉm cười, cô đáp

-Kiệt có trong đó không?

-Dạ không

-Nó đi đâu cháu có biết không?

-Dạ hôm nay anh ta...ah Tổng Giám Đốc không đi làm ạ

Cái nhú mày thoáng qua trên mặt ông Hoàng. Thật khế. Đôi mắt ông chạm phải cuốn lịch trên bàn làm việc của Chi

-Hôm nay là ngày 18?

-Dạ

-Hèn gì.....

Ông thì thầm trong cái nhìn đầy thắc mắc của Chi

Đúng lúc đó, thư ký Hoa từ đâu bước đến. Nhìn thấy ông Hoàng, cô vội vã cúi đầu

-Chủ tịch mới đến ạ

-Uhm. Cô đi đâu thế?

-Dạ cháu đến đưa hợp đồng cho Tổng giám đốc. Ngày mai là ngày kí kết rồi mà hôm nay tổng giám đốc lại không đi làm nên.....

Đôi mắt ông Hoàng hơi nheo lại như đang suy nghĩ gì đó

-Chi này

-Dạ?

-Cháu đem hợp đồng đến cho Kiệt đi

-Dạ?

Lần này, cả Chi và thư ký Hoa cùng “dạ” đều một lúc. Trước giờ những việc này đều do thư ký Hoa làm. Việc ông Hoàng bảo Chi đi khác nào tước mất một phần quyền lực của cô và hạ thấp cô trước mặt nhân viên mới như Chi

Về phần Chi, cô thực sự không hiểu tại sao ông Hoàng lại bảo cô đi

Chi cắn môi bối rối nhìn cái phong bì lớn trên tay

Chết thật nếu không đưa được cái này cho anh ta trong ngày hôm nay thì coi như xong. Không lẽ cứ để đại ở đây. Nhờ anh ta không nhìn thấy thì sao?. Nhưng...vậy thì phải làm sao đây? Mà anh ta nói với mình là nếu chưa được phép thì không được bước vào phòng anh ta. Assssshhhhhhhh anh đúng là ôn thần mà Hoàng Gia Kiệt

Ah đúng rồi. Điện thoại. Gọi hỏi ông Hoàng là được rồi. Ya đúng là ngu quá này giờ nghĩ không ra

Mắt Chi sáng bừng lên với suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu nhưng nó lập tức tối sầm lại khi cô nhìn cái điện thoại

Màn hình toàn một màu đen chứng tỏ nó vừa hết pin

Đúng là xui xẻo mà

Cô vừa nghĩ thầm vừa ngược lên nhìn trời. Mây đen giăng kín cả bầu trời báo hiệu một cơn mưa lớn

Bây giờ làm sao đây?

Chi dậm chân. Vô tình, cô đá phải chậu hoa ngay gần đó

Chiếc chậu xô dịch, để lộ ra cái chìa khóa nằm bên dưới

Ngạc nhiên, Chi cúi xuống nhặt nó lên ngắm nghía. Rồi cô quay lại, đút chiếc chìa khóa vào ổ

Vừa khít

Chi nhẹ nhàng xoay chiếc chìa khóa trong tay

Cạch

Tiếng mở khóa vang lên. Thóang ngạc nhiên, cô giơ tay đẩy cửa

Đặt chân vào nhà, Chi như bị bao trùm bởi một màu tím ngắt

Màu sơn

Màu gạch

Những bức tranh treo đầy trên tường

Thật chậm, cô bước vào trong, mắt vẫn ngơ ngác nhìn quanh

Thật khó lòng mà nghĩ rằng phòng của Hoàng Gia Kiệt lại là như thế này. Cô không biết nên nói thế nào, chỉ là có thứ cảm giác rất lạ khi bước vào căn phòng này. Nửa lạnh lẽo nửa ấm áp. Nửa xa lạ, nửa lại thân quen

Bước chân cô dừng lại nơi phòng khách

Bộ sofa trộn lẫn giữa màu tím và màu kem nhạt. Chiếc lò sưởi lớn lát gạch màu trà

Giữa căn phòng là bức chân dung rất lớn. Bức ảnh một người phụ nữ. Có lẽ khoảng gần ba mươi tuổi. Một người phụ nữ tuyệt đẹp. Vẻ đẹp trang nhã và thanh cao nhưng trong đôi mắt nâu sẫm lại chứa đựng một nỗi buồn u uẩn. Chi gần như bị hút vào đôi mắt sâu thẳm ấy. Cô đứng sững ngắm nhìn bức tranh một lúc lâu, cho đến khi nghe tiếng đồ vỡ vang lên đâu đó

Giật mình, Chi chạy nhanh về hướng phát ra âm thanh đó

Bóng tối ập đến bao trùm lấy cô. Vài phút sau, khi đôi mắt đã quen dần, cô mới nhận ra một người đang nằm dài dưới đất, cách chỗ cô đứng độ một bước chân. Anh nhắm mắt, chiếc áo sơ mi trắng loang lổ những vệt đỏ sẫm

Máu

Hoàng Gia Kiệt

My fic:

Vụ cá cược tình yêu

Vụ cá cược tình yêu (II)

Là may mắn hay tình cờ..!

Chỉ một điều ước...

Thanks Trả Lời Với Trích Dẫn Multi-Quote This Message Phúc Đáp Nhanh

13. Chương 13 - Phần 1

Trời đất ơi, mình đang gặp chuyện quái quỷ gì vậy?

Không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, Chi chạy đến đỡ lấy Kiệt

Máu trên người anh chảy vào tay cô nóng hổi

Những mảnh gương vỡ văng tung tóe trên sàn

Chai rượu ngã lăn lóc

Thứ chất lỏng đỏ tím ừng ực trào ra

Với kinh nghiệm được học từ khi còn rất nhỏ, Chi nhanh chóng vực Kiệt dậy lôi anh về phía phòng tắm

Cô biết rõ việc tiếp theo cần làm là rửa sạch vết thương. Mà muốn rửa thì...phải cởi áo

Bàn tay Chi dừng lại trên nút áo Kiệt. Thóang bối rối hiện lên trong mắt. Nhưng rất nhanh, cô lắc đầu tháo chiếc nút đầu tiên

Cứu người là quan trọng nhất

Mọi người xung quanh đã dạy cô như thế từ khi cô vừa mới bắt đầu hiểu biết. Và Chi luôn lấy đó làm cách sống của mình. Cô không muốn khiến mọi người thất vọng.

Chiếc áo đã được cởi xong. Thân hình Kiệt hiện ra dưới ánh đèn vàng mờ ảo

Chi chớp mắt. Lần đầu tiên cô nhận ra....là anh rất gầy. Dưới những bộ áo vest đắt tiền khi đi làm và những bộ áo phong bình thường, Kiệt trông cao lớn và mạnh mẽ nhưng lúc này đây cô biết rằng không phải

Đứng dậy, Chi đưa mắt nhìn quanh. Chiếc hộp cứu thương được đặt trên kệ tủ gần đó

Mở thùng cứu thương ra, cô lấy chai thuốc sát trùng thấm đầy miếng bông băng lớn. Thật nhẹ nhàng, cô lau những vết thương trên người Kiệt. Anh khẽ nhăn mặt nhưng không tỉnh lại

Mùi rượu bốc lên nồng nặc chứng tỏ anh đang rất say

-Vậy cũng tốt, ít ra anh có thể bớt đau trong lúc này

Chi thì thầm một mình, tay vẫn không ngừng thấm miếng bông băng lên những vết thương

Bên ngoài, những giọt mưa đầu mùa đang bắt đầu rơi

Sau khi lau sạch hết máu và băng những vết thương trên người Kiệt, Chi đỡ anh nằm xuống giường

Cô đứng nhìn một lúc để chắc chắn rằng anh không sao, rồi quay người đi

Đã gần 9h tối nếu Chi không về bây giờ thì sẽ không thể về nhà kịp để làm cho xong bản báo cáo mà thư ký Hoa giao cho. Chưa kể trời lại đang mưa ngày một lớn

Nghĩ vậy, Chi quay lưng bước đi

Nhưng bàn tay cô đã bị giữ chặt

-Đừng đi

Ngạc nhiên, Chi quay lại. Kiệt đang nắm lấy tay cô, đôi môi mấp mấp trong khi mắt vẫn nhắm nghiền

-Đừng bỏ con... Làm ơn..... Mẹ ah.....Đừng đi..... Đừng.....Mẹ

Đôi mắt Chi mở lớn chưa đầy kinh ngạc

Anh ta...đang làm nhầm cái quái quỷ gì vậy?

-Mẹ ah....Đừng đi....Đừng

Kiệt vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại những câu nói giống nhau. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm gương mặt anh

Thở hắt ra, Chi ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ trán Kiệt

Nóng hổi

-Chết thật! Anh ta bị sốt rồi

Cô đứng bật dậy định vào nhà tắm lấy khăn ướt ra đắp cho anh. Nhưng bàn tay Kiệt nắm chặt đến mức cô không cách nào gỡ được

Chi lại ngồi xuống

Và cô sững sốt khi nhìn gương mặt Kiệt

Giọt nước trào ra chảy dài xuống gối

Anh...đang khóc

Hoàng Gia Kiệt.....đang khóc

Mình đang nằm mơ hay sao vậy?

Khẽ vỗ vào má, Chi biết chắc là mình đang tỉnh

Vậy....nghĩa là anh ta thực sự khóc hay sao?

Nhưng....vì lí do gì?

Những thứ cảm xúc xáo trộn trong lòng Chi

Ngạc nhiên.....Thắc mắc.....Và....cảm động

Không hiểu tại sao khi nhìn thấy nước mắt của Kiệt, cô nghe lòng mình mềm đi đến lạ và không hiểu sao cô lại quan tâm anh ta đến thế. Dù cô vẫn ghét anh muốn thấu xương....nhưng....những giọt nước mắt đó

khiến cô rung động. Thực lòng. Chi cảm nhận được nỗi đau trong giọng nói của Kiệt, trong những giọt nước mắt nóng hổi của anh.

Chi không cách gì tin được đây là Hoàng Gia Kiệt mà cô ghét cay ghét đắng. Là một gã lăng nhăng chuyên lừa tình cảm của con gái. Là một tên công tử kiêu căng phách lối

Không. Không thể nào. Người con trai trước mặt cô lúc này đang chìm trong nỗi đau đớn tột cùng. Nhìn vào gương mặt anh, cô biết được

Hai con người quá khác biệt

Vậy....đâu mới là con người thật của anh?

Mở mắt

Ánh sáng chói lòa ập đến

Nhắm mắt

Lại mở mắt

Khung cảnh quen thuộc dần dần hiện ra cùng những mảnh kí ức rời rạc

Anh nhớ mình đã uống rượu. Rất nhiều

Rồi...anh đập vỡ tấm gương

Rồi...rồi....anh tỉnh dậy ở đây

Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy?

Chống tay cố ngồi dậy, Kiệt thấy đầu mình đau buốt. Cơn đau nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi trên cơ thể

Theo phản xạ tự nhiên, anh cúi xuống nhìn

Chiếc áo anh mặc đã bị cởi ra, trên người chỉ chít những miếng băng cá nhân lòe lẹt. Trông anh lúc này có lẽ không khác mấy tấm băng quảng cáo là bao nhiêu

Đặt chân xuống đất, Kiệt lần nữa cảm nhận được cơn đau buốt lên đến óc. Mím chặt môi, anh bước xuống giường

Mở tủ lấy cái áo mặc vào, anh bước đến bên cửa sổ

Mưa lớn quá. Những giọt mưa đập vào ô kính rồi vỡ òa ra trong nháy mắt

Tia chớp đột nhiên lóe sáng như muốn xé toạc nền trời đen sẫm

Đôi mắt Kiệt nhìn đắm đắm vào khoảng không gian trước mặt. U tối

Đêm đó...trời cũng mưa lớn y như vậy

—————Khoảng trước khi Kiệt tỉnh dậy—————

Bước chân Chi dừng lại trước cánh cửa màu trắng muốt cạnh cái tủ

Sự tò mò trong lòng thúc giục cô đẩy nó nhưng lí trí lại bảo rằng dừng lại

Cô có cảm giác đằng sau cánh cửa này ẩn chứa một điều gì đó. Thứ cảm giác này mỗi lúc một lớn

Nếu đẩy cánh cửa này....nghĩa là...cô bắt đầu bước vào một nơi xa lạ. Nơi đó....thuộc về Hoàng Gia Kiệt

Chi không muốn có bất cứ liên quan gì tới Kiệt, người mà mới hôm qua cô vẫn còn ghét cay ghét đắng. Nhưng....còn hôm nay?

Hít một hơi thật sâu, cô giơ tay đẩy mạnh cánh cửa

Không khóa

Cánh cửa hé mở, Chi bước vào trong. Thật chậm

Với tay mở công tắc điện, ánh đèn vàng dịu dịu ôm gọn lấy căn phòng

Căn phòng này khác hẳn với kiến trúc của toàn bộ ngôi nhà. Nó được làm bằng gỗ, với ô cửa sổ rất lớn nhìn ra ngoài

Chi chạm phải vật gì cứng cứng. Cô cúi xuống nhặt nó lên. Là một tấm biển bằng gỗ sơn màu trắng

-Secret room

Chi thì thầm đọc dòng chữ màu tím sẫm được viết một cách bay bướm. Chắc chắn là chữ của một cô gái

Nhưng....căn phòng bí mật. Nơi này là một căn phòng bí mật sao? Vậy nó đang cất giấu bí mật gì?

Cô đưa mắt nhìn khắp phòng

Nơi này có vẻ là một nhà kho. Bằng chứng là những đồ đạc bị vứt lung tung khắp nơi.

Những thùng đồ chơi cũ kỹ

Những con gấu bông bám đầy bụi

Những quyển sách ố vàng

Những bông hoa khô héo

Những quyển album bị vứt lán lóc khắp nơi

Ngồi xuống, Chi cầm lấy một quyển album và chậm rãi lật ra

Người phụ nữ đang bế một đứa bé trai. Là người trong bức tranh ngoài phòng khách

Lẽ nào...bà ấy là mẹ Kiệt?

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu Chi. Và cô nhận ra rằng mình....có lý

Bàn tay cô lần giở những trang kế tiếp

Vẫn chỉ là người phụ nữ và đứa bé lớn dần theo năm tháng. Người cha....không hề xuất hiện

Đặt quyển album xuống, cô với lấy quyển sách đặt trên giá gần đó. Gọi quyển sổ có lẽ đúng hơn. Quyển sổ màu đỏ sẫm, phủ một lớp bụi mờ chứng tỏ đã lâu không có ai đụng đến. Tự dưng có gì đó thôi thúc Chi lật quyển sổ này ra

Trang đầu tiên là những bức ảnh nhỏ được dán chồng chất lên nhau

Người phụ nữ cầm trong tay bó Lavender tím ngắt. Vẫn là đôi mắt u uẩn và nụ cười nhợt nhạt

Bức ảnh chụp một cậu nhóc và cô bé gái khoảng mười mấy tuổi đang nắm tay nhau trên cánh đồng đầy hoa bồ công anh

Cậu bé ôm lấy người phụ nữ có đôi mắt u buồn

Chi nhanh chóng nhận ra đây là một quyển nhật ký. Của Hoàng Gia Kiệt. Lạy Chúa, cô không cách nào tin được là người như anh ta mà lại đi viết nhật ký. Trời ạh. Đêm nay cô đã phát hiện ra quá nhiều điều trái khoáy

Thoáng lưỡng lự, cuối cùng Chi quyết định đóng quyển sổ lại. Đọc nhật ký của người khác là một chuyện cực kỳ bất lịch sự dù rằng việc cô vô đây mà chưa được phép thì cũng chẳng lấy gì làm đúng đắn

Cơn tò mò khiến Chi thấy cồn cào. Nhưng cô vẫn đứng lên đặt quyển sổ vào chỗ cũ

Vô tình, mắt cô chạm phải khung ảnh đặt gần đó

Kiệt khoác vai một cô gái. Và họ đang cười. Nụ cười rất lạ. Một nụ cười mà cô chưa bao giờ thấy ở anh. Ấm áp và chân thực

Bàn tay Chi đặt lên khung ảnh, đúng lúc cánh cửa sau lưng bật mở

-Cô làm cái quái gì ở đây?

Giật mình, Chi quay lại
Khung ảnh trên tay rơi xuống đất
Vỡ tan.....
Kiệt đứng lặng nhìn những mảnh vỡ văng tung tóe trên sàn
Rồi anh ngược lên nhìn Chi. Đôi mắt đỏ ngầu long lên đáng sợ
-Biến đi
-Tôi xin lỗi
Giọng Chi nhẹ hẫng
Lần đầu tiên từ khi quen biết đến giờ, cô nói chuyện với anh nhẹ nhàng như vậy
Nhưng Kiệt không hề để ý. Anh lại hét lên bằng giọng run rẩy và nghèn nghẹn
-Tôi nói cú ra khỏi đây
Chi mở to mắt nhìn Kiệt
Kì lạ thay, đôi mắt cô không hề tức giận
Mà là.....bối rối
-Tôi không cố ý. Xin lỗi
-Cút đi
Nói rồi, Kiệt lao đến nắm lấy tay Chi lôi cô ra ngoài
Đẩy cô ra, anh đóng sập cánh cửa
Chi đứng yên một lúc lâu, rồi cô thở dài, quay đi
Đêm nay....đã xảy ra quá nhiều chuyện
Bước ra ngoài, Chi trèo lên chiếc xe đạp thân yêu của mình và định đi nhưng
Thùng lớp
Đừng đùa vậy chứ. Không phải lúc này chứ
-Chết tiệt
Chi giơ chân đá mạnh vào chiếc xe rồi gãi đầu chán nản
Mưa vẫn đang rơi
Đưa mắt nhìn về phía căn phòng sáng đèn, Chi thở hắt ra
-Thì phải vậy thôi chứ biết sao
Chi đẩy nhẹ cánh cửa
Bước vào nhà một cách nhẹ nhàng nhất có thể, Chi rón rén đi vào phòng khách
Tối om
Nghĩa là anh ta vẫn còn ở trên kia
-May thật
Chi thì thầm, không kiềm được tiếng thở phào
Nhưng cô chưa kịp mừng cho trọn thì.....
Ánh đèn sáng rực bao phủ khắp nơi

Giật mình, Chi ngược lên nhìn

Chi đang chậm rãi bước từ trên cầu thang xuống. Anh nhìn cô, rồi hỏi bằng giọng lạnh ngắt

-Sao cô còn ở đây?

-Xe tôi hư

Chi ấp úng trả lời

Tự nhiên cô thấy sợ sợ mà không rõ nguyên do. Chỉ là....đôi mắt đỏ ngầu của Kiệt cứ lớn vồn vồn trước mắt

-Đó là chuyện của cô sao lại vào nhà tôi

-Anh....Nhưng tôi cũng ở đây mà

-Sau vụ đó mà cô nghĩ cô còn ở đây sao?

Cơn tức trào lên đến cổ Chi

Cuối cùng thì anh vẫn là Hoàng Gia Kiệt. Và là kẻ thù không đội trời chung của cô

-Vậy tôi đi

Nói rồi, Chi quay ngoắt về phía cửa dù thực lòng chưa biết sẽ đi đâu

-Này

Giọng Kiệt vang lên sau lưng khiến cô quay lại

-Gì nữa?

-Cô định đi đâu?

Tên này chọc ngoáy đúng vấn đề đây

Chi cay cú nghĩ thầm. Nhưng....cô đâu có dễ dàng chịu thua vậy được

-Đó là việc của tôi

-Nếu cô muốn đâm mưa đến chết thì tôi không cản nhưng nhớ đi xa một chút không cảnh sát lại nghi tôi giết cô

-Anh yên tâm nếu tôi có chết cũng sẽ viết thư nói rằng tôi chết vì lạnh chứ không phải bị anh giết

-Vậy thì tốt

Kiệt thản nhiên gật đầu, kèm theo cái nhếch môi quen thuộc

Dường như người con trai với đôi mắt đỏ ngầu và giọng nói run rẩy trong căn phòng bí mật là ai đó hoàn toàn khác

-Tôi đi được chưa?

-Chưa

-Còn chuyện gì nữa?

-Cô băng bó cái kiểu quái gì mà vết thương của tôi vẫn còn chảy máu. Lỡ đêm nay tôi bị gì thì sao?

-Đó là việc của anh sao lại hỏi tôi?

-Vậy nên cô có nhiệm vụ ở lại chăm sóc cho tôi

-Xin lỗi tôi không làm

-Nên nhớ cô là....

-Bài này cũ xì rồi mà anh cứ ca hoài vậy?

-Tôi chỉ nhắc cho cô nhớ thôi

-Làm sao mà tôi quên được rằng tôi rất rất hạnh phúc được làm người hầu của anh

-Cô nhớ thì được rồi. Mà đừng có đứng đó nữa. Cô làm ướt hết sàn nhà của tôi rồi

Anh nói và quay lưng bỏ đi. Chi dù tức càn hông nhưng vẫn phải theo sau

Vào phòng, anh mở tủ lấy một chiếc sơmi ném về phía Chi

-Thay ra đi không cô lại làm ướt hết đồ đạc của tôi

-Nhưng tôi về phòng tôi lấy quần áo thay cũng được mà

Liếc Chi một cái muốn xẹt lửa, cô cầm cái áo dầm dẫm bước vào trong

Nhìn theo cho đến khi cánh cửa đóng sập lại một cách vô cùng thô bạo.

Sau khi cánh cửa đóng vào thì cũng là lúc suy nghĩ của Kiệt được đẩy lên

“Mình thấy khuôn mặt cô ta có gì đó là lạ? Hình như cô ta make-up thì phải? Nhưng nếu thật thì sao phải make-up xấu thế làm gì? Làm quái gì có ai muốn xấu xí đến vậy đâu? Khi nào mình phải xem kĩ mới được

Sau đó cánh cửa hé mở. Chi lộ đầu ra. Chiếc áo sơmi rộng thùng thình khiến cô trở nên nhỏ bé lạ kỳ

-Xong rồi ah?

-Uhm

-Ra đây đi

Khẽ mím môi, Chi chậm rãi bước ra. Cô cảm nhận rõ ràng ánh mắt Kiệt rà soát trên người. Không phải cái nhìn chế nhạo hay chê bai. Cũng không phải là đánh giá. Cái nhìn....rất lạ

-Nhìn cái khi khô gì?

Chi lớn tiếng, cố phá tan sự im lặng đến khó thở giữa hai người

-Nhìn cô

Anh đáp nhẹ hẫng, rồi chồm đến nắm lấy tay Chi

Bất ngờ, cô ngã nhào theo đà kéo của Kiệt. Và chưa đầy một giây sau, Chi đã nằm chềnh chệch trên người anh

-Ouch

Kiệt nhăn mặt ôm lấy những vết thương chằng chịt trên người. Ngay lập tức, Chi bật dậy

-Này anh có sao không?

-Cô ăn cái giống gì mà nặng quá vậy hả?

-Ai mượn anh kéo tôi rồi chê này chê nọ. Mà...anh không sao đó chứ

-Thử để tôi đề lên người cô xem có sao không

-Tại anh chứ có phải tôi đâu

Vừa nói cô vừa dợm đứng dậy nhưng lần nữa đã bị Kiệt kéo lại

-Cô muốn đi đâu?

-Về phòng. Ở chung phòng với anh thêm vài phút nữa chắc tôi điên mất

-Ở lại đi

Giọng Kiệt bỗng dưng mềm đến lạ khiến Chi hết sức ngạc nhiên

-Anh điên rồi hả? Hay lúc này bị té trúng chỗ nào

-Đêm nay tôi không muốn ở một mình

Ánh mắt anh trở nên buồn bã và giọng nói khàn đi như cổ che giấu cảm xúc của mình. Hình ảnh Kiệt bây giờ khiến Chi nhớ lại những giọt nước mắt của anh trong giấc ngủ, và cả ánh mắt đỏ ngầu long lên đáng sợ. Và điều này khiến cô nhẹ nhàng ngồi xuống

-Tôi ở lại đây với anh

Nụ cười thoáng qua trên gương mặt Kiệt

Nụ cười mang nhiều ý nghĩa

Nhưng không có ý nghĩa nào trong đó mang tên gọi niềm vui

-Nếu anh có chuyện gì muốn nói thì tôi....

Vai Chi chợt trở nên nặng trĩu. Quay sang, má cô chạm phải mái tóc Kiệt. Anh đang ngả đầu vào vai Chi, và đang ngủ. Cô nghiêng đầu nhìn anh. Hàng mi dài rung lên khe khẽ. Chiếc mũi thẳng tắp phập phồng theo từng nhịp thở

Gương mặt Kiệt lúc này bình yên kì lạ. Giống như một đứa bé đang say ngủ

Không còn một Hoàng Gia Kiệt kiêu căng hợm hĩnh

Không còn một người đàn ông rơi nước mắt kể cả trong giấc ngủ

Không còn một ánh mắt hằn lên những tia phẫn uất

Hoàng Gia Kiệt, anh thực sự là ai trong vô số những lớp mặt nạ của chính mình?

Thật nhẹ nhàng, Chi đặt Kiệt nằm xuống gối đầu chân đùi mình. Và cô khẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán anh

Có thể ngày mai anh sẽ trở lại là một gã mà tôi ghét cay ghét đắng

Có thể..tôi và anh sẽ tiếp tục làm kẻ thù không đội trời chung

Cũng có thể....chúng ta sẽ vẫn cãi nhau âm ỉ như từ trước tới giờ

Nhưng đó là ngày mai

Còn hôm nay.....

-Ngủ ngon nhé, Gia Kiệt

Mỉm cười, cô dựa đầu vào bức tường gần đó, chìm dần vào giấc ngủ

Cô không biết rằng, Kiệt không hề ngủ.

Anh mở mắt nhìn vào gương mặt đang say ngủ của Chi

Bên ngoài.....mưa vẫn cứ rơi

14. Chương 14 - Phần 1

Bình minh

Những tia nắng mặt trời nhảy nhót khắp căn phòng toàn một màu tím ngắt. Chi chớp mắt, nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Phản ứng đầu tiên của cô là ngồi bật dậy và nhìn dáo dác xung quanh. Từ từ, trí nhớ Chi bắt đầu hoạt động.

Cô nhớ là mình đã đến nhà Kiệt, thấy anh ta nằm lăn quay dưới đất máu me lênh láng.

Rồi cô băng bó cho anh ta.

Rồi cô vào căn phòng bí mật.

Rồi cô làm vỡ khung hình

Rồi anh ta đập cô ra ngoài không thương tiếc

Rồi xe cô hư

Rồi cô phải chạy ngược trở vào nhà

Rồi anh ta quăng cho cô cái áo sơmi rộng thùng thình

Rồi anh ta giữ cô ở lại

Rồi anh ta gối đầu lên người cô mà ngủ

Ủa vậy anh ta đâu rồi?

Giật mình, Chi lại nhìn quanh lần nữa. Căn phòng rộng lớn chỉ có một mình cô

Chết cha! Không biết anh ta có bị gì không. Cũng tại cái tật ham ngủ mà ra

Tự gõ vào đầu mình bôm bốp, Chi vội vã tuột xuống giường phóng như bay ra ngoài. Tà áo trắng phấp phới trong nắng sớm

Gian bếp ngập tràn ánh nắng. Mùi bánh nướng thơm phức lan tỏa khiến không gian trở nên ấm áp

Chi đứng tựa vào tường, neho mắt nhìn Kiệt loay hoay bên bếp

- Anh biết nấu ăn?

Câu hỏi của cô lọt thỏm vào không khí. Kiệt không hề quay lưng lại

- Lạ lắm sao?

- Cũng...hơi hơi

Đúng lúc đó, Kiệt nhấc chảo lên khỏi bếp, đổ hai quả trứng vào đĩa. Rồi anh quay người, bước đến bỏ hai cái đĩa xuống bàn

Chi lẻo đẻo theo sau, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Kiệt. Mắt cô vẫn dán vào người anh, rồi sau đó lia xuống cái đĩa

Kiệt biết hết, nhưng anh vẫn thản nhiên xấn quả trứng của mình ra, rồi tiếp tục thản nhiên nhai nuốt như không biết gì

- Bộ tôi đẹp trai đến vậy ah?

- Hả? Cái gì?

- Nếu không sao cô cứ nhìn tôi đến chảy nước miếng vậy

- Chảy nước miếng cái đầu anh

- Đầu tôi vẫn khô ráo chứ chưa chảy nước

Assshh cái tên này, ngủ dậy một đêm là lại lẻo lự như trước

- Tôi chỉ đang suy nghĩ coi anh có bỏ cái gì vô trong đây không

Kiệt không nói gì, anh với tay xấn một miếng từ đĩa đối diện

- Nếu có thuốc độc thì tôi chết chung với cô

- Tôi không xui xẻo vậy chứ. Chết rồi mà còn phải đụng cái bản mặt của anh

Vừa nói Chi vừa cầm dao nĩa lên cắt miếng trứng cho vào miệng

Hm...ăn cũng được đó chứ nhỉ. Tay nghề tên này có vẻ cũng không quá tệ

Cô gặt gù, tiếp tục ăn thêm miếng nữa

Phía bên kia, có một đôi mắt đang nhướng lên nhìn cô và nở nụ cười khó hiểu

—————Tại trường KEY—————

Chiếc xe màu trắng muốt dừng lại trước cổng trường. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hai người vừa bước xuống, đặc biệt là cô gái. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì cô đi đang đi cùng với Hoàng Gia Kiệt – Một hotboy của trường, ước mơ của tất cả các cô gái trong trường này. Hơn nữa mới tuần trước đây thôi, cô vừa mới xuất hiện cùng Cao Nam Dương, cũng là một người quá thu hút. Vâng, cô gái này chính là Trương Bảo Chi

Mặc kệ những ánh mắt đang chìa vào mình đầy ganh ghét, Chi mãi miết bước đi. Đầu cô rối tung lên với cả đám suy nghĩ và thắc mắc. Mà chúng đều là về một người, chính là người con trai đang đi cạnh cô đây

- Này, Gia Kiệt

- Huhm?

- Theo tôi biết thì hôm nay anh chỉ cần kí hợp đồng là xong rồi phải không?

- Thì sao?

- Vậy...tôi có thể xin nghỉ chiều hôm nay không?

- Được

Cái gặt đầu dễ dãi của Kiệt lại càng khiến cơn thắc mắc trong lòng Chi cồn cào dữ dội

—————Tại căn-teen trường—————

-Này hôm nay động trời rồi hay sao ý? Chi đi cùng Kiệt. Lại còn bằng ô tô nữa chứ – Ly trêu Chi

-Nhưng tao nghĩ là động trời thật mà ạ. Tự dưng hôm nay Kiệt tốt với tao một cách khó hiểu – Chi nói và hơi suy nghĩ về hành động của Kiệt

-Mà này Dương thích mà hay sao ý? – Ly hỏi Chi

-Tao cũng không biết nữa – Chi trả lời cho có và đang suy nghĩ về những hành động của Kiệt

-Mà này sao người xấu như mà mà thằng Dương nó thích được nhỉ? – Nhi thấy khó hiểu khi một người đẹp trai như Dương lại đi thích một người xấu như Chi

-Mà này, hay Kiệt nó nhận ra mà make-up? – Ly hỏi vì thấy nghi ngờ về hành động của Kiệt

-Tao cũng không biết là Kiệt nhận ra hay không? Nhưng mà Dương thì nhận ra rồi. Dương giống y hệt mà. Cái gì cũng biết hết ý – Chi

-Cái gì????? – Nhi và Ly hét to nhưng sau đó nhận ra mọi người trong căn-teen đều nhìn về phía mình nên đành cúi đầu xuống nói nhỏ

-Sao nhận ra được nhỉ? Tao còn khó nhận ra được nữa là một thằng con trai – Ly không hiểu nổi anh ta nhận biết tốt thế

-Thôi nói chung là mà làm việc cho cẩn thận vào. Không nhận ra là mà thua đó – Nhi nói và nở nụ cười gian

—————Tại biệt thự họ Hoàng—————

Đứng trước biệt thự nhà họ Hoàng, Chi ngần ngừ một lúc rồi quyết định đưa tay nhân chuông. Cô người làm trong bộ đồng phục kiểu Âu bước ra mở cửa

- Xin lỗi tôi cần gặp Bác Hoàng

- Mời lối này

Trời ơi nhà mình còn chưa được thế này. Căn nhà giống như một tòa lâu đài nguy nga. Trên trần là cả một bầu trời thu nhỏ màu xanh những áng mây trắng muốt. Sàn nhà lát gạch màu đen bóng loáng đến mức có thể soi rõ cả mặt mình trong đó. Hai bên tường dát đá cẩm thạch xanh biếc và trưng bày vô số những tác phẩm nghệ thuật

Hèn gì mà tên đó xài tiền như nước vậy

Chi nhủ thầm, mắt vẫn không ngừng đảo dác nhìn quanh

Cánh cửa gỗ đen nhánh mở ra, căn phòng khác rộng mênh mông xuất hiện trước mặt Chi. Cô người hầu cúi người bước ra ngoài, không quên nhẹ nhàng khép cửa

Bác Hoàng đang ngồi trên bộ sofa màu huyết dụ giữa gian phòng ngập tràn ánh nắng. Sau lưng ông là một người đàn ông trung niên trong bộ vest màu nâu. Nhìn người đàn ông một lúc, Chi quay sang gật đầu chào

- Cháu chào bác. Chào...

Cô hơi ngập ngừng nhìn người đàn ông. Ông gật đầu, như muốn nói đã nhận được lời chào của Chi

- Ngồi đi Chi

Vừa nhám nháp tách trà, ông vừa vỗ nhẹ chỗ trống bên cạnh mình. Chi bước đến, chậm rãi ngồi xuống

- Cháu đến tìm ta....là vì Kiệt

- Dạ

Chi gật đầu, thoáng ngạc nhiên. Nhưng rồi cô nhận ra việc bà biết được lí do cô đến đây là điều hiển nhiên thôi. Người đứng đầu gia tộc họ Hoàng, chắc chắn không thể tầm thường

- Cháu biết tại sao đêm qua ta bảo cháu đến đó không?

- Dạ không

- Hôm qua là ngày 18/10, là ngày sinh nhật Kiệt

Ngừng lại một chút, ông quay sang như muốn thăm dò phản ứng của Chi, rồi tiếp tục

- Cũng là ngày mẹ nó bỏ đi

Giọng ông nhẹ hẫng như buông một tiếng thở dài

Khẽ chớp mắt, Chi nhìn ông, chờ đợi

- Điều ta có thể cho cháu biết chỉ bấy nhiêu thôi. Những chuyện còn lại, ta nghĩ nên để Kiệt nói với cháu

Sức mảy mà anh ta chịu nói

Nghĩ thầm là vậy nhưng dĩ nhiên Chi đâu có ngu mà nói ra. Cô lặng lẽ gật đầu, chìm trong mớ suy nghĩ miên man

Những giọt nước mắt

Tiếng gọi mẹ

Bàn tay run rẩy

Người phụ nữ với đôi mắt u buồn

Và cả cô gái có nụ cười tuyệt đẹp

Rốt cuộc, quá khứ của Hoàng Gia Kiệt là như thế nào?

- Chi ah

Giọng ông vang lên nhẹ nhàng nhưng Chi vẫn cảm nhận được chút gì lạnh lẽo ở sâu thẳm bên trong

- Dạ?

- Kiệt là một đứa trẻ tội nghiệp. Nó có một quá khứ rất đau buồn. Cho nên...ta mong cháu giúp ta...chăm sóc nó được không?

- Dạ? Chăm sóc? Nhưng cháu....

Nụ cười dịu dàng nở trên gương mặt đã hằn lên dấu vết của thời gian. Ông nhẹ nhàng nắm lấy tay Chi

- Với tư cách người hầu của nó. Hoặc là bạn, hoặc là gì cũng được. Ta chỉ mong...có một người ở bên cạnh Kiệt. Cháu giúp ta được chứ Chi?

- Dạ cháu...

Hơi ngập ngừng, Chi đáp lại. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt chứa chan hi vọng và tin tưởng của ông, cô khẽ gật đầu

- Cháu hứa

Lại là một nụ cười. Và lần này Chi không tìm thấy chút giả dối nào trong nụ cười đó nữa. Chỉ là ấm áp và yêu thương

- Cảm ơn cháu, Chi

- Dạ. Cũng trễ rồi, cháu xin phép

- Uh. Ta sẽ gặp cháu sau

- Chào bác cháu về

Đứng lên, Chi sức nhớ một điều nên liền quay lại

- Chào bác

Thoáng ngạc nhiên hiện lên trong mắt. Nhưng rất nhanh, người đàn ông khẽ gật đầu

Cánh cửa khép lại rồi, ông Hoàng đột nhiên đưa tay ôm ngực. Nụ cười ban nãy rơi xuống, thay vào đó là gương mặt tím ngắt

- Ông chủ. Không sao chứ?

Người đàn ông nhào đến đỡ lấy và đặt một nhúm thuốc vào tay ông Hoàng

Sau khi hộp xong ngụm trà, ông ngả người vào ghế thở dốc

- Hi vọng rằng...ta còn sống cho đến ngày đó

Đôi mắt ông như dán vào cánh cửa đen nhánh im lìm

Đâu đó vang lên một tiếng thở dài

Đi lang thang trên phố mà đầu óc Chi thả trôi lãng đãng đi đâu

Cô cứ nghĩ mãi về thái độ của ông Hoàng lúc nãy. Lại còn cái tên ôn thần đó nữa

Asshhh phiền quá đi mất. Sao người nhà họ Hoàng ai cũng khó hiểu hết vậy nè

Lắc đầu thật mạnh, Chi tự nói với mình thôi không nghĩ nữa

Nhưng cái mớ suy nghĩ lộn xộn cứ lớn vồn ào trong đầu không chịu bay đi

Cứ đi mãi miết, Chi không hay mình đã về đến gần nhà

Đột nhiên bước chân Chi ngừng lại. Chiếc xe màu đỏ quen thuộc đập vào mắt

Người con trai đứng cạnh chiếc xe mỉm cười với cô

Nụ cười vẫn đẹp nhưng có gì là lạ

- Dương ah?

- Em rảnh chứ Chi

- Một chút. Sao vậy?

- Cùng anh đi đến chỗ này

Nắm lấy tay Chi, anh kéo cô ngồi vào xe. Dĩ nhiên là Chi thừa sức để giật tay ra. Nhưng cô để yên cho Dương kéo mình đi. Lúc này...cô đang cần làm gì đó để quên đi những chuyện đã xảy ra

Chiếc xe đỏ chóc dừng lại trước cổng nhà. Chi mở cửa bước xuống nhưng Dương đã kịp giữ tay cô lại

- Sao vậy?

Cô mở to mắt nhìn anh ngạc nhiên

- Cám ơn...vì ngày hôm nay

- Không có gì. Chúng ta là bạn mà chẳng phải sao

Xua tay, Chi bật cười trước vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc của Dương

- Chi ah

- Huh?

- Em nghĩ sao nếu anh nói...anh không muốn làm bạn của em?

- Hả?

- Anh nghĩ...có lẽ anh thích em mất rồi Chi ah

Vòng tay anh ôm lấy Chi. Cô sững người không cử động. Hơi ẩm lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể khiến Chi thấy mạch máu mình như đông cứng lại

Vài giây sau khi não bộ đã bắt đầu hoạt động lại và phân tích rõ tình hình, Chi giơ tay đẩy anh ra

- Khoan đã. Hình như chúng ta có chút nhầm lẫn

-?

- Chúng ta là bạn. Vậy thôi. Sorry em có việc phải làm

Nói rồi cô mở cửa xe và đi nhanh vào trong

Cái nhúm mày thoáng qua trên khuôn mặt Dương. Nhưng rất nhanh sau đó là một nụ cười

Cuộc chơi này...đường như càng lúc càng trở nên thú vị

Đóng sập cửa nhà, Chi với tay lấy chai nước trên bàn uống ừng ực

Những chuyện vừa xảy ra hiện rõ mồn một trong đầu dù đang cố quên đi

Chuyện quỷ quái gì đang xảy ra vậy chứ?

Tên Hoàng Gia Kiệt nổi điên bất chợt còn chưa đủ sao

Bây giờ lại thêm một Cao Nam Dương từ đâu nhào ra nói thích cô

- Ôi điên mất

Vừa lắc đầu quây quây Chi vừa tiếp tục uống cạn chai nước mong làm nguội bớt cái đầu đang bùng bùng lên của cô

Nhưng tự nhiên trong đầu Chi hiện ra hình ảnh Dương gục đầu vào đôi bàn tay với bờ vai run rẩy

Và cả những giọt nước mắt của Kiệt

Phức tạp quá đi mất

Sao tự nhiên cô lại dính vào mớ rắc rối này cơ chứ

Vừa nghĩ Chi vừa gãi cổ. Đó là một thói quen khi cô bối rối

Bỗng nhiên Chi nhận ra cổ mình lạnh lạnh như thiếu một thứ gì

Sợi dây chuyền của mẹ

Giật mình, cô sờ lại trên cổ thêm lần nữa

Không có

Thôi chết đâu mất rồi?

Ngay lập tức, Chi chạy như bay đi tìm

Sau hơn nửa tiếng lục lạo tung tóe cả nhà lên mà kết quả vẫn là không thấy

- Chết tiệt ở đâu rồi

Cô cúi kính lăm bầm, nhìn quanh khắp căn phòng

Không thể được. Đây là vật cuối cùng mẹ để lại cho mình

Không gian đang yên tĩnh thì vang lên bởi một tiếng nói quen thuộc

- Có đang tìm gì không?

- Tìm cái gì kệ tôi. Mắc gì....

Đột nhiên Chi khựng lại. Lẽ nào....

- Anh có thấy sợi dây chuyền của tôi không?

- Thay đồ đi. Đi với tôi

- Eh anh....này

Không để Chi nói cho hết câu, tiếng sập cửa đã vang lên. Cô nhú mào nhìn chăm chăm vào cái cửa ngay trước mặt mình

- Anh lại giở trò gì nữa vậy hả Hoàng Gia Kiệt?

Đưa ly rượu trên tay lên trước ngọn nến, Kiệt nghiêng đầu ngắm nhìn. Thứ chất lỏng đỏ sẫm ánh lên thứ ánh sáng mê hoặc

Nhìn vào Kiệt có vẻ như đang rất điềm nhiên nhưng không ai biết rằng trong lòng anh lúc này đang bùng lên một “ý đồ”

Hai tiếng này cứ mãi sôi sục trong đầu Kiệt

Chỉ một lát nữa thôi, công việc sẽ xong

Tiếng mở cửa khiến Kiệt ngược lên nhìn

Cô gái chậm rãi bước vào

Chi ngạc nhiên đưa mắt nhìn quanh. Cả căn nhà hàng sang trọng không có một bóng người. Ah dĩ nhiên là ngoại trừ cái kẻ cô ghét cay ghét đắng đang ung dung ngồi bên chiếc bàn trải khăn trắng muốt

Anh muốn làm gì nữa đây?

Nở nụ cười tuyệt đẹp chứa đầy thứ ma lực chết người, Kiệt đứng dậy kéo ghế cho Chi. Cô nhú mào nhìn anh nghi hoặc nhưng vẫn ngồi xuống

Mặc kệ đi, mình đến đây là để lấy lại sợi dây chuyền của mẹ. Gây với anh ta chẳng có ích lợi gì

- Anh...có thể trả sợi dây chuyền cho tôi được chưa?

- Dĩ nhiên là tôi sẽ trả nhưng phải bây giờ

Anh trả lời bằng giọng điệu dịu dàng hiếm có. Tự nhiên mà Chi đâm chột dạ. Chắc chắn phải có chuyện gì ẩn chứa bên trong

- Vậy chừng nào mới được?

- Cô gọi món đi

Vừa nói, Kiệt vừa đẩy tờ menu về phía Chi. Cô mở to mắt nhìn anh

- Này anh đùa tôi đấy hả?

- Đêm nay cứ làm theo lời tôi đi có được không? Lát nữa tôi sẽ trả sơi dây chuyền cho cô

Vẫn là nụ cười quyến rũ và giọng nói ngọt ngào

Chi lần nữa nhú mày nhưng rồi cô khẽ lắc đầu

Thôi mặc kệ, cứ làm quách theo lời anh ta nói cho êm chuyện

Nghĩ vậy, cô cúi xuống đọc lướt qua tờ thực đơn và nghĩ “Thôi chết nếu mình mà gọi thì chắc chắn anh ta sẽ nghi ngờ. Mặc dù nhà hơi khá giả nhưng làm gì mà vào nổi cái nhà hàng sang trọng, đắt tiền như thế này”

- Tôi không biết mấy món này. Anh gọi đi

Gật đầu, Kiệt quay sang nói gì đó với người phục vụ mà Chi không nghe rõ. Anh ta cúi đầu rồi cầm lấy hai tờ thực đơn quay lưng đi

Chi yên lặng đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Ánh trăng xuyên qua lớp trần nhà bằng kính trong suốt trải đều khắp quán

Những bộ bàn ghế toàn bằng gỗ trắng

Dòng nước trong chiếc hồ nhỏ bên ngoài tạo nên âm thanh róc rách

Tiếng nhạc từ đâu đột ngột vang lên

Quay lại, Chi đưa mắt đảo dác tìm kiếm

Người đàn ông trong bộ âu phục xuất hiện với cây violin trên tay

Bỗng nhiên Kiệt đứng lên bước đến, chìa tay ra trước mặt cô

- Anh làm cái gì vậy?

Chi hỏi với đôi mắt vẫn còn mở to ngơ ngác

- Mời cô nhảy

Rồi không đợi Chi đồng ý, anh nắm lấy tay Chi kéo cô đi

- Ya thả ra coi. Anh làm trò gì vậy Hoàng Gia Kiệt?

- Shhh

Kiệt đặt ngón trỏ lên môi Chi như muốn bảo cô im lặng. Vòng tay qua eo Chi, anh dìu cô đi theo tiếng nhạc du dương

Không hiểu tại sao nhưng tự nhiên Chi thôi la hét. Cô nhú mày ngược lên nhìn anh khó hiểu

Ánh đèn vàng mờ ảo

Giai điệu ngọt ngào

Lần đầu tiên Chi nhận ra rằng....Kiệt khá đẹp trai

Hèn gì mà bọn con gái mê anh ta như điên đảo

Asshhh điên sao Trương Bảo Chi

Chẳng qua....là vì đèn ở đây mờ quá

Lắc đầu quầy quậy, Chi cố gắng thoát ra khỏi mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Nhưng đôi mắt cô vẫn không sao rời khỏi Kiệt

Kiệt nhận ra đôi mắt đang nhìn mình chăm chú. Và anh mỉm cười vì điều đó

Đột nhiên tiếng nhạc dừng lại. Chi giật mình đưa mắt nhìn quanh

- Bản nhạc kết thúc rồi. Vẫn còn đang mơ sao?

Mỉm cười, Kiệt quay lưng trở về bàn. Chi bước theo sau

- Nè anh trả lại sợi dây chuyền cho tôi nhanh giùm đi

Không trả lời, Kiệt vẫn giữ nụ cười lấp lửng trên môi

Tách

Những ngọn đèn trong quán vụt tắt ngay sau cái búng tay của Kiệt

Ánh nến phát sáng cả một góc quán

Người phục vụ đẩy chiếc xe bước ra. Trên xe là chiếc bánh sinh nhật lớn với rất nhiều ngọn nến

Chiếc bánh được đặt xuống bàn, chắn giữa Kiệt và Chi

Đột nhiên lời ông Hoàng vang lên bên tai Chi

- Hôm qua là sinh nhật Kiệt

Không lẽ.....

Cô ngược lên nhìn gương mặt Kiệt lung linh sau những ngọn nến

- Anh....

- Hôm qua là ngày sinh nhật của tôi

Giọng Kiệt đều đều không cảm xúc. Anh đang cười. Nhưng tại sao...cô không nhìn thấy niềm vui?

Chi muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng...cô chỉ im lặng nhìn anh chờ đợi

- Từ rất lâu rồi năm nào cũng chỉ có một mình tôi trong ngày này. Hôm nay...xem như cô cùng tôi ăn mừng sinh nhật có được không?

Có thứ sức mạnh kỳ lạ trong giọng nói của Kiệt khiến Chi không cách nào từ chối

Nhìn vào gương mặt Chi, Kiệt khẽ nhếch môi cười

Anh đứng dậy, nắm tay kéo Chi bước ra ngoài.

15. Chương 15 - Phần 1

Chiếc xe màu trắng muốt nổi bật giữa vườn hoa trong đêm tối

Chàng trai và cô gái ngồi cạnh bên nhau trên mũi xe. Không ai nói một lời nào, chỉ có những ngọn gió xào xạc thổi

Cuối cùng, Chi là người lên tiếng trước

- Này

Kiệt không đáp. Mắt anh vẫn hướng về những ngọn đèn lấp lánh dưới kia

- Nè tôi gọi anh đó

- Nói đi

- Uh...tôi....

Đột nhiên Chi lại không biết phải nói gì. Cô thực sự không quen với một Hoàng Gia Kiệt buồn bã thế này. Chẳng thà anh ta cứ moi móc cô mà lại dễ chịu hơn

Lại thêm một cơn gió thổi qua. Lạnh buốt

- Tôi có quà sinh nhật cho anh

Cởi chiếc khăn quàng ra, cô đeo nó lên cổ Kiệt

Quay sang, anh chạm phải má Chi

Mềm và ấm áp

Ngày xưa....mẹ cũng đã quàng khăn cho anh như thế

- Trễ rồi. Tôi đưa cô về

Đứng dậy. Làn gió quất vào má anh lạnh buốt. Nhưng lại có thứ hơi ấm kỳ lạ lan tỏa đâu đây

Chiếc xe dừng lại từ lâu nhưng Chi không bước xuống. Cô đang chìm đắm vào dòng suy nghĩ của chính mình đến mức không còn để ý đến mọi việc xung quanh

- Đến nhà rồi

Câu nói đầu tiên của anh trong suốt quãng đường đưa Chi về. Vẫn là giọng nói trầm và ấm áp

Giật mình, cô quay đầu nhìn và nhận ra mình đang ở trước cửa nhà. Hơi khẽ cười, cô với tay mở cửa

- Chờ chút

Giọng nói Kiệt níu Chi ngồi xuống. Cô quay lại, nhìn anh như muốn hỏi

- Quên cái này sao?

Sợi dây chuyền trong tay anh sáng lấp lánh dưới ngọn đèn đường mờ ảo. Chi giật mình nhận ra mình đã quên băng đi là cô cần lấy lại nó

Cô đưa tay định cầm lấy, nhưng Kiệt đã rút tay về, nở nụ cười mê hoặc quen thuộc của mình

- Tôi không giỡn đâu nghe

- Tôi cũng vậy

Anh nói, môi vẫn giữ nụ cười

- Vậy thì đưa đây

Chi cố với tay lấy lần nữa nhưng anh đã đưa ra xa

- Bây giờ anh muốn sao đây?

Giọng Chi rõ ràng là bức bối. Sao không bao giờ cô có thể đàng hoàng với tên này hết dù chỉ là một chút? Anh ta luôn thành công trong việc chọc cho cô điên tiết

Kiệt không đáp. Anh nhòai người đến. Thật sát Chi

Cầm anh chạm vào vai cô. Sự va chạm nhẹ nhàng nhưng cả hai đều cảm nhận được rõ ràng

- Nè anh....

- Ngồi yên

Chi thấy cổ mình lạnh lạnh bởi vật gì đó chạm vào. Và cô biết đó là sợi dây chuyền của mẹ

Đến lúc này, Chi mới cảm nhận được hơi ấm từ người Kiệt tỏa ra. Thực sự là rất ấm. Từ khoảng cách của hai người lúc này, Chi có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở nóng hổi của anh phả vào gáy mình

- Xong chưa? Anh làm gì lâu quá vậy

Vẫn không nói không rằng, Kiệt ngồi thẳng dậy. Mắt anh dán chặt vào mặt dây chuyền trên cổ Chi

- Sợi dây chuyền này quan trọng với cô đến vậy ah?

- Là quà mẹ tôi để lại cho tôi

Cô mỉm cười, trả lời đơn giản

Đôi mắt Kiệt dừng lại một lúc nơi nụ cười của Chi

Rất trong

Và rất ấm

- Còn một điều này quên nói với anh

Đột nhiên Chi lên tiếng, vẫn với nụ cười rục rịch trên môi

- Chuyện gì?

- Happy birthday

Cô nói và rướn người đặt môi mình lên má Kiệt

Hai người bất động trong khoảnh khắc

Thoáng qua thôi nhưng rõ ràng là có

- Được rồi. Good night

Chi quay người mở cửa xe nhưng Kiệt đã kịp giữ tay cô lại

Môi anh áp vào môi cô

Rất mạnh

Mềm

Và ấm

Gió vẫn xào xạc thổi qua

Trong thoáng chốc, Chi thấy tim mình như ngừng đập

Cả người cô dường như đông cứng lại

1s.....2s.....5s.....10s.....1'

Khủy tay Chi húc mạnh vào lồng ngực Kiệt khiến anh gục xuống ôm ngực mà ho lục khụ

- Cô...

Vừa ôm ngực, Kiệt vừa ngước lên nhìn Chi bằng cặp mắt “căm hờn”

- Anh đúng là chán sống rồi mà

Cô dứ dứ nắm đấm trước mặt Kiệt như đe dọa rồi mở cửa xe chạy đi thật nhanh

Kiệt nhìn theo, bàn tay vẫn còn đặt trên ngực trái

Nơi cô vừa đánh trúng....chính là trái tim anh

—————Tại phòng cô—————

- Ôi trời! Sao anh ta hôn mình chứ – Chi nói và đưa ngón tay mình sờ lên môi

- Này! Nụ hôn của tôi ấn tượng thế sao? – Kiệt mở cửa và bước vào phòng Chi

- Nè ai cho anh vào nhà tôi?

- Cô cũng có nói là không cho đâu

Kiệt khẽ nhún vai trả lời bằng vẻ mặt cực kỳ ngây thơ nhưng nụ cười lại “đểu” không chịu được

- Anh vào làm gì?

- Tìm cô

Khẽ gỡ tay Chi ra khỏi tay mình, anh bước đến ngồi xuống chiếc giường của Chi, đưa mắt nhìn ngó xung quanh căn phòng

Chi nhìn Kiệt một lát, rồi thở hắt ra, ngồi xuống đối diện anh

- Tìm tôi làm gì?

- Đòi bồi thường

Mỉm cười, Kiệt đáp lại câu hỏi của cô với nhìn tinh quái khiến Chi nhúm mày

- Eh đừng nói ầu. Tôi làm gì anh mà bồi thường?

- Lúc nãy cô thúi tôi một cái quá mạng, tôi chưa ăn được nhieu nên không có sức mà chống lại cô đâu. Trời lại đang mưa nên tôi không ra ngoài được

Câu nói của Kiệt khiến Chi giật mình đưa mắt nhìn về phía ô cửa sổ

Những giọt mưa đang không ngừng đập vào khung kính

- Ya anh ăn nói kiểu gì đấy hả? Đâu phải tự nhiên mà tôi đánh anh. Tôi có điên đâu

- Không phải tự nhiên? Vậy thì tại sao? Đừng nói là cô thấy cái hôn đó còn chưa đủ cho nên muốn thêm nữa nhé

Vừa nói, anh vừa tiến về phía Chi và để mặt mình gần sát cô. Đến mức mũi hai người gần như chạm vào nhau. Ngay lập tức, Chi xích ra

- Ya anh...

Bàn tay Chi giờ lên giữa chừng đã bị Kiệt chụp lại. Nụ cười lấp lửng trên khóe môi anh

- Hai lần đủ để rút kinh nghiệm rồi

- Vậy sao?

Chi cũng cười. Và nụ cười của cô khiến Kiệt bỗng dưng đậm chột dạ

Nhưng...có như quá trễ rồi

Cô co chân, đập vào bụng anh một cú hết sức mạnh bạo khiến Kiệt giật lùi, ôm bụng nhăn nhó

- Ouch...cô...

- Dù sao, lần này anh cũng khá hơn được một chút

Chi đứng dậy và phủi tay, gương mặt tràn ngập sự thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ khó coi của Kiệt

- Anh về phòng đi đừng ở đây nữa, làm cái gì linh tinh thì liệu hồn, tôi không đảm bảo là xương sườn của anh không gãy đâu nha

Giọng cô vọng ra khi cô đã đi ra ngoài và xuống phòng bếp

Kiệt đứng dậy, bước theo cô

- Cô đang làm gì vậy?

Anh hỏi khi thấy Chi quay lưng về phía anh, loay hoay làm gì đó

- Nấu mì. Anh ăn không?

Cô đáp mà không quay lại. Kiệt nhẹ nhàng bước đến gần Chi cho đến khi anh đứng sát sau lưng cô

- Áh

Chi kêu lên khe khẽ khi quay lại và đầu cô đập vào ngực Kiệt

- Anh làm trò gì vậy hả? Sao đứng sau lưng tôi?

- Muốn xem cô nấu mì làm sao thôi

- Đây đừng nói với tôi là mì gói mà anh không biết nấu đó nhé

- Dĩ nhiên tôi biết. Chỉ là....

Bỗng nhiên Chi bật cười. Tiếng cười lạnh lớt của cô khiến Kiệt nhăn mặt

- Cô bị mắc chứng gì mà tự nhiên phá ra cười thế hả?

- Nhìn mặt anh..haha....mắc cười quá

Cô vẫn tiếp tục tràng cười sắc súa mặc kệ sự khó chịu lộ rõ trên khuôn mặt Kiệt. Anh chán nản lắc đầu rồi quay người định bỏ đi

- Đây

Tiếng gọi của Chi khiến anh quay mặt lại

- Anh có muốn ăn mì không?

Đôi mắt anh mở lớn trước câu hỏi của cô. Chi mỉm cười. Nụ cười hiền lành

- Chỉ là...chẳng qua tôi không làm được món gì cho anh ăn vào sinh nhật nên anh ăn tạm mì nha?

Chút ngạc nhiên lướt qua trên gương mặt. Rồi Kiệt quay đi

- Nếu cô nấu thì tôi sẽ ăn

- Ya cái tên này....

Chi lầm bầm một mình. Nhưng đôi môi cô dường như đang mỉm cười

Đặt bát mì xuống bàn, Chi ngồi xuống chỗ lúc nãy của mình

Kiệt nhúu mày nhìn chăm chú vào bát mì nghi ngờ

- Cô chắc là ăn được chứ?

- Không được thì tôi nấu để đồ đi chắc

Giọng Chi đầy vẻ dấm dẳng. Cô cảm thấy khó chịu trước kiểu nhìn nhìn ngó ngó của Kiệt

- Anh không ăn thì để tôi. Nhìn ngó cái gì

Vừa nói cô vừa giơ tay cầm lấy bát mì nhưng Kiệt đã chụp lại

- Nhìn một chút phạm pháp hay sao?

Anh nói trước khi bắt đầu ăn thìa đầu tiên

Cảm nhận đầu tiên...là rất ấm

Mùi vị này... quen thuộc lắm

Giống như những lần mẹ anh nấu mì cho anh ăn

Cũng ấm áp và ngọt ngào như vậy

Lâu lắm rồi, chưa có ai nấu mì cho tôi ăn

Từ sau ngày mẹ ra đi

- Thế nào ăn vào có chết được không?

Câu hỏi của Chi vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ đang cuộn trào trong óc Kiệt. Anh chớp mắt, đeo lại lớp mặt nạ lạnh lùng quen thuộc

- Phải để từ từ mới biết được

Chi đứng lên rót ly nước đặt xuống trước mặt anh rồi nói bằng giọng nghiêm túc

- Tôi đã hoàn thành vai trò người hầu một cách xuất sắc rồi nhé ông chủ. Sau khi ăn xong thì mời anh về phòng nghỉ ngơi

- Cô thực sự muốn tôi về phòng sao?

Ngước lên, Kiệt nhìn xoáy vào mắt Chi

Cái nhìn khiến cô khó chịu nhưng Chi cũng trợn mắt lên nhìn lại

- Tùy anh thôi. Anh không thích về phòng nghỉ ngơi thì ở đây mà nghỉ

Nói rồi cô cầm lấy ly nước uống một hơi cạn sạch trong nụ cười khó hiểu của Kiệt

Kiệt mở cửa

Bóng tối ập đến nhưng anh không bật đèn. Bóng tối...khiến anh không nhìn rõ được căn nhà trống hoác. Và như vậy...thì sẽ không còn cảm giác bị bỏ rơi

Anh bước đến ô cửa sổ lớn nhìn ra vườn. Những giọt mưa lại bắt đầu rơi

Kiệt đốt ngọn nến đang đặt trên bậu cửa sổ

Một góc phòng sáng bừng lên

Mùi thơm nhẹ nhẹ lan tỏa trong không khí

Là mùi lavender

Đôi mắt anh dán vào ngọn lửa yếu ớt run rẩy

Nhếch môi cười, anh thổi tắt nó

Bóng tối một lần nữa bao trùm

- Happy birthday to....me

Lời thì thầm của anh lọt thỏm vào bóng tối sâu hun hút

16. Chương 16 - Phần 1

Buổi sáng đến và những tia nắng len lỏi qua những ô cửa sổ khiến Kiệt dần dần mở mắt

Kiệt lại đi xuống căn bếp quen thuộc

Và lại gặp người con gái quen thuộc

Anh nhẹ nhàng đi tới

Vòng tay qua eo của Chi

-Chào buổi sáng vợ yêu!

-Bỏ tay ra ngay nếu anh không muốn gãy xương sườn – Chi nói và chuẩn bị tư thế cho Kiệt mấy cái đấm vào bụng

-Đùa cô chán thật đó, thôi ăn sáng – Kiệt nói và ngồi vào bàn ăn

—————Tại trường KEY—————

-Này đến trường rồi – Kiệt nói khi thấy Chi vẫn còn ngồi yên bất động

Kiệt quay sang thì thấy Chi đang ngủ một giấc rất ngon lành

-Chắc tối qua cô ngủ được đây mà – Kiệt vừa nói vừa lắc đầu và nở nụ cười

Kiệt nhẹ nhàng lấy tay gạt mấy sợi tóc buông xuống mặt Chi. Kiệt lấy tay mình quạt lên mặt Chi và đưa tay lên mắt nhìn

Quả nhiên Chi make-up

Sao khuôn mặt cô ấy thánh thiện và yên bình đến thế

Không được, mày đang nghĩ gì vậy Kiệt?

Kiệt không suy nghĩ nữa và quyết định đánh thức Chi dậy

-Ôi trời! Sao tôi có thể ngủ quên được nhỉ? Sắp muộn học rồi! – Chi nói xong thì 3 chân 4 cẳng chạy lên lớp

Kiệt nhìn theo Chi và nở một nụ cười nhẹ nhàng

—————Tại căn-teen trường—————

-Này! Đạo này tôi thấy hai người bất thường à nha – Nhi nói và liếc cái mắt sang Chi

-Bất thường gì chứ! Mà hôm qua tớ với anh ta đã có một nụ hôn đó. Lần này các cậu chết chắc rồi. Dám chơi với tớ à – Chi nói và nở nụ cười lớn

-Ôi trời không phải chứ! Người xấu như cậu anh ta cũng kiss ư? – Nhi không tin vào tai mình luôn

-Này tớ thấy khả nghi lắm – Ly nhíu nhíu mày suy nghĩ – Không lẽ nào người nổi tiếng như Kiệt chỉ hẹn với cô gái xinh đẹp mà người như cậu thì.... Cùng lắm thì được cái dáng chuẩn thôi. Hình như anh ta đã đoán được gì đó rồi

-Nhưng vấn đề đã xảy ra là Dương thích tớ. Tớ không biết phải đối diện với anh ta như thế nào đây! – Chi than thở

-Trời! Sao Chi nhà ta may mắn thế! Được những hai hotboy thích – Nhi trêu Chi

-Tớ thấy cậu cứ hành động bình thường là được. Người thích cậu và cậu thích ai chỉ có cậu biết thôi. Nên bọn tớ cũng chẳng biết khuyên cậu thế nào cả – Nói xong Ly vỗ vai Chi thông cảm

-Thôi gần trống vào lớp rồi đó! Đi thôi nào các bạn – Nhi

—————Tại trước cổng trường KEY—————

Chiếc xe màu đỏ chói đầu trước cổng trường khiến không ít người quay lại nhìn, đặc biệt là các cô gái. Đó là một chiếc xe đắt tiền, nhưng lại không phải lý do khiến các quý cô ngoai nhìn bằng ánh mắt vừa chiêm ngưỡng vừa thêm ngưỡng, mà chính là người ngồi sau tay lái

Đáp lại những ánh nhìn đó, Dương chỉ đơn giản mỉm cười. Và điều này càng khiến các bà các cô chết ngất. Thì có sao, chỉ là một nụ cười

- Anh làm cái quái gì ở đây thế hả?

Giọng nói quen thuộc vang lên bằng một âm điệu khá hăm hừ. Nụ cười trên mặt anh càng sáng rực khi nhìn thấy Chi

Dương bước xuống, mở cửa xe cho Chi trong khi cô đang nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn

- Tôi sẽ không lên đâu

Chữ “tôi” phát ra từ miệng Chi khiến anh biết rằng cô đang rất giận. Nhưng Dương không có chút nao núng mà vẫn tiếp tục nở nụ cười chết người của mình

- Có thể em thích bị mấy chục cặp mắt nhìn chăm chăm nhưng anh thì không nên lên xe trước đi có được không?

Đến lúc này Chi mới chợt nhận ra là có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống

Ngước lên liếc Dương một cái nảy lửa, Chi mở tung cửa xe và ngồi phịch xuống ghế

Dương bật cười trước vẻ mặt giận dữ của cô, nhanh chân vòng sang bên kia ngồi vào ghế

Từ xa...có một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào vết đỏ lướt đi trên phố

- Cô gái này thì không được, Dương ah

Giọng nói trầm trầm vang lên trong ô tô yên lặng

Xe dừng lại bên bờ hồ Hoàn Kiếm. Chi lập tức bước xuống, đứng dựa vào lan can để cơn gió thổi bớt nỗi bức dọc trong lòng

Dương chậm rãi bước đến đứng cạnh cô, hướng mắt về những khoảng không phía trước

- Không lẽ anh đưa em ra đây để ngắm cảnh vậy thôi sao?

Giọng nói Chi đã dịu lại dù sự bức tức vẫn còn đâu đó

- Dĩ nhiên là không

- Vậy thì cho em biết sao anh làm vậy

- Theo em nghĩ thì tại sao?

- Ya anh đang cố tình chọc tức em đấy ah?

Về mặt cau có của cô lần nữa khiến Dương phì cười. Ở cô gái này có cái gì đó rất sống động, khác hẳn những cô gái xinh nhưng rỗng tuếch mà anh đã từng quen

- Ok ok không đùa nữa

Anh giơ hai tay như có ý muốn đầu hàng rồi đưa mắt nhìn Chi, giọng nói trở nên nghiêm túc

- Em nhớ hôm qua lúc đưa em về anh đã nói gì không?

- Anh...nói cả đồng ai mà nhớ được

Chi quay mặt đi, đưa tay lùa những sợi tóc vào vành tai để che đi sự bối rối trong mắt mình. Dĩ nhiên là cô không quên được rằng anh nói...thích cô

- Anh nghĩ là em chưa quên được đâu nhưng anh vẫn sẽ nhắc lại. Anh đã nói là anh....

- Ya đủ rồi đấy Cao Nam Dương

Tiếng hét của cô bị gió tạt loãng bay lơ lửng trong không khí. Nhưng Dương không có vẻ gì phật ý, anh mỉm cười và nắm lấy tay cô

- Cho dù anh có nói ra hay không thì cả hai chúng ta đều hiểu điều đó mà. Em cần gì né tránh

Vẫn với nụ cười ngọt ngào trên môi, anh nâng bàn tay Chi lên và nhẹ nhàng hôn nó. Cô chớp mắt đầy ngạc nhiên....rồi...cô phá ra cười

Tiếng cười lạnh lạnh của cô bay lảng đãng vang vọng cả một góc phố yên tĩnh, như khuấy động mặt nước yên tĩnh dưới lòng hồ

Nụ cười trên môi Dương rơi xuống, thay vào đó là vẻ ngạc nhiên. Lần đầu tiên, anh thực sự bất ngờ

Anh đã từng quan hệ với nhiều phụ nữ. Ngay thơ, từng trải, lọc lõi hay khó tính anh đều đã gặp qua. Nhưng tuyệt nhiên chưa hề có ai phá ra cười thế này khi anh hôn họ

Nhận ra cái nhìn kinh hãi của Dương, Chi cố nén cười nhưng những tiếng khục khục vẫn không ngừng phát ra từ cổ họng

Mãi một lúc sau, cô mới có thể thực sự ngừng cười

- Có gì...thú vị đến vậy sao?

Dương cố giữ giọng mình bình thản dù mắt anh vẫn còn mở to nhìn cô chăm chú

- Không...chỉ là...

Chi lại tiếp tục che miệng cười trong cái nhìn mỗi lúc một khó hiểu của Dương

- Chỉ là...lúc này anh làm vậy y hệt như trong mấy phim tình cảm hồi xưa mà bạn em hay xem. Thật sự là...rất mắc cười

Nói rồi Chi lại tiếp tục cười sặc sụa, mặc kệ Dương nhìn cô với khuôn mặt méo xệch

Trương Bảo Chi...đúng thực là không đoán trước được em sẽ làm gì đấy

- Anh nói thật đấy Chi. Anh thực sự thích em

Giọng nói mang đầy vẻ nghiêm túc của Dương khiến Chi thôi cười cợt. Cô ngước lên, nhìn thẳng vào mặt anh

- Em tin là anh thích em

Dương hơi khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười của anh vụt tắt khi nghe câu nói tiếp theo của Chi

- Nhưng em chỉ đến với người yêu em và em cũng yêu người đó

Ngừng một chút, cô ngẩng lên, mỉm cười nhẹ nhàng

- Mà anh thì lại không yêu em phải không?

- Anh...

Lần đầu tiên, Dương bị một cô gái bắt bí đến mức không cách gì trả lời. Nếu là với những cô gái khác, anh đã dễ dàng nói yêu họ. Nhưng cô không phải những cô gái khác, cô là Trương Bảo Chi. Và anh không cách gì nói dối cô. Chính anh cũng chẳng hiểu tại sao

- Anh thích em, điều này đúng. Bởi vì em khác những cô gái xung quanh anh, em không thuộc về thế giới của anh. Cảm giác anh dành cho em...giống như một thứ gì mới lạ nên anh muốn có được. Chỉ vậy thôi

- Chi....

Dương gọi tên cô nhưng rồi lại chẳng biết phải nói gì. Vì...Chi nói đúng. Hoặc chí ít, là một phần nào đó.

- Được rồi không cần giải thích. Chúng ta vẫn là bạn

Chi chìa tay đến trước mặt Dương, nghiêng đầu và khẽ mỉm cười

Vẻ mặt của cô lúc này thực sự rất dễ thương. Đến mức, Dương chỉ còn cách bật cười

- Ok bạn tốt

- Vậy cho nên...từ nay về sau đừng có làm mấy trò đó nữa. Mấy cô mà biết Cao Nam Dương tiếng tăm lừng lẫy tặng hoa tặng quà cho em thì chắc giết em chết tươi

- Họ không có bản lĩnh giết chết tiểu thư Trương Bảo Chi võ nghệ đầy mình, lại là người hầu của Kiệt đâu

- Anh...Sao anh biết em là tiểu thư?

- Truyện đó thì dễ thôi. Anh chỉ cần nhìn nhận một chút là ra thôi mà. Nhưng em nên cẩn thận kéo Kiệt biết đó. Em yên tâm là em làm truyện gì thì anh không biết – Dương bật cười trước khuôn mặt méo xệch của Chi

Nụ cười đầy ma lực trở lại trên môi Dương như nó vẫn luôn nằm ở đó. Chi cũng cười, rồi cô húych nhẹ tay anh

- Đến giờ em phải trở lại làm việc rồi
- Còn chưa hết giờ cơm trưa mà. Để anh đưa em đi ăn gì đó
- Thôi không cần. Ông chủ của em thì anh biết rồi đấy

Nói rồi cô rụt vai, le lưỡi làm như sợ sệt lắm khiến Dương phì cười. Anh nắm lấy tay Chi kéo cô đi

- Được rồi. Anh đưa em về đây

Vệt đỏ rục lại lần nữa lao đi

Bờ sông...vẫn lờng lộng gió

Dương dừng xe trước cổng công ty. Anh ngồi yên, không bước xuống mở cửa như cách anh vẫn hay làm vì biết rằng Chi sẽ lại từ chối

Khi cô đẩy cửa bước xuống, Dương lên tiếng

- Chi ah?
 - Huhm?
- Tiếng gọi của anh khiến Chi quay lại, chớp mắt nhìn anh

- Nếu một ngày nào đó anh thực sự yêu em thì sẽ như thế nào?
- Sẽ rất tức cười

Chi bật cười trả lời. Nhưng rồi nhận ra gương mặt Dương có phần nghiêm túc nên cô thôi cười giỡn

- Hiện tại anh không yêu em. Điều này là sự thực. Nhưng...nếu một ngày nào đó, anh phát hiện mình thực sự yêu Chi thì sao?
- Hm...

Cô hơi cắn môi, nhúu mày suy nghĩ

- Thì....anh cứ nói với em. Em không hứa chắc là mình sẽ chấp nhận anh. Nhưng...ít ra cả hai chúng ta đều thoải mái phải không?

Cô nói rồi lại mỉm cười. Tự nhiên, Dương cũng cười theo

Phải, chỉ cần bản thân cảm thấy vui là được mà

- Thôi trễ giờ rồi. Em phải vào đây
- Vừa nói Chi vừa quay người định bước xuống nhưng Dương lại lần nữa giữ cô lại
- Còn một chuyện này..anh muốn em hứa
 - Anh cũng đòi hỏi nhiều thật đó. Nhưng nể tình anh đến tận đây, nói đi. Em sẽ xem xét
 - Hứa với anh, đừng bao giờ yêu Kiệt

Đôi mắt nâu trong vắt của Chi mở lớn trước lời đề nghị kỳ quặc của Dương. Khi cô chưa kịp hỏi, thì anh đã tiếp

- Em có thể yêu bất cứ người nào. Ngoại trừ Kiệt. Hứa với anh có được không?
- Nhưng...tại sao?

Nhận ra sự ngạc nhiên và bối rối trong mắt Chi, Dương khẽ nhúu mày

- Vì trong trái tim của nó không còn khoảng trống nào dành cho em nữa
- Chi nhăn mặt. Lời giải thích của Dương càng khiến cô thấy rối mù lên

- Em...không thích Kiệt đó chứ Chi

- Em không thích nhưng cũng thể hứa với anh được

Không đợi Dương trả lời, Chi đẩy cửa, chạy thật nhanh vào trong

Bước chân cô chậm dần lại theo những dòng suy nghĩ

Thái độ kỳ lạ của Dương không khỏi khiến cô suy nghĩ

Tại sao lại bắt mình hứa như vậy nhỉ? Chẳng phải họ là bạn rất thân sao? Trái tim không còn khoảng trống? Nghĩa là gì?

Ya điên mất

Sao mình phải suy nghĩ về gã khốn đó cho nhức óc vậy chứ

Chi lắc mạnh đầu, cầm cúi bước đi

Bỗng cô thấy mình va vào cái gì mềm mềm và âm ẩm

Ngước lên, khuôn mặt quen thuộc đang nhìn cô chăm chú

- Anh...?

- Quá giờ cơm trưa 15' rồi đấy trợ lý Chi

Giọng Kiệt vang lên đầy tính mỉa mai khiến Chi nổi cáu. Nhưng cô biết mình sai nên không cãi lại

- Xin lỗi tôi về muộn

Chi khẽ cúi đầu rồi định lách qua người Kiệt bỏ đi nhưng anh đã chụp lấy cánh tay cô thật nhanh

- Lúc này cô đi đâu?

- Ra ngoài

- Với ai?

Những câu hỏi như tra khảo của Kiệt làm Chi phát cáu. Cô ngẩng phắt lên, ngênh mắt nhìn anh

- Vấn đề này hình như không liên quan đến anh thì phải

- Cô là nhân viên của tôi mà bỏ ra ngoài trong giờ làm việc thì đó là chuyện của tôi. Hơn nữa cô có quan hệ với bạn tôi thì lại càng liên quan đến tôi

- Sao anh biết tôi đi với bạn anh? Anh theo dõi tôi?

Chi hỏi lớn tiếng khiến mấy nhân viên đi ngang qua đồng loạt ngoái lại nhìn. Nhận ra mình hơi quá, cô thấp giọng

- Rất cuộc anh muốn cái quái gì đây hả Hoàng Gia Kiệt?

Không trả lời, Kiệt kéo Chi đi xềnh xệch

- Này anh....

Cô hét lớn và cố gỡ tay mình ra. Nhưng chính bản thân Chi cũng biết rằng mình không thực sự muốn chống cự. Vì nếu cô dùng hết sức, có 10 Hoàng Gia Kiệt cũng khó lòng kéo cô đi được

Kiệt đẩy mạnh cửa cầu thang thoát hiểm, đẩy Chi vào trong rồi đóng sập cửa lại

- Anh lên cơn gì nữa đây?

Lúc này không còn gì để giữ ý, cô hét lớn

- Có thể cô thích bị người khác soi mói nhưng tôi thì không

Kiệt vẫn giữ vẻ mặt bình thản trong khi Chi thấy đầu mình như sắp bốc khói đến nơi

- Vậy bây giờ anh muốn cái gì? Làm ơn nói nhanh để tôi còn lên làm việc

Cổ dần cơn giận xuống, Chi nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhất có thể

Kiệt không đáp mà đưa mắt nhìn Chi chằm chằm

Nhận ra cái nhìn có phần khác thường của anh, cô nhú mày

- Chuyện gì?

Anh chậm chậm bước về phía Chi. Cô vẫn đứng yên, hất mặt nhìn anh đầy thách thức

Một người cứ bước. Một người đứng yên

Cuối cùng dĩ nhiên là đụng vào nhau

Chi vẫn ngẩng cao mặt, không có chút gì sợ hãi dù cô thấy ruột gan mình đang nóng dần lên

Kiệt đứng sát cạnh Chi, vẫn cứ nhìn cô như thế

Rồi thật chậm, anh cúi xuống

Cho đến khi hai gương mặt gần như chạm vào nhau

- Nè anh....

Chi giơ tay muốn đẩy Kiệt ra nhưng anh đã chụp lấy tay cô. Cô không phản kháng mà mở to mắt nhìn anh

Đột ngột, Kiệt cúi xuống thêm chút nữa

Môi anh chạm vào môi cô

Kiệt dừng lại khoảng vài giây, chờ đợi một hành động bạo lực nào đó

Không có

Chỉ có đôi mắt nâu trong vắt mở to đầy sững sốt

Kiệt tiếp tục

Anh dùng lưỡi mình mở miệng Chi, tách hai hàm răng đang cắn chặt vào nhau của cô. Rồi anh cuốn lấy cô vào thứ cảm giác ẩm ướt và ẩm nóng

Chi đứng yên, không đồng tình mà cũng không phản đối

Hàng trăm tiếng nói hét lên trong đầu bảo Chi dừng lại. Bảo cô đẩy Kiệt ra và cho anh một bạt tai

Nhưng cô làm không nổi

Chi thấy người mình như bị đông cứng lại.

1s....2s....1phút...2phút

Kiệt buông Chi. Anh đứng thẳng người, nhượng mắt nhìn cô như muốn hỏi

“Thế nào? Cô thích nụ hôn vừa rồi chứ?”

Bản mặt Kiệt khiến Chi thấy máu mình như sôi lên. Và nó khiến cô cảm nhận được cơ thể mình không còn bất động

Chi giơ tay tát và mặt Kiệt. Thật mạnh. Đến mức khiến khóe môi anh rướm máu

- Đi chết đi đồ khốn

Hét lớn, Chi co chân làm một cú lên gối hoàn hảo. Và điểm dừng của cô là....phần dưới của Kiệt

Anh há hốc miệng, ôm lấy chỗ đau với khuôn mặt tái mét, hai mắt trợn trừng nhìn cô đầy “óan hận”

Sau khi tổng thêm cho Kiệt một đấm vào ngực, Chi phủi áo bỏ đi

Anh vẫn đứng sững tại chỗ, mặt mày xanh lét đến đáng thương

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại vang lên. Kiệt bắt máy nói gì đó rồi cũng bước ra ngoài
Cả hai đều không biết rằng...chỗ mình vừa đứng là đối diện với camera chống trộm

17. Chương 17 - Phần 1

Chi khóc và cũng không hiểu sao mình lại đau lòng đến vậy

Sao anh ta lại đối xử với mình như vậy chứ?

Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Chi và càng làm muốn khóc hơn vì cái hành động vừa rồi của Kiệt

Sau đó, cô quyết định nghỉ ngơi hôm nay

—————Tại phòng làm việc của Kiệt—————

Sao mình lại làm vậy nhỉ?

Sao mình lại cảm thấy tức khi thấy Chi đi cùng Dương

Kiệt bất chợt nhìn thấy tấm ảnh để trên mặt bàn

Linh à! Có lẽ anh phải tạm biệt em thật rồi

Tạm biệt em Linh à!

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng yên ắng

Và Kiệt quyết định đi tìm Chi

-Thư kí Hoa! Thư kí Chi đâu rồi! – Kiệt hỏi khi không thấy Chi ngồi ở bàn làm việc

-Dạ thưa giám đốc làm thư kí Chi xin nghỉ buổi hôm nay – Thư kí Hoa trả lời với vẻ mặt đầy ngạc nhiên khi thấy Kiệt cuống quýt đòi gặp thư kí Chi

Không nói thêm câu nào nữa, Kiệt lao ngay đi xuống nhà xe và về nhà tìm Chi

—————Tại nhà Kiệt—————

Vừa về đến nhà, Kiệt không thấy ai

-Không hiểu cô ta đi đâu nữa?

.....

-À! Mấy đứa bạn của cô ta – Kiệt hét to khi nhớ ra là Chi hay đi cùng mấy nhỏ Ly và Nhi

Ngay lập tức Kiệt gọi cho Ly và Nhi hẹn gặp

-Này, mấy cô có biết Chi hay đến đâu những lúc buồn không?

-Hả????Buồn hả????? – Ly và Nhi hét to khi thấy Kiệt nói là Chi có chuyện buồn

-Cũng không hẳn buồn. Chuyện là do tôi gây ra cả. Để tôi kể cho các cô nghe

.....

-À thì ra là như vậy – Nhi vừa nói vừa cười – Thế anh kiết đó không phải là khuôn mặt thật của Chi rồi à?

-Các cô tưởng mấy trò vặt đó lừa được tôi hả? Nào bây giờ thì nói mau lên

-Thường thường khi có chuyện buồn thì Chi hay về nhà nói chuyện với ba nó, rồi nó sẽ đi đến 1 nơi. Nhưng nơi đó thì chúng tôi không biết. Vì vậy anh phải đến hỏi bác Trương

Vừa nghe xong Kiệt lao ra ngoài đi luôn và không thèm chào hai vị tiểu thư

—————Cùng lúc đó tại công ty Kiệt—————

Ở trước cổng đợi thang máy, ông Hoàng đang đứng đợi

-Này! Cậu nghe tin gì chưa? – 1 nhân viên hỏi nv khác

-Chưa chuyện gì vậy?

-Tổng giám đốc Kiệt thích thư kí Chi đấy

-Hả????? Đúng kô vậy? Làm sao mà một người đẹp như tổng giám đốc Kiệt lại thích cái con nhỏ xấu như ma đó chứ

-Đúng mà. Thấy bảo là có một nhân viên canh camera chống trộm nhìn thấy tổng giám đốc ôm hôn nhỏ Chi đó. Rồi lại còn bị nhỏ Chi đó đánh lại luôn

-Sao tội nghiệp tổng giám đốc vậy? Nhỏ đó xấu được Tổng giám đốc để ý đến rồi lại còn làm cao

Và họ không hề biết rằng cuộc nói chuyện đó đã lọt hết vào tai ông Hoàng. Ngay lập tức ông Hoàng đã cho người đi chứng thực điều này

-Dạ thưa chủ tịch là chuyện giữa Tổng giám đốc và thư kí Chi là hoàn toàn đúng ạ

-Rồi! Anh ra ngoài đi – Nói xong ông Hoàng nở 1 nụ cười tự mãn

—————Tại biệt thự nhà họ Trương—————

-Dạ thưa bác! Cháu là Kiệt và cháu muốn biết Chi hiện đang ở đâu ạ? – Kiệt nghiêm túc nói với ba Chi

-Nhưng tại sao tôi lại phải nói cho anh biết nhỉ? Anh có biết là vì anh mà con gái tôi nó buồn và khóc suốt kô? – Ba Chi tức giận nói

-Dạ cháu xin lỗi. Cháu cũng không cố ý đâu ạ. Chỉ là... Chỉ là... – Kiệt ấp úng

-Chỉ là gì?

Ba Chi vừa dứt lời thì có cuộc điện thoại

-Alo! – Ông Hùng nhẹ nhàng nói

-Tôi là ba Kiệt đây! Tôi vừa nghe được chuyện của hai đứa chúng nó ông ạ – Ông Hoàng vui mừng nói

-Ông kể cho tôi đi. Con Chi nhà tôi về khóc suốt. Hỏi mà nó chẳng chịu nói gì cả? Chỉ bảo là ngày mai xin thôi việc

-Chuyện là thế này.....

-Mà thằng Kiệt nhà ông đang ở nhà tôi này. Nó bảo là nói cho nó chỗ của Chi

-Ông nói đi. Vì hạnh phúc của hai đứa chúng nó mà

-Này ông! Nể ông tôi mới nhẹ nhàng thế đây. Chứ con ông nó làm con tôi khóc tôi chưa đánh nó là may rồi đó

-Thôi được rồi. Ông mau nói cho nó biết đi. Ông thích đánh thì đánh tôi cũng được

-Được rồi. Chào ông

Kiệt không hiểu ba Chi nói gì mà cứ quay ra nhìn mình liên tục

-Này cậu, con tôi nó đang ở mộ của mẹ nó. Ồ.....

Vừa nghe xong nơi ở của Chi thì Kiệt đi ngay và quên không chào “ba vợ tương lai “

—————Tại mộ mẹ Chi—————

-Mẹ ơi! Con không hiểu sao khi nghe thấy Dương nói là Kiệt không còn chỗ trống cho con thì con cảm thấy tim mình đau lắm mẹ ạ

Con muốn ngắt khi nghe thấy những lời đó

Sao anh ấy lại hành động như vậy với con

Có phải con đã thích Kiệt không mẹ

Chi vừa nói vừa khóc

Kiệt vừa đến thì nghe được những lời nói của Chi

Anh vui lắm

Nhưng anh không biết liệu mình có đem lại hạnh phúc cho cô hay không?

Tự dưng ở đâu đó xuất hiện một ông cụ

-Này chàng trai! Không nên đứng đây! Chỉ nhìn từ xa thì làm sao biết rõ người ta ra sao và mình như thế nào?

-Ông nói gì? Cháu không hiểu?

-Cháu nên lại đó với cô bé đi. Ta thấy nó khóc suốt từ lúc đến đây rồi. Mà yêu nhau thì không nên chần chừ, không hạnh phúc sẽ vụt qua đó

-Dạ vâng cháu hiểu. Cảm ơn ông

Ngay lập tức Kiệt chạy ra chỗ Chi

-Chi ah – Anh nhẹ nhàng nói

-Anh đến đây làm gì? – Chi nói và vẫn không ngừng khóc

-Anh xin lỗi vì những hành động vừa rồi. Chỉ là...

-Chỉ là sao?

-Anh ghen với thằng Dương thôi – Kiệt nói và cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ

Một lúc sau, khi thấy Chi vẫn còn khóc. Kiệt chạy đến ôm Chi vào lòng và nói

-Anh chỉ nói lần này thôi nha nên nghe cho kĩ nha “Anh yêu em Chi à “

Nghe xong Chi đứng sững người vì bất ngờ. Thực ra cô cũng yêu anh nhưng vì anh lúc nào cũng trêu tức cô cả nên cô cũng phần nào rất ghét anh

-Em cũng yêu anh – Chi thì thầm nhỏ bên tai Kiệt

Không gian lúc này dường như ngừng trôi cho đôi bạn trẻ

Không khí lúc này dường như đang có lẽ hội vậy

Vui vẻ

Hạnh phúc

Đâu đó, trong một chiếc xe ô tô cũng có hai ông bạn đang vui mừng không kém

-Ông thấy tôi đóng đạt kô? – Ba Kiệt

-Quá đạt luôn. Nhưng về cái vụ đó đó thì biết nói sao với bọn chúng hả ông

-Thôi cứ để chúng nó yêu đã. Đến khi nào gần đến ngày đó thì báo chúng cũng được

—————Tại nhà Kiệt—————

-Này em! – Kiệt nói

-Hmmm???

-Hôm nay em nghỉ không xin phép xếp nên phạt sao nhỉ?

-Sao lại không xin phép. Em nhờ chị Hoa nói với anh rồi mà – Chi ngạc nhiên nói

-Nhưng nội quy công ty là phải viết đơn xin phép nghỉ rồi gửi đến Tổng giám đốc mà – Kiệt nói tỏ vẻ mình đúng (Thực ra là làm gì có chuyện đó)

-Được rồi. Thế anh tính sao thì tính nhưng đừng quá đáng à nha – Chi nói và đứng ra xa

-Chuyện này dễ cực luôn – Kiệt nói và nháy mắt một cái làm Chi không hiểu gì cả

-Chuyện gì mà nháy mắt thế?

Kiệt liền chạy lại chỗ Chi và thì thầm vào tai Chi

-Em hãy trở lại con người thật đi. Nhìn em thế này anh thấy.....

Câu nói bỏ lửng của Kiệt làm Chi tức và ngay lập tức Kiệt lại hứng chịu cú đấm từ Chi

-Dám nói em thế à. Mà thôi việc đó thì dễ thôi mà

Nói xong Chi liền chạy lên phòng mình và trở lại đúng thành con người thật của mình

.....

Chi nhẹ nhàng bước xuống chỗ Kiệt. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy Chi như vậy nhưng Kiệt vẫn thấy rất bất ngờ với vẻ đẹp của Chi

-Em xinh hơn anh tưởng tượng đó – Kiệt trêu Chi

-Anh nhìn thấy em rồi mà. Mà định trêu gì đúng không? Trêu em thì liệu hồn – Chi nói và giơ nắm đấm lên trước mặt Kiệt

-Thôi anh sợ rồi! Mà em thay quần áo đi. Đi ăn với anh

-Ăn ở nhà đi, em ngại đi lắm – Chi nói mặt phụng phịu nhìn rất đáng yêu

-Kỉ niệm ngày đầu tiên yêu nhau làm sao làm qua loa được – Kiệt nói tỏ vẻ không hài lòng

-Đã thế lại càng không được đi. Anh và em sẽ đi siêu thị mua đồ rồi về nấu – Chi nói và cười gian không chịu được

.....

-Biết thế này anh chẳng yêu em nữa. Đáng ra vợ phải nấu cho chồng ăn chứ. Ai đời đằng này.....

-Không yêu em nữa thì thôi. Em đi. Mà vợ chồng gì ở đây hả? Nói linh tinh em đánh giờ

Đúng là đôi Chi – Kiệt chỉ có hai người này suốt ngày cãi nhau không thấy chán (Nhưng Kiệt thì luôn thua Chi)

————— Sáng hôm sau tại trường KEY —————

-Ai chà chà! Bắt gặp nha. Sao hai người tình cảm nhanh thế – Nhi trêu Chi khi bắt gặp Chi và Kiệt nắm tay nhau trước cổng trường

-Tình cảm gì đâu? Mà này – Chi nói và ghé sát vào mặt Nhi và nói Tớ đã thắng rồi nha

-Này hai người nói gì vậy?

-Không nói anh biết được – Nhi và Chi đồng thanh nói

Ngay lúc đó thì Phong, Triều và Dương đi tới

-Này người này là ai vậy? – Phong chỉ tay vào Chi

-Đó biết ? -Nhi

-Học sinh mới hả? Nhưng công nhận học sinh mới lần này xinh thật à nha – Phong nói

-Mới cái đầu cậu ý. Bây giờ xin tuyên bố với mấy bạn “Đây là Chi và là người yêu của tớ, cũng có thể là vợ tương lai luôn”

Ngay lập tức Kiệt nhận ngay cái thụi vào xương sườn vì nói linh tinh

-Hả????? Chi á!!!!!! – Phong và Triều hét to

-Tại vì một truyện nho nhỏ nên em phải cải trang xin lỗi mọi người nha

Nhưng khi nghe xong câu nói của Kiệt thì có một người đau lòng mà bỏ đi

-Dương! Anh Dương – Chi chạy đuổi với theo Dương

Chi chạy đuổi theo Dương

Chạy mãi, chạy mãi

Bắt kịp được cánh tay của Dương

-Sao anh lại chạy như thế?

-Sao em lại yêu Kiệt cơ chứ? – Dương nói mà như hét lên

-Em biết là anh lo cho em, nhưng anh nhớ lời em chứ. Em chỉ đến với người yêu em và em cũng yêu người đó

-Thôi được rồi. Chỉ cần em hạnh phúc là anh vui rồi – Dương nói và cố nở nụ cười – Mà em để khuôn mặt thật trông xinh thật đó

-Cảm ơn anh. Người đã luôn quan tâm đến em – Chi nói và ôm Dương

-Mà em cẩn thận nha. Anh cũng không biết là thằng Kiệt nó quên được Linh chưa? Nhưng nếu Kiệt mà bắt nạt em hoặc em có chuyện buồn thì đến tìm anh bất cứ lúc nào nha

-Vâng – Chi hô to

.....

-Này! Hai người kô thấy là ôm lâu quá à – Kiệt tức vì thấy Chi đã ôm Dương quá lâu

-Cậu lo tôi cướp cô ý đi hay sao?

-Đúng vậy – Vừa nói Kiệt vừa lấy tay kéo Chi về phía mình và làm cả bọn được tròng cười sảng khoái

-Mà thôi kô đùa nữa đâu. Hai ngày nữa tớ đi sang Pháp rồi – Dương nói với mặt buồn buồn

-Sao tự dưng anh lại sang Pháp. Hay vì chuyện này – Chi

-Không phải vì chuyện này đâu mà ở Pháp anh đã có người anh yêu rồi – Dương nói xong làm mọi người ngạc nhiên đến suýt ngất

-Cái thằng này thế mà giấu kĩ thế – Phong tiến đến Dương mà đấm một phát vào bụng

-Mà cô ý tên gì vậy? – Kiệt tò mò hỏi

-Tao chưa nói được. Khi nào Chi và mày đám cưới thì tao sẽ giới thiệu vì thế nhanh mà cho chúng tao ăn kẹo nha – Dương trêu Kiệt

-Ôi trời thế chỉ còn lại bọn tao thôi à – Phong nói và lấy tay chỉ về phía Triều, Ly và Nhi

-Chẳng cần đâu. Có đôi có cặp cả mà – Chi nói – Ly với Triều và Nhi với Phong

-Này! Em là bà mối hả? – Kiệt thấy lạ khi thấy Chi ghép như vậy

-Không phải. Sau 1 khoảng thời gian tiếp xúc với các anh em cũng biết được tính cách của từng người chứ. Nên mới chọn như vậy

-Anh thấy như thế được đấy – Kiệt tỏ vẻ đồng tình với Chi

-Đây mấy người yêu nhau thì chẳng đồng ý với nhau – Phong

-Không tin hỏi Dương – Chi và Kiệt đồng thanh nói

-Ừm tao thấy hợp lí đó – Dương suy nghĩ 1 lát rồi trả lời

-Mày chết rồi Dương ạ – Phong nói và nháy mắt cho cả bọn. Và Dương phải hứng chịu mấy phát đánh của mấy đứa bạn

Một lúc sau khi ra về Chi hỏi Dương

-Anh Dương này! Anh có người yêu rồi sao lại còn thích em – Chi tò mò hỏi

-Thực ra là anh cũng quý em lắm. Anh làm việc này là do bề trên giao phó thôi – Dương nói và nở nụ cười bí hiểm làm Chi chẳng hiểu gì cả

Thời gian thì luôn luôn trôi và song hành cùng nó là những sự việc xảy ra. Bây giờ, Dương vẫn đang ở Pháp cùng girlfriend của mình. Phong và Triều thì đều đã có bạn gái và bạn gái của họ đúng như lời bà mối Chi. Việc quan trọng nhất bây giờ chính là hôn ước của hai họ Hoàng và Trương

====Tại nhà Chi=====

-Chi à! Ba có chuyện muốn nói với con – Ông Hùng căng thẳng khi phải nói chuyện này

-Chuyện gì mà căng thẳng thế ba

-À. Ngày mà bà con còn sống thì đã chơi thân với bà Kiệt rồi. Và để hai gia đình thêm thân thiết hơn thì hai bà đã tạo ra 1 hôn ước là ngày 20/2 hai đứa sẽ chính thức là vợ – chồng

-Dạ!!!!!!!!! Sao... Sao con chưa nghe thấy chuyện này bao giờ ạ – Chi quá bất ngờ về sự việc này

-Ừm. Tại vì bà dặn là gần đến ngày đó mới được nói. Thế con có đồng ý không?

-Dạ con thì thế nào cũng được nhưng để xem nhà Kiệt ba ạ – Chi e thẹn nói

=====Tại nhà Kiệt=====

-Kiệt này! Ba có chuyện muốn nói với con – Ông Hoàng nhẹ nhàng nói

-Có chuyện gì ông nói mau lên – Kiệt nói giọng bức tức

-Con đừng ăn nói với ba thế được không? Chuyện đó đã qua lâu rồi, ba cũng đã biết mình có lỗi rồi

-Thôi được rồi. Ông nói đi chuyện gì vậy – Kiệt hỏi để tránh nói chuyện đó

-À! Ngày bà con còn sống thì đã chơi thân với bà Chi nên hai bà đã lập ra hôn ước cho hai con để hai nhà thêm thân thiết. Và đến 20/2 thì sẽ gặp mặt hai nhà. Con đồng ý không? – Ông Hoàng hỏi vui Kiệt

-Tùy ông – Kiệt nói thế nhưng thực ra biết thế nào ông Hoàng cũng đồng ý và trong lòng Kiệt như đang mở hội vậy

=====20/2 tại nhà hàng SAPO=====

-Chào ông thông gia, ông đến lâu chưa? – Ông Trương hỏi ông Hoàng

-Cũng không lâu lắm. Mà đợi con dâu của tôi thì đợi mấy tôi cũng đợi được – Ông Hoàng nói và cười

-Dạ cháu chào bác – Chi chào ba chồng

-Sao lại bác là thế nào? Phải là ba chứ – Ông Hoàng nói và cười lớn làm Chi ngượng chín mặt

-Con chào ba ạ – Kiệt chào ba vợ

-Tốt lắm, chào con – Ông Trương đáp lễ của Kiệt

-Mà ông Trương này tôi thấy chúng ta chẳng cần gặp nhau làm gì? Chúng ta ngày nào chẳng gặp nhau nên để hai đứa chúng nó nói chuyện với nhau thôi

-Ông nói phải, chúng ta đi thôi – Ông Trương vừa dứt lời thì cả hai ông bố vẫy tay chào tạm biệt hai đứa con của mình

Cả hai đều bất ngờ với ngày này nên không khí dường như rất căng thẳng, cả hai chẳng nói với nhau câu nào cả. Nhưng cuối cùng thì người cất tiếng trước lại là Kiệt

-Chúng ta đi chơi nha

-OK. Let's go – Chi nói xong thì cũng dắt tay Kiệt kéo đi luôn

Rồi cả hai lại được 1 chuyến tham quan Hà Nội luôn thể. Họ đi xem phim, vườn thú, ngắm cảnh công viên rồi đi chơi,... và địa điểm cuối cùng của họ là hồ Hoàn Kiếm – Một nơi vừa đẹp vừa thoải mái

-Em có ý kiến này – Chi lên tiếng trong không khí yên ắng

-Em nói đi

-Chúng ta đi mua đồ về nhà anh nấu ăn nha

-Hả????????? Lại như hồi trước hả? Anh lại nấu cho em ăn ư – Kiệt vừa nói vừa bĩu môi trông rất đáng yêu

-Ôi ông chồng trẻ của em đáng yêu quá cơ – Chi vừa nói vừa lấy tay áp lên má Kiệt

-Sao anh phải rước họa vào thân thế này nhỉ? – Kiệt nói và dắt tay Chi đi

=====Tại nhà Kiệt=====

-Ai cho hôn em hả? Kiệt mỉm cười, anh cũng cảm nhận được cô vợ nhỏ của mình lại muốn chơi trò gì nữa đây?

-Vợ anh, anh hôn, ai cấm được nào?

-Ai là vợ anh, đã đăng ký kết hôn đâu!

-À ừ nhỉ? – Anh cười xều xòa – Nhưng nói mới nhớ chúng ta chưa đủ tuổi đăng kí kết hôn đâu

Suy nghĩ một lúc rồi Chi nói “Chờ em tý chút”. Chi dứt lời thì chạy ngay lên phòng mình và một lúc sau cô đã quay lại cùng với 1 tờ giấy

-Giấy gì đó em?

-Giấy đăng kí kết hôn – Chi nói mặt tỉnh bơ

-Hả????????? – Kiệt mắt chữ A mồm chữ O nhìn bà vợ trẻ của mình

-Nhà nước chưa làm được thì mình làm được. Em làm cái này chỉ cần anh và em “kí tên điểm chỉ” là được- Chi nói và cười lớn

-Nếu đã có giấy thì sao thiếu nhẫn chứ – Kiệt nói và đưa ra một cái nhẫn đôi rất đẹp

(Hình chỉ mang tính minh họa thôi nha)

————Sáng hôm sau————

-Chi ơi – Kiệt gọi khi thấy sáng sớm chẳng có ai cả. Vào học Chi thì thấy một bức thư để ngay trên bàn làm việc

<<<<Bức thư Chi gửi Kiệt>>>>

Kiệt à, anh đừng ngạc nhiên hay giận khi em ra đi nhé! Em ko bỏ anh đâu, em đã là vợ của anh rồi thì em ko bỏ đi đâu! Em muốn anh phải sang Nhật tu nghiệp, em muốn anh trở về phải trưởng thành và bản lĩnh hơn, anh cũng phải giúp công ty xây dựng của ba anh nữa chứ. Kiệt à, chúng ta còn trẻ, hãy thực hiện những mơ ước của mình trước khi xây dựng gia đình, như thế mới được trọn vẹn! Em cũng có những mơ ước riêng và thật ích kỷ nếu cứ giữ mãi anh bên cạnh. Anh yên tâm là em vẫn sẽ đeo nhẫn cưới để ko ai dám đến gần em đâu! (Anh cũng vậy đó, ko là coi chừng, em cũng có tay mắt theo dõi anh đó!). Đừng cố tìm em, hãy chú tâm vào việc học của anh để 4 năm trôi qua thật nhanh nhé! Nếu anh bỏ mặc tất cả để tìm

em thì em thề, em sẽ ko nhìn mặt anh nữa đâu (e ko có hăm dọa đâu đấy!). Em cũng sẽ đi du học, chúng ta hãy cùng thực hiện những giấc mơ của riêng mình trước khi gặp lại nhau nhé! Em yêu anh, chồng à.

Trương Bảo Chi!

=====Sân bay quốc tế Nội Bài! – mọi chuyện bắt đầu tại đây khi Chi trở về VN và nó có kết thúc ko khi Kiệt rời VN, hay đó lại là sự mở đầu cho một câu chuyện khác?

(Mày đúng là đồ ngốc đấy Hoàng Gia Kiệt, sao lại ko nhận ra những việc làm khác thường của cô ấy vậy, Chi ah, em cứ đưa anh vào tròng hoài, em biết anh sẽ nhớ em lắm ko hả? Nhưng tha cho em đó, đã chịu gọi anh là chồng rồi, vậy thì 4 năm sau ko được chối đó! Chắc chắn việc nào có sự nhúng tay của ba mình và ba vợ rồi, nên chắc chắn Chi sẽ an toàn. Chi àh, anh sợ em rồi đó! Anh sẽ nghe lời em lần này nhưng đừng có để anh bắt được em, anh sẽ phạt em cái tội mất tích như thế này đấy!)

=====Và chuyến bay cất cánh sang Nhật sau 3 ngày, Phong, Triều và bạn gái của họ là Ly và Nhi đều ra tiễn Kiệt.

-Anh qua bến mà có lên phén với con nhỏ nào thì coi chừng em! Nhi giờ nắm đầm dọa Kiệt, cả Phong và Ly cũng giờ nắm đầm và ra hiệu họ ủng hộ Nhi.

-Nhìn mới thấy con Chi này này đáng để thật. Này anh Phong, mọi người đi hết hay anh cũng đi đi, vì hạnh phúc gia đình – Nhi nói và cười đều với Phong

-Cái gì? Anh thấy anh mà đi thì em thiệt thôi đó

.....

Cả Kiệt và Triều nãy giờ bực bội khi thấy hai cái đôi Phong-Nhi tình tứ quá thể! Lúc nào nghe họ nói thì như cãi nhau nhưng lại ôm eo, nắm tay thế kia, còn liếc mắt đưa tình, lâu lâu Phong còn hôn Nhi nữa chứ! Thật ngứa mắt với một chàng trai ko biết vợ đi đâu, và một chàng trai cũng sắp phải sang Hàn Quốc du học mà Ly thì ko chịu đính hôn. Cả hai ném cho Phong cái nhìn bất mãn nhưng anh vẫn thản nhiên coi như ko hay biết!

Mọi chuyện có vẻ khá êm xuôi với mọi người, họ đã tìm gặp được những thiên thần của đời mình và chỉ cần thời gian thì họ và những thiên thần sẽ cùng hội ngộ về nơi đây, cùng nhau sống lại những giây phút ấm cúng bên nhau. Kiệt vẫy tay chào mọi người và mỉm cười quay lưng bước đi, họ nhìn theo bóng anh khuất dần, và họ vững tin khi thấy nụ cười trên môi cùng chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út, và họ biết sự chia cắt này thật sự ngọt ngào và 4 năm sau, họ lại sẽ nhìn thấy cặp vợ chồng này quấn quýt bên nhau như chưa hề chia cắt! Một chuyến bay chở theo hai trái tim đang hòa chung nhịp đập, sự chia ly chưa bao giờ lại ngọt ngào và hứa hẹn ngày trở về như vậy... thời gian làm cho họ hiểu và trân trọng những giây phút bên nhau nhiều đến cỡ nào... Họ sẽ trở về, sẽ tự tin và trưởng thành hơn nhưng trên hết, tình yêu của họ sẽ thăng hoa thêm một bậc nữa...

The end Phần 1

18. Chương 18 - Phần 2

Tại sân bay Nội Bài chuyến đi sang Ý trước ba ngày bay của Kiệt

-Chi à! Con đi như vậy thì Kiệt biết làm sao? Ông Hoàng lo lắng cho đứa con mình

-Ba không phải lo đâu! Con tin anh ấy mà! Chi nói và nở nụ cười trấn an ba chồng

-Vậy được, nếu không giữ được chồng thì khổ con chứ có khổ ba đâu. Ông Hoàng nói và cười

-Này! Ông ơi tôi là ba nó mà chưa nói được câu nào đó. Ông Trương nói trách ông Hoàng sau đó quay sang nói với đứa con ruột của mình

-Này con! Đi lấy chồng rồi thì quên ngay ba ruột à

-Con đâu có quên được chứ. Vì ba nuôi con lớn từng này nên con mới lấy được chồng đó chứ. Chi nói và ôm ba mình

-Thôi hai ba về đi. Con cũng sắp vào rồi. Chi nói và đẩy hai người ba về

-Nhưng hai ta muốn nhìn thấy con đi rồi mới về. Ông Trương đứng lại và nói

-Con cũng vậy đó. Nếu hai ba cứ đứng ở đây thì con cũng không đi được đâu. Chi đứng yên và nói tỏ vẻ giận dữ

-Thôi được rồi! Coi như hai ba thua. Hai ba về đây. Ông Hoàng nói và cùng ông Trương vẫy tạm biệt con gái

Trở lại hiện thực, thời gian chẳng mấy chốc trôi qua. Kiệt và Chi đều đã đi và xa cách nhau được 2 năm. Cuộc sống của mọi người bây giờ đều đã thay đổi. Nhi và Phong giờ đã gần đính hôn, hai đôi này luôn làm mọi người thấy ngứa mắt (Vì họ quá tình cảm). Còn đối với Triều thì hơi khó khăn một chút vì cô nàng nhiều hiểu biết Ly của chúng ta chưa chịu nhận lời. Vì vậy cuộc sống đơn độc chỉ còn có Triều và Kiệt mà thôi

=====Tại Nhật=====

Thời gian chẳng mấy chốc trôi qua, tôi (Kiệt) đã ở Nhật được 2 năm rồi. Cuộc sống của tôi ở đây thì hơi gặp một chút khó khăn. Các bạn biết đấy Nhật vào mùa đông rất lạnh chẳng như VN, và những lúc như vậy tôi chỉ mong có Chi ở bên mình nhưng nay chẳng biết tung tích cô ấy ở đâu nữa? Nhưng tôi biết rằng Chi làm như vậy cũng chỉ là thử thách tình yêu của tôi đối với cô ấy và tương lai cho gia đình của chúng tôi. Thực sự mà nói thì tôi đã thu thập được rất nhiều thứ khi ở đây nhưng thứ mà tôi không thích đó là các cô bạn gái người Nhật. Đa số các cô thì tôi đều giờ ngón áp út lên và các cô ấy tự động rút nhưng riêng đối với 1 cô gái thì tôi thực sự chẳng biết làm như thế nào? Vì tôi đã nói với cô ấy rất nhiều rằng tôi đã có vợ và sẽ không thích cô ấy nhưng cô ấy thực sự bỏ ngoài tai những lời này. Mỗi lần cô ấy bám theo là tôi chỉ hy vọng rằng ba vợ hoặc vợ tôi đang không dám sát. Nếu không chắc tôi chỉ có đường chết mất và cuối cùng luôn là câu than thở của tôi “Vợ ơi sao vợ lại làm khổ chồng thế này”. Kiệt hiện đang đi bộ giữa hai hàng cây anh đào, thời điểm sắp sang thu nên lá cây rụng nhiều và làm Kiệt lại càng muốn suy nghĩ nhiều hơn và đặc biệt là cô vợ đáng yêu của mình

-Ôi trời! Sao đang yên đang lành lại gặp cô ta thế không biết. Kiệt đang đi bộ yên lành thì gặp cô bạn người Nhật khó chịu kia

Và từ đằng xa cô ta đã nhìn thấy Kiệt và gọi với lại. Ngay lập tức, Kiệt quay nhanh người lại đi bộ mà như chạy nhanh về chiếc xe ô tô của mình để về nhà

=====Tại căn nhà Kiệt ở Nhật=====

Ôi trời! Sao mình lại khó chịu với cô ta thế không biết! Kiệt tức giận nói. Và ngay sau đó là tiếng chuông điện thoại reo

-Alo! Kiệt mệt mỗi nói

-Sao mệt mỗi thế anh bạn. Phong vui vẻ nói

-Đương nhiên là mệt mỗi rồi. Đang đi bộ yên ổn thì lại gặp cái cô nàng rách việc. Bực mình muốn chết. Đang tức Phong lại gọi điện vậy là Kiệt tuân cả trăng luôn. Mà gọi tớ có việc gì vậy? Kiệt sức nhớ ra là phải có mục đích thì thằng bạn nó mới chịu gọi cho mình

-Gọi để mời bạn về ăn kẹo đây. Phong hớn hờ nói

-Sao ăn kẹo sớm thế. Hay lại... Kiệt bở lửng câu nói làm người đầu dây bên kia đang ngượng chín mặt

-Ăn nói linh tinh, tớ là con người đàng hoàng, không phải như cậu đâu. Phong nói và có vẻ mỉa mai Kiệt

-Mà này! Tớ nhờ mấy cậu dò hỏi tin tức về vợ tớ. Thế thông tin đâu?

-Bọn tớ rất cố gắng dò hỏi cho cậu rồi nhưng mấy bà bên này chẳng hé nửa lời. Chịu thôi. Mà tớ nghĩ chắc lễ đính hôn của bọn tớ thì chắc Chi cũng xuất hiện thôi mà

-Ừm cũng có thể. Thế thì tớ nhất định sẽ về lễ đính hôn của cậu

-Đúng là... bạn bè thế đấy. Nghe đến vợ mới về. Bạn bè thế à! Phong lại sổ cả tràng về bạn bè với Kiệt

-Tút...tút..... Kiệt biết Phong sẽ nói tiếp gì nên đập máy nhanh lẹ là tốt nhất

Cái thằng này thật là, chưa nói xong nó đã tắt rồi. Về lễ đính hôn của tớ, tớ cho biết tay – Phong lảm nhảm một mình trong phòng

Cùng lúc đó, Nhi cũng gọi điện cho ai đó

-Chi à! Nhi nè! Tớ vừa mới nghe mấy anh ý bảo rằng có thể cậu về nên Kiệt về đó

-Kiệt cũng về ư? Chi lo lắng

-Thế cậu có định về lễ đính hôn của người bạn thân này không đây?

-Bạn thân của tớ thì đương nhiên tớ phải về rồi nhưng có điều là tớ sẽ gặp mặt riêng các cậu thôi. Chứ đứng với nhiều người thế chẳng may gặp Kiệt thì...

-Ừm, thôi bọn tớ hiểu mà. Khi nào về nhớ báo nha

-Ừ. Tạm biệt cậu

=====Tại trường đại học Ly học=====

Từ lúc Chi và Kiệt đi thì khổ nhất chính là Triều. Triều đã cầu hôn Ly nhiều lần mà không thành nên chàng quyết định “thành tâm” hơn với nàng để nàng nhận ra tình cảm của mình. Bây giờ là lúc mà trường Ly tan và Triều đến trường Ly để đón nàng về. Nhưng quyết định này là vừa mới đưa ra nên đây là lần đầu tiên Triều đến trường học của Ly

Các bạn biết đấy vì là hotboy và quá nổi bật, đã thế anh chàng này lại còn đứng ngay gần cổng nữa làm bao nhiêu người nhìn vào. Mặc dù không thích cho lắm nhưng vì Ly nên anh chàng cố nở nụ cười với các bạn nữ trong trường. Từ xa Ly đã trông thấy Triều nhưng Triều lại còn nở nụ cười rất chi là đẹp cho các bạn trong trường làm Ly tức sôi máu

-Này! Cậu làm sao mà mặt mày cứ hầm hập lên thế kia! Cô bạn đi cùng Chi hỏi khi thấy vẻ mặt khó chịu của cô nàng

- Không có gì cả đâu! Mình chỉ thấy chóng mắt với cái cảnh trước mặt thôi! Ly nói và ra dấu chỉ hình ảnh trước mặt cho cô bạn cùng lớp biết

-Oa! Sao mà anh bạn đó đẹp trai thế! Mà không hiểu anh ta học trường gì để mình làm quen nhỉ? Chúng ta đến đó chào hỏi thôi! Cô bạn đó nói xong liền kéo tay Ly chạy ngay ra chỗ đó nhưng cô nàng không biết rằng làm như thế này thì lại càng làm cho Ly tức hơn

-Xin chào bạn! Bạn là người ở trường khác đến à! – Cô bạn Ly hỏi

-L...- Chưa kịp hoàn thành câu nói thì được sự ra dấu của Ly ý bảo trả lời cô bạn của mình. À! ừ. Tớ vừa du học ở Hàn Quốc về. Mà có gì không bạn? – Triều nói nhưng không quên liếc nhìn biểu hiện của Ly

-Mình chỉ hỏi thế thôi! Vì thấy bạn đẹp trai như mình tính vậy? Chúng ta kết bạn được không? – Cô bạn đó lại hỏi tiếp

-À! Cái này... Được thôi nếu cô bạn đi cùng bạn chịu đi cùng tôi. Được chứ! – Triều nói và kèm theo cái nháy mắt đáng yêu vô cùng

-Kìa người ta muốn nói chuyện với cậu kia – Cô bạn huých khủy tay vào người Ly và nói

-Xin lỗi nha! Tôi bận! Nếu các bạn muốn nói chuyện thì cứ ở lại – Ly nói rồi đi luôn

Triều biết rằng Ly đang tức nên thôi không đùa nữa và chào tạm biệt cô bạn Ly rồi chạy đi cùng cô nàng

-Anh chạy theo em làm gì? Sao không ở lại nói chuyện cùng bạn em ý? Ly tức và nói

-Em biết mà anh đâu có ý đó. Anh chỉ là muốn nói chuyện với em thôi. Mà em ra lâu thế để anh đứng ngoài bao nhiêu người nhìn rồi anh lại phải cười với người ta nữa chứ, méo cả miệng luôn – Triều sờ tay lên miệng xoa xoa và nói

-Thôi anh đừng đi theo em nữa đi. Em có bắt anh đứng chờ đâu. Bây giờ lại còn trách em nữa – Ly nói mà như muốn khóc vậy. Nhưng cái chỗ mà Ly đang đứng nói lại là dưới lòng đường và từ xa hình như đang có một chiếc xe máy đang phóng tới.....

19. Chương 19 - Phần 2

Từ xa đang có chiếc xe máy đang phóng tới và

-Cẩn thận! Triều hét to và kịp kéo cô bạn gái mình lại

Và khi kéo lại như thế thì đương nhiên là lúc này hai bạn đang ôm nhau.

1s...2s...1 ...2 ...

-Cảm ơn anh – Ly vẫn ôm Triều và nói

-Em không sao là anh vui rồi. Em mà có mệnh hệ gì thì chắc anh k... – Triều chưa kịp nói thêm gì thì một nụ hôn đã được đặt lên môi mình

-Coi như nụ hôn cảm ơn nha. Ly nói rồi quay bước đi

=====Mấy ngày sau tại sân bay Nội Bài=====

-Xin chào anh bạn đã trở về! Phong nói rồi chạy ra ôm người bạn của mình

-Này! Cẩn thận không cô vợ cậu ghen thì tớ không chịu trách nhiệm đâu nha – Kiệt nói làm cả bọn được một tràng cười

-Anh không phải lo, nếu anh thích anh ý em nhường – Nhi nói và phẩy tay như đuổi Phong đi

-Không hiểu sao anh lại chọn em thế không biết. Tuyệt tình với cả chồng là thế nào? Về anh sẽ dạy bảo lại – Phong nói và trừng trừng mắt nhìn về phía Nhi

-Không dám. Chúng ta về thôi các anh – Nhi nói và xách tai Phong đi

=====Trên đường về nhà

-Này sao hôm nay tớ cảm tưởng như không khí nó quá nặng nề vậy – Kiệt nói rồi nhướn mắt về phía đôi Triều – Ly

-À! Mấy hôm trước bọn nó... – Chưa kịp để Phong nói hết thì Triều bịt miệng thẳng bạn luôn

-Sao lại bịt miệng nó thế! Chắc có điều mờ ám giấu tớ hả? Kiệt vừa nói vừa lấy tay bỏ tay Triều ra

Mặc dù đùa như thế nhưng không khí cũng chẳng giảm bớt phần nào!

-Mà này! Anh Triều tốt với cậu thế mà sao chưa nhận lời anh ấy. Nhi nói nhỏ và tai Ly

-Ừm...Ly cũng không thể lý giải nổi tại sao mình không nhận lời mặc dù Ly rất yêu Triều

-Hay là chưa muốn lấy chồng sớm. Mà tớ nói thế thôi đừng để bụng nha. Anh Triều tốt thế cậu không cần thận người khác cướp mất đó.

.....

-Thôi bọn tớ về nhà đây! Đón cậu mệt quá cơ – Phong nói và tỏ vẻ mệt mỏi

-Mệt thì thôi lần sau đừng ra đón nữa. Ở nhà luôn với vợ đi. Bạn bè thế đấy, người ta thì đang bị vợ bỏ còn mình thì... Thôi bạn về nha, không tiễn! – Kiệt giả vờ giận Phong

-Bọn tớ thông cảm mà. Thôi nghỉ ngơi nha anh bạn – Triều vỗ vai Kiệt và cùng cả nhóm đi về

Cuối cùng thì cũng được về nhà! Thoải mái quá! Kiệt nói và ngã xuống giường nằm luôn. Nhưng mình cảm thấy trống trải. Vợ ơi! Sao vợ lại bỏ chồng một mình cô đơn thế này. Kiệt than thở rồi cũng dần dần đi vào giấc ngủ luôn

Thời gian dần trôi và bây giờ đã là buổi sáng. Ánh nắng chói chang le lói qua khung cửa sổ đã đánh thức Kiệt dậy. Nhưng chưa kịp làm vệ sinh cá nhân thì lại bị thằng bạn gọi

-Mày hâm à! Sáng sớm đã gọi rồi! Kiệt tức tối mắng xa xả Phong luôn

-Thôi bình tĩnh nào anh bạn! Cậu mà không rút lại lời nói là mình không công bố tin vui đâu nha

-Tin vui gì? Kiệt vẫn còn chưa tỉnh ngủ lắm

-Thế cậu thì còn tin gì để tớ nói không? Phong cũng thấy hơi tức với thằng bạn trời đánh này

-Chi hử? Kiệt reo lên mừng rỡ

-Không còn Chi thì là ai vào đây nữa

-Thôi được rồi. Nể cậu mang tin vui cho tớ, tớ rút lại lời nói. Nào bây giờ thì nói mau

-Hôm trước tớ có gọi điện cho cậu đúng không?

-Ừ rồi sao? Kiệt nóng vội

-Sau khi nói xong với cậu thì tớ nằm được một lúc rồi đi sang phòng vợ tớ. Nhưng rất bất ngờ là bà vợ tớ đang nói chuyện với Chi

-Thế vợ cậu nói gì với Chi

-À! Vợ tớ bảo là đám cưới tớ cậu có về và xuất hiện ở buổi lễ nên... Phong bỏ lửng câu để làm thằng bạn mình nó thất vọng

-Rồi! Thôi tớ biết rồi! Kiệt buồn bã nói

-Tớ đã nói hết đâu! Phong cố nhịn cười để nói nốt với thằng bạn. Nên Chi có về nhưng hình như cô ấy lại cải trang thì phải? Phong cũng chỉ biết có từng đấy thì câu đó là do Chi nói mà

-Cô ấy có cải trang thế nào đi chẳng nữa thì tớ cũng nhận ra thôi! Kiệt nói rồi nở nụ cười bí hiểm. Thôi hẹn gặp cậu buổi lễ gặp mặt tối nay

=====Tại nhà Phong=====

-Xin chào anh bạn! Phong vừa nhìn thấy Kiệt thì ra chào ngay

-Vâng chào bạn! Mà tiệc gặp mặt thôi mà đông vui thế này á! Kiệt từ lúc yêu Chi đến giờ thì không thích tiếp xúc với đám con gái nữa

-Vâng! Thưa bạn là tôi có nhiều người bạn lắm chứ đâu chỉ có bạn đâu mà tiệc ít người. Mà này xưng hô bình thường đi. Khó chịu quá! Phong bực mình vì cứ phải nói bạn này bạn kia

-OK! Tớ cũng chẳng chịu nổi cách nói thế rồi! Kiệt cũng bực chẳng kém

.....

Nhóm bạn Kiệt, Phong, Triều đang nói chuyện vui vẻ thì Phong nói

-Này! Các girl đến rồi kìa!

-Ôi trời! Lại cái cô nàng kia à! Triều than thở khi nhìn thấy cô bạn của Ly

-À! Đó là bạn của Ly mà! Cậu không thích cô ý à! Phong hỏi khi thấy lần đầu tiên Triều chê girl

-Tớ chỉ không mấy thiện cảm với cô ấy thôi. Chứ cũng chẳng có gì cả. Triều nhún vai như chuyện bình thường

-Xin chào các hotboy! Nhi reo lên khi nhìn thấy nhóm bạn Phong

-Chào vợ! Phong đáp lại cái chào của vợ mình

-Ai là vợ của anh vậy? Nhi quay trái, quay phải rồi nói

-Ai là vợ thì người đó biết! Còn nếu người đó không biết thì để anh nói cho – Phong nói xong thì đặt một nụ hôn lên má Nhi

-Anh này! Còn các bạn mà – Nhi nói rồi đá mắt sang phía mọi người

-Này! Các người có hạnh phúc, ân ái thì mời sang chỗ khác cho. Ở đây toàn là người đơn độc thôi – Kiệt bực tức khi cái đôi này tình cảm quá mức trước mặt mình

-Xin chào anh! Không ngờ anh là bạn của Phong đó! Kì bất ngờ khi thấy anh bạn đứng ở trường mình lại là bạn thân của Phong

-Hôm trước chưa chào hỏi đằng hoàng được, nên hôm nay giới thiệu nha – Triều nói rồi nở một nụ cười đẹp nhất có thể

-Em tên Nhã Kỳ là bạn của Nhi và Ly. Mà anh quen với Ly sao? Kì hỏi khi thấy hôm qua Ly bỏ đi thì Triều chạy theo Ly

-À! Anh là... Chưa kịp nói thì nhìn được cái lắc đầu của Ly ý bảo không được nói là bạn trai Ly. Anh với Ly chỉ là bạn thân thôi

-Thế thì tốt quá! Mà anh chưa có bạn gái à?

-Thì như em thấy đấy – Triều nhún vai nói (Nói như vậy để Kỳ không biết là mình có hay chưa)

-Thế thì tối nay anh và em một cặp nha – Nói xong thì Kỳ kéo Triều đi luôn

Và bây giờ thì không khí lại càng thê thảm hơn khi chỉ còn mỗi Ly và Kiệt

-Dạo này em khỏe chứ? Kiệt bắt chuyện với Ly để cho đỡ buồn

-À! Vâng. Dạo này em vẫn khỏe ạ – Ly không nhìn theo Triều nữa mà quay sang trả lời Kiệt

-Mà sao em không nhận lời thằng Triều để nó khổ thế? Kiệt hỏi và nhướng mắt về phía Triều

-Em... em... Ly lúng túng không biết sao để trả lời Kiệt

-Thực ra thì anh cũng hiểu phần nào! Nhưng em nên nghĩ thoáng ra, thằng Triều tốt lắm đó. Em mà không nắm giữ thì sẽ bị người khác cướp mất đó. Kiệt nói rồi lại một lần nữa quay mặt sang phía Triều

.....

-Xin chào các bạn đã đến buổi gặp mặt bạn bè hôm nay của chúng tôi – Phong ôm bà vợ tương lai của mình và nói với mọi người

-Mọi người đã vất vả công đến đây thì tối nay chơi hết mình nha – Nhi hét to và micro

Nhi dứt lời thì cũng là lúc nhạc nổi lên và mọi người vui vẻ nhảy với nhau. Mọi người thì vui vẻ còn Kiệt thì đang nhớ lại cái cảnh nhảy cùng Chi lần đầu tiên. Đang mơ màng nhớ lại thì Kiệt cảm thấy có dáng người quen quen vừa đi qua trước mặt mình

Chi! Kiệt sực nhớ ra. Đúng rồi! Là Chi. Kiệt đứng lên và chạy theo cái bóng dáng đó.

20. Chương 20 - Phần 2

Kiệt đứng lên, chạy đuổi theo cái bóng dáng đó nhưng kết quả lại là con số 0. Kiệt buồn bã ngồi xuống một cái ghế gần đó. Từ xa có một cô gái tiến lại gần anh

-Chào anh đẹp zai – Cô gái đó nói rồi ngồi lên lòng anh

Mặc dù Kiệt không thích kiểu này nhưng anh chưa bao giờ “thất lễ” với các cô gái

-Xin chào cô! Nhưng nếu cô không phiền thì cô đứng lên được chứ! Kiệt nói rồi nở nụ cười mê hồn quen thuộc

Sau đó, Kiệt cố gắng nói nốt chuyện với cô gái đó rồi đi ra chỗ đám bạn mình

Từ xa, có một cô gái đã nhìn thấy cảnh này và đang tức sôi máu

-Anh dám nói chuyện thân mật với cô gái khác sao? Anh chờ đấy, sẽ biết tay em! Chi nói xong thì bỏ đi luôn ra ngoài

=====Kết thúc bữa tiệc

-Này Triều! Đưa Ly về đi chứ? Kiệt giúp Triều

-OK- Triều trả lời vui vẻ

-Thế còn em thì sao? Kì quay sang nhõng nhẽo với Triều

-Để tôi đưa cô về – Kiệt nói

-Thôi cũng được. Rất hân hạnh khi được làm quen với một hotbot khác – Kì nói và nở nụ cười

-Rất hân hạnh được làm quen với bạn của Ly và Nhi. Nào chúng ta về chứ! – Kiệt nói và đi ra mở cửa xe cho Kì

-Rất cảm ơn anh – Kì nói rồi bước vào xe

.....

Trong xe của Triều và Ly

-Sao em lại không muốn người khác biết anh là bạn trai của em? – Triều quay sang hỏi Ly

-Tại vì... tại vì.... Ly ấp úng trả lời

Triều tắt xe vào lề đường rồi dừng lại nói chuyện với Ly

-Sao em không trả lời anh. Hay là em không yêu anh – Triều buồn bã nói

-Không! Không phải. Em rất yêu anh nhưng mà em chưa chuẩn bị tâm lí – Ly e thẹn trả lời

-Chỉ cần em yêu anh là đủ rồi. Anh cũng rất yêu em! Nói rồi Triều đặt lên môi Ly một nụ hôn. Tuy chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nó chứng tỏ được tình yêu của Triều dành cho Ly

-Thôi được rồi! Anh thích làm gì thì cứ làm đi nhưng mà đừng biểu hiện tình cảm thái quá nha – Ly nói rồi nở nụ cười hiền

=====Quay lại đôi Kiệt – Kì

-Này anh! Chúng ta khoan đi về được chứ? Kì quay sang nói phá vỡ không gian yên tĩnh

-Được thôi! Chúng ta đi đâu bây giờ? Kiệt cũng hưởng ứng ý kiến của Kì vì bây giờ có về nhà cũng rất chán

-Ừm... Chúng ta đi bar nha – Kì suy nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến

-Cũng không tồi. Sẽ đến bar New Life quen thuộc của tôi được chứ

-Ok

Trên đường đi, Kiệt rất chăm chú nhìn đường vì vậy đã để ý thấy một chiếc xe đang đi theo mình. Kiệt nghĩ “Nếu anh đoán không nhầm thì chiếc xe đó là của em. Em sẽ biết tay anh vì cái tội dám bỏ anh mà đi. Mặc dù tôi không thích cô lắm Kì à nhưng lần này thực sự rất cảm ơn cô” Kiệt nói xong rồi nhếch mép cười bí hiểm

=====Tại bar New Life

-Lâu lắm mới đến bar này. Vui thật – Kiệt nói

-Này anh! Chúng ta ra uống chút gì chứ?

-Được thôi

.....

-Chúng ta ra nhảy chứ? Kiệt nói rồi đưa tay ra mời Kì

-Lâu lắm rồi tôi mới nhảy đó. Được lời mời của anh chàng đẹp trai thì tôi sẵn sàng đồng ý

Thế rồi Kiệt cùng Kì ra nhảy. Kiệt cố gắng làm cho hai người nổi bật nhất trên sàn nhảy để một người có thể để ý đến

-Anh tưởng làm như vậy có thể dụ em ra sao? Chi nói rồi lại nâng một ly rượu lên uống

Đối với Kiệt thì một lúc sau không có động tĩnh gì nên anh biết rằng Chi thật khó lòng để có thể dụ ra như thế nên anh đổi sang phương án B

Kiệt nói thầm vào tai Kì: Này! Anh thấy hai chúng ta đều là Hotgirl à hotboy nên hai chúng ta chơi một trò nhé

-Trò gì vậy?

-..... – Kiệt nói nhỏ vào tai Kì

Lần này em mà không ra thì anh nghĩ em bỏ chồng rồi đấy!

=====Tại một căn phòng Vip

-Sẵn sàng chưa nào cô bạn – Kiệt nói thầm vào tai Kì

-Anh cũng hay ghê. Trò này cũng nghĩ ra được! Nói rồi cả hai cùng tách nhau ra nhảy và xem xem ai là người có bạn nhảy quần hút nhất

.....

-Kiệt à! Em biết anh lắm trò nhưng đừng đỡ mấy trò tốn sức này nữa – Chi nói rồi lắc đầu chịu thua với ông chồng trẻ của mình

Sau một lúc mệt nhọc trên sàn nhảy thì Kiệt cũng bắt đầu chịu thua bà vợ của mình và thôi không chơi nữa

-Này! Tôi mệt rồi! Chúng ta đi ăn rồi về thôi – Kiệt ra nói với Kì

-Tôi cũng mệt rồi. Chẳng hiểu chơi trò này làm gì nữa. Chán ngắt – Kì nhăn mặt nói

-Thì tôi thấy thế nên không chơi nữa còn gì. Mà cô đi ăn với tôi không? Coi như đền bù sức lực cho cô

-OK

Nói rồi Kì cùng Kiệt đi đến nhà hàng MEYA (Nhà hàng 5* đó)

-Anh thật là khéo chọn nhà hàng này đẹp thiệt. Tôi chưa đến bao giờ – Kì đúng là phục Kiệt vì cái gì cũng biết được

-Chuyện. Tôi mà lại. Vào thôi

.....

-Cô ngồi đợi tôi một lúc nha – Kiệt nói xong rồi bước ra ngoài một lúc

Vừa chỉnh chu lại trang phục anh vừa mỉm cười (Trương Bảo Chi, để anh coi lần này em có chịu lộ mặt ra ko? Trốn anh hả? Hahaha, để coi anh ngồi ăn vui vẻ với cô gái này, em sẽ làm gì? Mọi chuyện có vẻ thú vị rồi đây!) Rồi Kiệt lại đi vào ngồi cùng Kỳ

Kiệt ra hiệu cho người đem thức ăn và rượu đã đặt trước lên, Kỳ nhìn Kiệt rồi cười tươi. Dù anh vẫn mỉm cười đáp trả, anh thầm nghĩ (chiêu bài tán gái xem ra vẫn chưa bị lộ nghề thì phải), nhưng mục tiêu chính vẫn phải được ưu tiên chứ, Kiệt cố tình quay sang trò chuyện vui vẻ với Kỳ, anh muốn làm cho cô ta nghĩ mình đã gây được sự chú ý của anh:

-Thức ăn vừa miệng chứ Nhã Kỳ?

-Uhm. It's so delicious! Kiệt, anh thật là người có phẩm vị!

-Cô quá khen rồi, chỉ là nhà hàng này có một đầu bếp giỏi thôi!

-Nhưng người có phẩm vị mới biết tìm đến nó, ko phải sao? Kiệt lại mỉm cười lịch sự (thật nhạt nhẽo, sao lại tâng bốc người khác lên theo cái cách cũ rích ... nhằm chán hết sức, vợ à, sao em còn chưa chịu xuất hiện thế?). Kỳ lại lên tiếng thì thấy Kiệt có vẻ lơ mình đi:

-Kiệt àh, anh rủ tôi đi ăn thế này mà lại đeo nhẫn sao? Thật ko hay tí nào đấy! Cô ta vờ hờn dỗi và ... Bỗng mặt Kiệt hơi tái, anh bắt đầu cảm thấy lạnh xương sống, tay anh bắt đầu lạnh lạnh và đổ mồ hôi, bụng anh hơi đau và hình như thức ăn ko ổn lắm, nhưng anh đảo mắt khắp cả dãy bàn, mọi người đều ko sao cả. Đây là một nhà hàng danh tiếng, ko thể lại có chuyện sơ suất như vậy được, nhưng quả thực anh đang rất đau bụng. Kiệt đành mạn phép ra về trước khi ko thể đi nổi nữa, anh nhanh trí bấm số khẩn cấp cho Phong rồi cúp máy, đúng như Kiệt đoán Phong nhanh chóng gọi lại và chỉ chờ có thế:

-Ồ tôi xin lỗi, rất xin lỗi nhưng tôi bận bây giờ ... Tôi biết Nó thực sự quan trọng nên tôi nghĩ phụ nữ đẹp sẽ không để cho tâm trí tôi đi! Ok, tạm biệt, tôi sẽ gọi cho bạn khi tôi đến.. Vợ cúp máy khi đầu dây kia Phong vẫn đang ú ớ ko hiểu Kiệt nói gì, anh quay sang cố gắng hết sức giữ cho gương mặt thật bình tĩnh, nhìn Kỳ và nở nụ cười quyến rũ:

-Xin lỗi cô vì công việc đột xuất! Hân hạnh tối nay được dùng cơm cùng các quý cô xinh đẹp Kỳ đây. Cô cứ dùng ngon miệng nhé! Chúng ta sẽ gặp lại vào ngày đẹp trời và gần nhất. Khó khăn hoàn thành câu nói, Kiệt cố gắng trở ra xe và nói với tài xế của mình:

-Mời bác sĩ đến nhà ngay! Điện thoại lại reng, và người đó ko ai khác là Phong: "Này, cậu ổn chứ, tớ lo cho cậu quá! Chuyện gì vậy?"

=====Trở về với Chi

Sao chồng lại bỏ đi nhỉ? Mà hình như chồng định từ bỏ rồi hay sao ý? Thôi đi theo xem sao? – Nói rồi Chi liền ra nhà xe và đi theo Kiệt

Không hiểu chồng trở cô ta đi ăn làm gì thế không biết? Chồng hay thật đó. Không nghĩ đến mình mà lại trở con nhỏ đó đi ăn. Bực thật. Thôi đi về – Nói xong Chi đi về nhà luôn

=====Trở lại với Kiệt

Kiệt thở dốc nói: "Giờ đau lắm, ko nói nữa, lát tớ đỡ hơn tớ sẽ gọi ngay cho cậu, ok, gặp lại cậu sau!"

=====Tại nhà Kiệt

Anh chàng tài xế lo lắng hỏi bác sĩ khi ông vừa khám cho Kiệt xong, anh vừa tiễn bác sĩ ra ngoài thì một người đã chụp ngay tay anh ta, dù khá bất ngờ nhưng vì đã bị hù 2 tuần nay nên anh chàng ko còn giật mình mà quay sang cuối chào lễ phép:

-Chào cô chủ?

-Nam, anh ko phải khách sáo với em như vậy, cứ gọi em Chi là được, nhưng tuyệt đối ko được lỡ miệng trước mặt Kiệt đó! Nam cười nhẹ và đáp lại, anh cảm thấy thật thú vị khi cô cậu chủ như đang chơi trò cút bắt vậy, anh gạt đầu và mỉm cười với Chi. "Anh Kiệt sao rồi, lúc nãy em thấy mặt anh ấy tái lắm! Chỉ là thuốc làm rối loạn tiêu hóa thôi mà, sao trông anh ấy có vẻ mệt vậy?"

-Bác sĩ bảo vì thành phần của thuốc bị kích ứng với loại rượu đỏ mà cậu chủ uống cho nên mới gây ra tình trạng đau bụng dữ dội và sốt cao.

-Nghiêm trọng vậy sao? Sao bây giờ? Nhìn gương mặt sắp khóc của Chi mà Nam khẽ mỉm cười:

-Ko sao đâu mà, Chi đừng lo, cậu chủ đã uống thuốc rồi nhưng tối nay chưa kịp ăn gì cả nên bác sĩ bảo cậu ấy cần ăn cháo! Anh đang định đi mua!

-Ko, anh về nhà nghỉ đi! Em sẽ nấu cho anh ấy và đem sang! Tối nay em sẽ chăm sóc cho Kiệt!

-Nhưng tối rồi em chạy qua chạy lại như vậy ko an toàn, dù hai nhà gần nhau nhưng vẫn ko chắc ăn lắm! Àh, trong bếp có thức ăn mà, Chi vào nấu luôn đi, sáng hăng về!

-Ồ, em cứ tưởng Kiệt ko nấu ăn?

-Cậu chủ sợ ra đường, cậu ấy bảo thấy người ta nắm tay nhau trên đường làm cậu ấy buồn lắm nên cậu chủ đều tự làm thức ăn và ăn tại nhà! (Chồng àh, anh cô đơn sao? Em ... em) “Thôi em vào nhanh đi, ngoài này lạnh lắm! Có em chăm sóc cậu chủ thì anh cũng yên tâm, anh về nhé! Mai anh sẽ đến sớm! Chi cuối chào Nam và nhanh chóng đi vào nhà!

Không phải lần đầu tiên Chi bước vào căn nhà này và cô ko hề có cảm giác lạ lắm nhưng bây giờ bất ngờ hơn trong phòng đầy hình của cô, cô bắt đầu thắc mắc tại sao mà mình có nhiều hình thế. Chi mỉm cười thích thú rồi nhìn anh đang nằm trên giường trong tình trạng hôn mê và nói:

-Người gì đâu mà ngốc thấy sợ! Nói rồi cô bắt đầu đi vào bếp và lục lọi đồ đạc để nấu cháo. Sau một tiếng đồng hồ loay hoay thì Chi cũng cho ra lò được món cháo thịt băm nóng hổi, cô từ từ đi lại phía Kiệt và đặt chén cháo lên chiếc tủ đầu giường. Chi bắt đầu có thời gian ngắm nhìn gương mặt của anh, nó vẫn như ngày nào (người gì đâu mà ngày càng đẹp vậy? Trách sao con gái cứ nhè anh mà quần lấy!), nghĩ vậy Chi càng thấy bực hơn, cô đưa tay tính bóp mạnh vào má anh rồi lại sợ anh đau nên liền buông tay và xoa xoa chỗ đó, mà thật ra Chi đã nhéo cái nào đâu.

Kiệt từ từ mở mắt ra, đầu anh vẫn còn choáng váng bởi cơn đau và tác dụng từ thuốc, anh lờ mờ mở mắt nhưng mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt đến mức Kiệt chỉ còn nhìn thấy một cái bóng mờ mờ mà thôi. Cổ họng anh khô ran, đôi mắt cay xè và người ko còn chút sức lực. Thoáng giật mình khi thấy Kiệt mở mắt, Chi gần như vụt chạy nhưng cô nằng tính ý đã nhanh chóng phát hiện ra hình như Kiệt vẫn ko nhận ra sự có mặt của mình. Hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, Chi lại ngồi xuống chiếc giường và bắt đầu cầm chén cháo lên, cô mút một muỗng nhỏ và nhẹ nhàng thổi nguội và từ từ đút nó cho Kiệt.

Quá mệt mỏi để phản ứng nhưng cái bụng hầu như trống trơn từ chiều cùng với hương thơm của gạo và vị ngon của thịt với một ít hành đã làm cho Kiệt ngoan ngoãn thưởng thức nó, đôi mắt nặng trĩu buộc anh nhắm lại nhưng tiềm thức vẫn thúc giục Kiệt cảm nhận hương vị ấm áp và ngọt ngào của nó. Anh cảm nhận được chén cháo kia đã lấp đầy cơn đói cũng như sự khó chịu trong dạ dày, thật ấm và dễ chịu! Một lúc sau, anh lại cảm nhận vị đắng của một thứ chất lỏng nhưng ngay đầu lưỡi anh lại cảm nhận sự ngọt ngào của một vật gì đó mềm và ấm áp. Là đôi môi, một đôi môi ko xa lạ, thứ cảm giác vẫn nguyên vẹn như ban đầu đang từ từ xâm chiếm Kiệt, đôi môi kia như một thứ ma thuật đã biến chất thuốc đắng ngét trở nên ko vị và từ từ chuyển sang vị của mật ong. Kiệt ước sau nó đừng mãi ngừng lại, hồi đôi môi kia hãy tiếp tục ở lại bên anh, nhưng một hồi sau nó lại rời xa anh và Kiệt cảm nhận một làn nước ấm lại tràn đến. Cơn buồn ngủ một lần nữa xâm chiếm lấy anh, nhưng ko khó chịu như ban đầu, nó như một vị thần đang nhẹ nhàng đưa anh vào giấc ngủ, thật nhẹ nhàng và đầy mê hoặc. Ko biết từ bao giờ anh đã chìm sâu vào giấc ngủ nhưng phẳng phất đầu đây là sự tiếc nuối về một cái gì đó mà bản thân Kiệt cũng đang mơ hồ....

-Cậu chủ, cậu chủ Tiếng của Nam vang lên và Kiệt cảm nhận rõ Nam đang lay tay của Kiệt và cố đánh thức anh “Cậu chủ, cậu phải dậy để uống thuốc, bác sĩ dặn sáng 7h thì cậu phải uống thuốc ...”

-Uhm... Tôi mệt quá! Thuốc để sau đi! Kiệt nói trong tình trạng ngáy ngủ nhưng đầu óc đã bớt quay vòng vòng như tình trạng hôm qua, và Nam biết chỉ có cách này mới có thể thuyết phục Kiệt dậy và ngoan ngoãn uống thuốc, anh hắng giọng và nói:

-Cậu chủ, cậu ko muốn biết vì sao đêm qua đột nhiên mình lại bị vậy sao? Cậu nói làm Kiệt bình tĩnh, đầu óc của anh bắt đầu hoạt động lại và người đầu tiên có thể giúp anh hiểu được cái quái gì đang diễn ra là

tên Phong ...

-Nam, đưa tôi điện thoại!

-Cậu chủ dậy ăn sáng và uống thuốc trước đã, nếu ko lát sẽ ko có sức đi làm rõ đâu ạ! Kiệt gật gù vì anh biết Nam nói đúng, anh bắt đầu lò mò ngồi dậy và dùng chén cháo Nam vừa đưa, một hương vị quen thuộc len lỏi trong các giác quan của anh và bắt đầu kích thích trí nhớ của Kiệt. Anh từ từ thưởng thức hết chén cháo vì nó thật sự rất ngon và cũng vì nó đang giúp anh từng bước khơi gợi những tiềm thức chìm qua. ... Kiệt đưa chén cháo ko lại cho Nam và hỏi một cách khôn ngoan:

-Cháo ngon quá, chiều nay tôi muốn ăn nữa. Anh tinh ý phát hiện sự thay đổi rất nhanh trên nét mặt của Nam, anh cũng khẽ mỉm cười và anh tin chắc rằng Nam ko thể nào phát hiện được. Nhưng Kiệt cũng khá khâm phục câu nói láo ko chớp mắt của anh:

-Cháo do nhà hàng đem đến để xin lỗi việc đêm qua, nhưng nghe bảo do đầu bếp của họ nấu và người này vừa mới về hưu ngày hôm qua! (Trời Nam ơi may diên rồi, trí thông minh thường ngày ở đâu mà phát ngôn thiếu suy nghĩ thế. Haiz, cứ mỗi lần nói chuyện với cậu chủ là cứ y như rằng ko tài nào nói dối được, cô Chi àh, cô làm khó tôi rồi! Hai tuần nay vẫn sóng yên biển lặng tự nhiên sao hai vợ chồng phá nhau làm chi cho bây giờ Nam tôi tự đưa vào thế kẹt thế này. Chết rồi cậu chủ bắt đầu nhìn tôi và tôi biết chắc ý của anh nhìn đó ... làm sao đây?)

(Nam àh, tôi biết tính anh sẽ ko thể nói dối đâu vì lời nói dối của anh thật là tệ hết sức! Sự khôn khéo thường ngày của anh đâu hết rồi? Haha, chắc do quen biết người vợ bé nhỏ của tôi nên bị lây bệnh ngốc của cô ấy rồi đúng ko? Anh yên tâm, tôi ko làm khó anh đâu vì tôi vừa có một kế hoạch thú vị hơn, tôi sẽ tự tìm ra chân tướng việc này và buộc “hung thủ giấu mặt” phải tự ra “đầu thú”.)

-Nam, đưa thuốc cho tôi, tôi đi đây có chuyện. (Thật buồn cười khi thấy Nam thở phào nhẹ nhõm, có lẽ anh ấy tin rằng tôi ko nghi ngờ câu nói lúc nãy, Nam àh, bệnh ko làm não của tôi bị hỏng đâu do vậy anh đừng có mơ là tôi sẽ tin nhé! Chỉ là tôi già vờ thôi, người thông minh luôn làm vậy mà!) Khi Nam đi rồi thì Kiệt cũng bắt đầu ngồi dậy và đi đến chiếc điện thoại của mình, anh bấm số và gọi cho một người quan trọng, tiếng chuông đổ ko lâu thì đầu dây bên kia bắt đầu la lối:

-Ya, thằng kia, sao giờ mới gọi hả? Lo chết đi được.

-Cậu bắt đầu thói quen la hét bao giờ vậy?

-Lại còn cười, tự nhiên hôm qua gọi, nói một tràng rồi cúp máy tỉnh bơ!

-Hôm qua bị đầu độc! Kiệt nói tỉnh bơ và anh đột nhiên cười lớn sau câu nói của mình, còn Phong thì giọng nói lộ rõ sự lo lắng:

-Cái gì? Tên nào dám? Giờ cậu sao rồi? Aihz, nói cho tớ biết, tớ sẽ tìm hấn trả thù cho bạn của tớ!

-Được rồi, được rồi, sao lại nóng quá vậy?

-Cậu còn đùa được sao? Mà khoan, sao bị đầu độc mà giọng khỏe thế, lại còn có vẻ khá vui vẻ nữa? Chi ... Mặt Phong xanh méc khi biết mình đã lỡ lời nên vội vàng chuyển hướng, “Chi, em ấy sẽ lo lắng nếu biết cậu ko khỏe đó Kiệt!”

-Oh vậy sao? (Ack sao thằng này nó tỉnh quá vậy? Bình thường mà nghe đến Chi là nó nhảy dựng lên mà, sao hôm nay nó tỉnh quá vậy? Phong trầm nghĩ. Thôi kệ phải bình tĩnh ko thì lộ mất, á Nhi)

-Kiệt àh, Nhi vào rồi, tớ phải đưa cô ấy đi dự tiệc, thôi vậy nhé! Bye!

-Thằng này, lúc nào cũng vợ Thôi kệ cậu, tớ cũng có việc phải giải quyết với vợ của tớ! Hahaha! Mọi chuyện thú vị sắp bắt đầu và (Kiệt đưa tay trái của mình lên, nhìn vào chiếc nhẫn của mình và hôn lên đó!) “vợ yêu, anh mới phát hiện một công dụng của nó đấy!

21. Chương 21 - Phần 2

=====Tại nhà Chi

Vì Kiệt cũng sắp chuẩn bị sang Nhật nên Chi cũng đang xem xét tình hình để còn tính. Rồi cô quyết định nhắc chiếc điện thoại và gọi cho một người quan trọng

-Alo, ba àh

-Có chuyện gì vậy con gái?

-Chẳng lẽ có chuyện gì thì con mới được gọi cho ba àh? Chi giận dỗi nói

-được rồi con gái. Ba xin lỗi nha. Nhưng đột nhiên bao lâu mới gọi cho ba thì chỉ có Kiệt thôi

-Ba này

-Chuyện gì nào? Nói ba xem

-Con muốn biết xem anh Kiệt sống thế nào ở bên Nhật ý mà. Vì thế nên....

-Rồi. Ba hiểu con muốn gì rồi. Con cứ sang Nhật đi, ba sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ

-Yêu ba nhất. Con chuẩn bị đây ạ – Chi nói rồi chào ba mình

-Sao đi sớm thế con. Không về thăm các ba à

-Con còn đang bận nhiều việc lắm nên các ba thông cảm nha. Khi nào rảnh thì con nhất định sẽ về thăm. Chào ba nha

=====Mấy ngày sau tại Nhật

Chi bây giờ đang đứng trước cửa căn hộ mới của mình. Tuy rằng là một căn hộ nhỏ nhất mình từng ở trước đây nhưng Chi lại cảm thấy rằng mình thích căn hộ này nhất. Căn hộ này được cha Chi mua lại vì nó rất gần với nhà Kiệt và nó có thể giúp cô xem các hoạt động của Kiệt

Ngày hôm sau là ngày mà Chi sẽ chuyển đến trường đại học mà Kiệt đang học nhưng là khoa thiết kế (Chẳng biết đại học ToKyo có khoa thiết kế không nữa?). Cô cảm thấy Nhật có vẻ là nơi học lý tưởng vì nó có phong cảnh rất đẹp sẽ giúp cho người học có đầu óc thoải mái và ra nhiều cảm hứng hơn

Tại lớp của Chi

-Thưa các em! Hôm nay lớp chúng ta sẽ đón chào một bạn học sinh mới – Cô giáo hét to với cả lớp

Chi từ từ bước vào lớp và rồi

-Oaaaaaaa! – Một tiếng ồ lên của các bạn con trai

-Cô biết các em ngưỡng mộ sắc đẹp của bạn ấy nhưng các em có biết thêm thông tin về bạn ấy không? – Cô giáo nói xong thì cả lớp tự động trật tự đến bất ngờ

-Xin chào các bạn! Chi nói rồi nở một nụ cười thật đẹp. Mình tên là Chi Bellucci chuyển đến từ nước Ý. Có gì mong các bạn giúp đỡ. Rồi Chi lại nở một nụ cười nữa làm các bạn nam trong lớp muốn ngất

-Chi à! Em muốn ngồi đâu?

-Ngồi với em thưa cô – Một bạn nữ khác trong lớp nói

-Ồ! Cô cảm thấy được đó. Em có muốn ngồi cạnh bạn nakawillki không?

Vừa nhìn thấy mặt naka thì Chi sực nhớ ra “Sao bạn này quen thế nhỉ?..... À đúng rồi Sara”

-Dạ được thưa cô. Em cũng thực sự là muốn ngồi cạnh bạn ấy ạ – Chi nói rồi nở nụ cười bí hiểm

-Vậy tốt lắm. Chúng ta vỗ tay chào mừng bạn mới rồi vào bài mới nào!

.....

=====Giờ giải lao

-Chuyển sang Nhật mà chẳng nói năng với đám bạn này gì cả? Chi nói rồi ra mặt giận với Naka

-Có phải là tớ không muốn nói đâu. Đừng giận nha. Mà chuyển cũng vì người yêu tớ thôi

-Cái gì? Người yêu? Chi hét to làm cả lớp cũng phải quay mặt lại nhìn. Cậu có người yêu mà không chịu nói với tụi này à? Chi bắt đầu moi móc tin tức

-Không phải tớ không muốn nói mà anh ấy bảo là đừng công khai với ai, khi nào cưới tớ thì anh ấy công khai luôn thể – Naka nói rồi trên mặt cô xuất hiện hai trái cà chua

-Tớ thấy cái này còn có lý nhưng bây giờ nói với tớ được không? Nhìn biểu hiện trên mặt của naka là Chi biết là naka không muốn nói nên Chi lại ra chiêu năn nỉ đáng yêu làm ai cũng phải “động lòng” mà nói

-Thôi được rồi. Anh ấy tên là Cao Nam Dương, hiện anh ấy vẫn học bên Pháp

-HẢ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! CAO NAM DƯƠNG!!!!!!!!!!!! Lần này Chi còn hét to hơn nữa

-Cậu làm gì mà xúc động thế? Naka thấy lạ khi Chi lại hét tên của bạn trai mình

-Ôi trời tưởng ai! Hóa ra là anh Dương à? Chi vừa nói vừa cười

-Hai người quen nhau à? Naka ngạc nhiên vì điều này

-Không chỉ quen nhau đâu. Để tớ kể cho nghe nha.....

Cũng tại giờ giải lao nhưng tại lớp Kiệt

- Alo! Alo! Khoa thiết kế hôm nay vừa mới có bạn mới đó – Một bạn học sinh trong lớp loan tin

- Ôi thế à? Đi ra đây nói cho tớ nghe trước nha – Kiệt liền kéo thẳng bạn đi để tránh phải nói chuyện tiếp với cô bạn kia

- Hôm nay động trời à nha! Kiệt muốn nghe tin bạn mới vào ư? – Thằng bạn trong lớp cũng không tin được chuyện này. Mặc dù trong trường Kiệt là hotboy nhưng mà Kiệt lại không mấy quan tâm đến mấy tin này

- Tao cũng chẳng muốn nghe đâu. Tại vì phải tránh nhõ kia thôi – Kiệt nói rồi chỉ tay về phía cô bạn rắc rối đó

- Không sao! Thấy bảo cô bạn đó xinh lắm, làm mấy đứa con trai trong lớp mê như điên điên. Hình như tên là Chi Bellucci thì phải?

- Chi Bellucci... Chi Bellucci ...Kiệt nói đi nói lại và Chi Bellucci !!!!! Kiệt hét lên

- Mà bị sao vậy? Tự dưng hét lên, điếc hết tai tao – Thằng bạn kêu than

- Hôm nay là ngày gì vậy ta? May mắn quá! Hôm nay là ngày may mắn cho cậu đó. Vì tin này lần sau có chuyện gì cần giúp đỡ thì đến hỏi tớ, tớ giúp cho – Kiệt nói rồi vỗ vai thằng bạn mỉm cười

Ngay sau khi nói chuyện với thằng bạn xong thì Kiệt chạy ngay sang lớp thiết kế để xem có phải là Chi không. Nhìn từ xa Kiệt đã thấy Chi. “Lâu lắm mới nhìn thấy em Chi à. Sao nhìn em gầy thế kia, mà sao em thân với con nhõ kia thế nhỉ? Nó là ai nhỉ?” Kiệt lục tìm kí ức xem ai có thể thân với Chi “Có vẻ như đó người bạn đang ở nước ngoài theo lời Chi nói hồi trước thì phải? Thôi em sang đây thì càng tốt. Thích xem anh ra sao hã? Được thôi” Kiệt nói rồi lại đi về lớp học nốt những tiết học còn lại

Từ lúc về lớp đến giờ Kiệt mãi nghĩ về Chi mà không sao học được, cũng may mà có tiếng trống hết giờ học làm thức tỉnh

Kiệt vừa về đến nhà, đang định nằm nghỉ thì có người gọi

-Alo – Kiệt nhấc máy

-Kiệt à, tao Dương nè

-Ồ, sao tự dưng hôm nay gọi thế? Chắc động trời đây

-Tao có việc cần nói đây. Quan trọng lắm nè có liên quan Chi đó nghe không?

-Mày nói thừa thế. Cứ có Chi thì không cần hỏi đâu. Nói nhanh lên

-Chắc mày cũng biết là Chi đang học cùng mày và Chi đang chơi thân với một bạn nữa đúng không?

-Ồ, tao cũng vừa mới biết

-Khó ở chỗ là bạn thân của Chi đó là người yêu tao

-Cái gì????????? Tao lần đầu nghe đó. Tin được không?

-Đúng đó. Ai đùa mày làm gì? Mà tao thấy tình hình này nghiêm trọng à nha. Người yêu tao bay sang Nhật học cùng vợ mày và vợ mày và mày thì đang đánh ghen nhau...

-Sao mày biết? Kiệt thấy lạ khi chuyện đó mà thằng Dương nó cũng biết

-Chuyện gì của hai vợ chồng mày tao đều biết cả. Mà vợ mày ở ngay sát nhà mày đó. Hơn nữa, người yêu tao lại ở cùng nhà với vợ mày rồi. Nên tao nghĩ chắc hai chúng ta phải liên kết lại với nhau thôi

-OK. Tao rất thích lần này đó

-Mày nhớ ở nhà nha. Ngày mai tao bay sang đó

-Ừm

Ngày hôm sau lại bắt đầu và ngày hôm nay có lẽ sẽ trải qua nhiều biến động

-KingKong! KingKong! Thằng Kiệt kia, mở cửa mau

-Chờ tao chút

-Tao đã cất công đến mà để tao bấm chuông hả? Bạn bè thế đấy

-Bạn là một chuyện mà giấc ngủ của tao lại là chuyện khác chứ

-Thôi không cãi nhau với mày nữa. Tao sẽ ở đây khi chuyện này giải quyết xong, và chúng ta cần lên kế hoạch

-Rồi mày đi nghỉ đi. Hôm nay không phải đi học đâu, cứ thoải mái đi ha- Kiệt nói và vỗ vai thằng bạn

.....

-Này quán bar không? – Kiệt hỏi

-Bar hả? Tao không thích lắm nhưng vì người yêu thôi đi – Dương nói xong rồi đi cùng Kiệt

Cùng lúc đó tại nhà Chi

-Chi ơi! Hai người đó đi đâu ý – Naka nói

-Chắc bar ý mà. Kiệt thích đi bar lắm. Thôi cậu thay quần áo đi, chúng ta đi – Nói thế nhưng Chi mở tủ quần áo rồi đưa cho Naka một cái váy

-Ôi trời! Váy gì thế này? Tớ không mặc đâu – Naka lắc đầu liên tục khi nhìn thấy cái váy

-Nó rất là bình thường thôi. Tớ thiết kế đó. Cậu cũng học ngành thiết kế mà, phải năng mặc cái này vào. Mà chúng ta đi đối phó nên mới phải mặc cái này thôi

-Thôi được rồi. Sao mình lại phải khổ thế này chứ – Naka nói rồi đành cắn răng chịu đựng mặc cái váy do Chi thiết kế vào

Một lúc sau thì Naka và Chi cũng đến bar nơi mà hai người họ đang ở. Từ xa thì Kiệt đã nhìn thấy hai cô nàng

-Này! Hai cô nàng đó đến rồi. Chúng ta chứng tỏ bản lĩnh thôi – Nói rồi Kiệt kéo tay Dương đi luôn

22. Chương 22 - Phần 2

Kiệt mỉm cười quay vào lớp học để lại thằng bạn ú ớ không hiểu gì cả, cứ há hốc mồm ngạc nhiên. Trong giờ học, Kiệt loay hoay, xoay bút, ngoe nguẩy....như một chú cún con. Kiệt biết thừa ý đồ của Chi sang đây để làm gì. Anh cười mừng thầm mà trông gian phát khiếp “Cô vợ ngốc nghếch, cuối cùng thì em cũng sang đây để tìm anh. Anh biết mà, để xem em sẽ thế nào”. Kiệt mong đến giờ giải lao lắm ý. Vì sao hả? Để được gặp người vợ thân iu của mình chứ sao nữa. Nghĩ đến đó anh cứ ngồi tùm tùm cười khi tưởng tượng ra khuôn mặt cô vợ bé nhỏ sẽ thế nào mà trong khi đó không hề biết rằng...mọi người trong lớp nhìn Kiệt...trông như một quái vật lạ @@!!!

Reng...Reng...-chuông báo hiệu ra chơi

_AAAAAaaaaa! Ra chơi-Kiệt là vật thể lạ hét to nhất khiến bao ánh mắt đổ dồn về phía anh

_Này anh kia, tôi còn chưa ra khỏi lớp mà?-cô giáo nghiêm mặt nhìn hấn

_A...dạ...em xin lỗi cô..tại...tại em đói. Hi

Nhìn khuôn mặt hấn ngây ngô đến là tội,cô giáo không nỡ... đành lòng buông xuôi bước ra khỏi cửa lớp. Hấn chạy một mạch sang bên lớp khoa thiết kế-nơi mà Chi, người vợ yêu dấu của anh đang học. Kiệt hí ha hí hửng, lon ta lon ton...khiến mấy em bên lớp đó...cứ phải gọi là trở mắt nhìn. Chẹp, đẹp zai cũng là một cái tội các bác ăh!!! Ngó vào cửa, xem vợ mình đang làm gì, thì thấy Chi cười tươi hơn hẳn như kiểu chưa bao giờ được cười ý. Ô, xem nào, vợ mình đang cười vs nhỏ nào kia??? Hừm. Nhỏ đó...

_AAAA, là Naka – người bạn đang ở nước ngoài của Chi mà

Reng...-trống báo hiệu lại reo lên hết giờ giải lao, anh lại lon ton về lớp thở dài đầy ngao ngán trách móc sao ra chơi ít thế cơ chứ, chỉ kịp thấy mỗi nàng...nhấn răng ra cười. Chẹp! Ngồi học mà tâm trí Kiệt để đâu đâu ấy, cứ mơ mộng về “nàng”.

=====Tại lớp học của Chi

_hắttttt xiiiiii...

_Chi sao thế?

_Hình như có tên nào nhắc đến tớ thì phải

_Hơ...tưởng bỏ quá đấy cô nàng

Chi nghĩ ngợi một lúc, không biết tên chồng đang thế nào nhỉ? Còn thế nào nữa, tất nhiên là ngồi học bài rồi. Hối như điên. Rồi nó chợt như nhớ ra một điều gì đó, quay sang hỏi Naka:

_Naka này, cậu muốn sống chung với mình không?

Con bé giật mình dấy này

_Hả? Cậu.. ý đồ gì thế... đừng nói vs tớ...cậu bị...less...

_Vớ vẩn nào. Ý tớ là cậu dọn đến ở chung với mình đi. Chứ tớ ở nhà một mình với căn nhà đó, buồn lắm.

_Phù, cứ tưởng....

_Tưởng vs chả tượng...linh tinh. Thế có được không nàng?

_Okie thôi. No vấn đề.

=====Trở về vs Kiệt

_Tí phải theo dõi xem vợ mình sống ở đâu mới được. keke.Lại được dịp ngắm vợ.-Kiệt cười sảng khoái

Hết giờ học, Kiệt chạy một mạch xuống dưới sân trường đợi Chi. Thấy bóng dáng vợ mình thấp thoáng, ô hay, còn có cả Naka nữa. Chẳng lẽ cô ấy về chung với vợ mình àh???? Kiệt lững thững theo dõi xem vợ mình đi đâu, nghe vợ mình nói chuyện với Naka rôm rả, lại còn cười tươi...khi không có chồng bên cạnh mới đau chứ. Càng đi, Kiệt càng thấy con đường thật quen thuộc, mỗi bước chân lại đưa anh đến nơi rất thân quen, chợt nhận ra...

_Hả nhà mình mà! – Kiệt hét lên đủ để mình nghe thấy. Nhìn sang cái căn hộ nhỏ nhỏ xinh xinh bên cạnh- Vậy là nhà vợ mình ở đây sao? Hơ nằm mơ không đây?-Kiệt cười khẩy một cách gian xảo không chịu được – Vậy là anh biết ý đồ của em rồi nhé, cô vợ đáng yêu. Em sẽ không thoát được đâu. Em rất thông minh...nhưng không bằng anh.Tiếc là anh nhanh hơn em một bước. Kakaka – tiếng cười mãn nguyện.

Kiệt trở về nhà mình và nhận được một cuộc điện thoại từ Dương

-Alo – Kiệt nhắc máy

-Kiệt à, tao Dương nè

-Ồ, sao tự dưng hôm nay gọi thế? Chắc động trời đây

-Tao có việc cần nói đây. Quan trọng lắm nè có liên quan Chi đó nghe không?

-Mày nói thừa thế. Cứ có Chi thì không cần hỏi đâu. Nói nhanh lên

-Chắc mày cũng biết là Chi đang học cùng mày và Chi đang chơi thân với một bạn nữa đúng không?

-Ồ, tao cũng vừa mới biết

-Khó ở chỗ là bạn thân của Chi đó là người yêu tao

-Cái gì????????? Tao lần đầu nghe đó. Tin được không?

-Đúng đó. Ai đùa mày làm gì? Mà tao thấy tình hình này nghiêm trọng à nha. Người yêu tao bay sang Nhật học cùng vợ mày và vợ mày và mày thì đang đánh ghen nhau...

-Sao mày biết? Kiệt thấy lạ khi chuyện đó mà thằng Dương nó cũng biết

-Chuyện gì của hai vợ chồng mày tao đều biết cả. Mà vợ mày ở ngay sát nhà mày đó. Hơn nữa, người yêu tao lại ở cùng nhà với vợ mày rồi. Nên tao nghĩ chắc hai chúng ta phải liên kết lại với nhau thôi

-OK. Tao rất thích lần này đó

-Mày nhớ ở nhà nha. Ngày mai tao bay sang đó

_Oh được rồi. Mai là tôi có mặt bên đó. Okie?

=====Sáng chủ nhật

Chuông nhà Kiệt bị kêu ing ỏi. Anh vác bộ mặt khó chịu lật đật chạy ra mở cửa, miệng không quên ****
rửa tên nào quấy rối giấc mộng đang đẹp

_Hê nhô-Dương hôn hử. Kiệt cũng tỉnh ngủ hử

_Khiếp, Làm gì mà sang sớm thế, ông tính phá giấc ngủ của tôi đấy àh?

_Làm gì mà cau có thế? Bạn bè thế đấy. Đi đánh răng rửa mặt đi

_Sao biết nhà tôi?

_Điều tra mấy con bồ của ông là ra ngay

Kiệt trợn tròn mắt

_Hử? Bồ nào?

_Àh...nhầm...Mấy cái con bé suốt ngày ông à ông ọo bên cậu đó. Fans của cậu trên trường đó

_Cậu đến cả trường tìm tôi àh?

_Ừm. Không đến thì tìm bằng mắt.

Xong việc vệ sinh cá nhân. Kiệt đi ra thẳng phòng khách, đưa ly nước cho Dương.

_Uống đi

_Thế cậu bảo có kế hoạch gì hay?

_Àh...là thế này....xù xì.... xù xì

Cầm cốc nước trên tay xoay xoay, Dương gật gù...tỏ vẻ am hiểu, rồi đặt cái cốc xuống bàn

_Nói tóm lại giờ hai anh em ta đồng minh hợp lực tác chiến khiến hai cô nương kia phải ra mặt chứ gì?

_Ồ, yeah, cậu hiểu ý tôi đấy. Cậu... cũng không đến nỗi quá ngu như tôi nghĩ.

Dương đập tay vào Kiệt

_Bắt đầu thôi

_Từ bây giờ ta sẽ theo dõi Chi và Naka

_No Problem.

Kiệt cho người theo dõi hai cô nương, nhưng bị Dương ngăn

_Không được, hai cô nàng này tinh như cáo ấy, làm thế dễ lộ lắm. Bản tình hai ng' như nào, cậu biết rõ cả rồi mà.

_Yên tâm-Kiệt võ vai Dương-Không phát hiện được đâu. Tôi mua chuộc tên ng' làm của hai người rồi, lấy danh là chồng sắp cưới nhờ hắn theo dõi vợ mình làm gì thì báo cáo lại cho mình. Vợ tôi không tinh đến nỗi thế chứ?

_Ừm. Nói thế thì đành chịu. Cứ thử xem sao.

Bắt đầu nào

_Hey, anh Kiệt, nghe nói chiều nay hai cô đến trung tâm thương mại mua sắm đấy.-tên làm việc ở nhà Chi thông báo cho hắn

_Vậy sao? Được rồi, cứ làm tiếp đi, có gì thông báo cho tôi-Kiệt cúp máy quay ra Dương-Dương, chuẩn bị cái trang mặc quần áo vào đi, tí nữa ta sẽ bám theo hai cô nhóc

_Đi đâu?

_Trung tâm thương mại mua sắm

_Định cái trang như nào?

_Cứ mặc quần áo lông bông một tí, đội mũ lưỡi trai, đeo kính thời trang vào là xong.

_Okie.

Nói là ăn mặc lông bông chứ hai vị công tử đẹp zai này có ăn mặc thế nào đi chăng nữa...thì trông vẫn đẹp. Kiệt và Dương đi xe máy đằng sau Chi và Naka theo dõi nhất cử nhất động của hai nàng ta. Hai nàng đẹp thì trai cứ nhìn theo phải gọi là xuýt xoa ấy chứ. Hai anh chàng đi theo hai cô nhóc thú vị này cứ bị kéo (dù không ai kéo) đến chỗ này đến chỗ khác. Một vật ra đấy mà cuối cùng...chả làm ăn được gì. Đúng là đồ con gái. Chỉ thích mua với chả sắm. Chọn lựa chán chê mê mẩn xong hai nàng ta lại rủ nhau vào quán ăn sang trọng, lịch lãm gần đấy. Vừa bước vào với vẻ đẹp quyến rũ, Chi và Naka đã bị thu hút bởi bao nhiêu cặp mắt của...khách và nhân viên.... ặc ặc. Hai con bé tinh quái nhìn nhau mỉm cười

_Há há, không ngờ đẹp lại có nhiều cái lợi-giọng đầy tự tin của hai cô nàng

Chọn một bàn ở cạnh cửa sổ để có thể nhìn ra thế giới bên ngoài, Chi và Naka ngồi xuống gọi thức ăn(toàn đồ đắt tiền). Vừa ăn, hai người trò chuyện vui vẻ

=====Kiệt và Dương

_Này cậu-Kiệt lên tiếng

_Gì?

_Hai cô nàng đó mắc tội rồi đó

_Có vẻ như thế....Giám trang điểm lộng lẫy, ăn mặc đẹp để quyến rũ....hờ hờ..quả này cho biết tay
=====Chi và Naka

Chi vừa ăn vừa nhìn ra ngoài thành phố lúc về tối, ở tầng thượng gió mát lộng, Chi cảm thấy như có cái gì đó thiếu. À phải rồi: Kiệt. Mấy hôm nay chưa xem được anh như thế nào, mặc dù nhà ở ngay cạnh nhưng rất lo vì không theo dõi được. Nét mặt Chi hiện rõ vẻ lo âu không thể giấu được Naka

_Này, Chi... đang nhớ Kiệt ha?

_Ồ...sao...sao-Chi lúng túng

_Haha. Sao phải giấu. Cứ nói đúng lòng mình đi xem nào

_Ừ thì tớ thấy lo cho tên đó thật

Hừm-Naka nhún vai-Cậu nhà ngay gần còn thấy lo, tớ thì sao? Tớ thì đang ở đây, mà người yêu mãi tận bên Pháp. Chẳng phải cậu vẫn may hơn tớ nhiều là gì?

“Ừ nhỉ, nói đúng ra là mình may hơn Naka nhiều ấy chứ” – Chi suy nghĩ, rồi tự mỉm cười

_Ừh, thôi không nghĩ nữa, ăn đi

_Ừh.

_Thế, cậu ở xa Dương như vậy không thấy nhớ anh ấy ah?

_Sao lại không chứ? Rất nhiều là đằng khác

_Tại mọi lần thấy cậu vẫn vui vẻ, nhưng mình nghĩ là cậu cũng buồn lắm. Nhưng cậu ko sợ sao?

_Sợ gì-Naka nhún vai, nghiêng đầu hỏi vẻ ngạc nhiên

_Ở xa như vậy, không sợ tình cảm sẽ bị phai nhòa đi sao?

_Chỉ cần tin tưởng vào nhau, dù có thế nào thì vẫn luôn nghĩ đến nhau mà. Chẳng phải tình cảm của bọn tớ vẫn rất tốt đấy hay sao?-Naka cười

“Tại sao Naka mạnh mẽ vậy chứ? Cô ấy xa người yêu hàng tháng trời vậy mà vẫn có thể thế được, vậy mà mình ở ngay gần thôi mà cũng không biết trân trọng. Mình đúng là...”-Chi tự dằn vặt mình

_Thôi ăn đi-Naka nói nhẹ

_Ừh

Kết thúc bữa ăn, hai nàng ra về vs một đồng đồ xách trên tay, còn hai tên kia thì...bụng đói meo, mãi miết theo dõi mà quên cả ăn. Ra về thấy toàn thân bủn rủn vì đói, mà theo dõi thì chả đến đâu. Vấn đề là ngồi cách xa bàn hai nàng đó quá nên...câu được câu mất. Đúng là vô tích sự!!! Về đến nhà, Kiệt kêu đói ầm trời, ý ** điếc cả tai, khiến Dương phải lọ mọ xuống bếp...nấu mì cho hắn. Ăn no nê chán chê xong thì hai cha lẫn quay ra ngủ lúc nào không biết. Đến sáng hôm sau thì:

_Ồi zời ơi, Dương ơi là Dương, sao cậu không gọi tôi dậy hả? Muộn rồi

_Ồ, bình tĩnh,....

_Bình tĩnh khỉ gì, dậy! -Kiệt quát vào tai Dương- Hôm nay cậu sẽ nhập học đó, chung lớp với tôi để tiện theo dõi hai cô nàng đó, nhớ chưa?

Nghe đến hai cô nàng thì sẽ có Naka, mà có Naka thì tất nhiên là Dương tỉnh hẳn. Cuống cuống vệ sinh cá nhân rồi...bay đến trường.

=====Tại lớp Kiệt

_E hèm-giọng giảng viên- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới, các em làm quen vs bạn nhé?

Vừa dứt câu thì Dương bước vào với vẻ mặt “rất chi là u buồn” làm các girl xuýt xoa đầy ngưỡng mộ

_Ồi! đẹp zai vậy

_Lớp này có Kiệt đẹp zai giờ lại có thêm bạn này

_Ừh hai hotboy đều ở lớp ta thì còn gì bằng. Chu Choa(haha, họ đâu biết rằng hai hotboy lớp họ đều là....HOA ĐÃ CÓ CHỦ đâu)

Giờ ra chơi – một nỗi “kinh hoàng” sắp xảy ra mà không một ai biết tới

Vào lúc này đây, tại khoa thiết kế ở lớp Chi đã nghe được lũ vịt loan tin nhanh chóng

_Chúng mày ơi, nghe gì không? Bên khoa xây dựng có người mới chuyển vào đấy. Đẹp quên sầu luôn. Tên là...Cao Nam Dương

_Hả?????-nghe đến đây thì cả Chi và Naka đều phun nước đang uống trong miệng ra, quay lại nhìn nhau...đầy thích thú

_Có trò vui rồi đây-Chi kháy

_Tất nhiên. Sang đây không thêm báo một câu. Quả này anh chết chắc rồi Dương ơi – Naka bẻ tay cái rắc
Tại một nơi nào đó trong canteen trường, có hai chàng hotboy khù khờ ngồi cười đốch chí với nhau mà không biết chuyện gì xảy ra. Ngây thơ thì vô số tội ấy ăh. Từ xa, bóng dáng hai nàng bước tới canteen trường, Chi cố tình đi va vào bàn Kiệt và Dương đang ngồi làm đồ ly nước, cười khẩy

_Ô, tôi xin lỗi-Chi giả vờ

_Không sao. Dương nhìn thấy Naka và Chi mà mắc nghẹn ở họng không nói nên lời (Tất nhiên là Dương và Kiệt cãi trang nhưng mà đã bị phát hiện từ trước). Kiệt thấy vậy vội quay mặt ra chỗ khác. Chi nhìn theo cười rồi quay ra nhìn Dương chọc ngoáy

_Trông anh bạn rất quen

_Ồ,...vậy....vậy sao – Dương toát hết cả mồ hôi – Chắc...cô bạn..nhầm rồi. Tôi..chưa hề gặp cô bạn.

_Vậy sao? – Chi nhún vai – Biết đâu được đấy. Nhưng mà...chắc tôi nhầm người – Nói rồi nó quay đi và cười sằng sặc cố không để hai tên kia biết.

_Phù..thoát nạn – Dương mừng thầm

_Hjx, khiếp lên được ý, Tôi tưởng quả đấy tèo rồi – Kiệt nhăn nhó

_Cũng may là chưa bị phát hiện

Hai người lại cười nhăn nhó mà đâu biết được rằng đằng sau là hai nụ cười..vô cùng thỏa mãn. Ôi, ngây thơ như con nai tơ.

_Đúng là chết cười với hai tên ấy – Chi cười ôm bụng

_Ha‘ha’. Tính trả đũa thế nào đây?

_Cậu thấy có lạ không?

_Lạ sao?

_Cái tên làm việc cho nhà tớ ấy, cậu thấy không, mấy ngày hôm nay hần cứ nhìn chúng ta như kiểu theo dõi ý

Naka chợt reo lên như biết được điều gì đó

_A, hay là hần theo dõi chúng ta

_Chắc chắn thế rồi. Mà kiểu này là do ông chồng tớ mua chuộc rồi. Tớ cứ thấy là lạ mấy hôm nay rồi mà không dám nói.

_Ok. Tí về “tra khảo” xong ngay

=====Tại nhà Chi

_Nói, có phải người theo dõi ta mấy hôm nay không?

_Dạ..dạ..cô chủ nói gì vậy?

_Ta biết anh là người không biết nói dối mà – Có phải là chồng tôi đã mua chuộc anh đúng không? Nếu anh không nói tôi sẽ đuổi việc đó

_Dạ – tên đó sợ sệt – đúng.. đúng như vậy ạ

_Hahaha. Có như thế mới ngoan chứ, cứ để ta phải bắt ép. Bây giờ coi như người vẫn đang làm cho anh ý. Bảo là tối nay ta đến quán Bar Fuyu- Yuki. Cứ thế mà làm.

_Dạ, tên đó mếu máo gọi điện thông báo ngay cho Kiệt mà anh không mảy may nghi ngờ. Túc tốc đến quán Bar đó trước hai nàng.

Một chiếc ô tô dừng lại ở một quán Bar Fuyu- Yuki. Bước chân xuống dưới xe, Chi và Naka trang điểm lộng lẫy, mặc những bộ đồ không được kín đáo cho lắm, mái tóc đã được uốn cong bồng bềnh và được xoa xuống, xuất hiện cùng một lúc đi cạnh nhau không khác gì hai thiên thần. Họ đẹp đến nỗi cả quán Bar đó nhìn không hề chớp mắt. Sự xuất hiện của hai người làm hai tên kia phải ngơ ngàng, tuy không phải lần đầu nhìn thấy sắc đẹp thế kia, nhưng trong hai người con gái đó có một vẻ đẹp tiềm ẩn riêng rất đặc biệt thu hút trong trái tim mỗi “chàng” dành cho mỗi “nàng”. Hai con bé nhìn nhau cười rồi liếc mắt “hai tên kia” rất ư là “đểu”, đi lướt qua họ mùi hương thoang thoảng từ hai cô gái phát ra đến sững người. Những thằng trong quán Bar phải gọi là ngây ngất, mắt đờ đẫn nhìn theo hai cô gái đầy sự quyến rũ kia, nhảy từng giai điệu mê hoặc lòng người. Uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua từng chàng trai. Những cái đặt tay nhẹ lên vai, những cái ôm eo của mấy thằng đàn ông, những bước chân nhịp nhàng cứ thế làm cho Kiệt và Dương phải ngây người không biết làm gì. Thật sự hai người đó thấy Chi và Naka rất ư là đẹp, sắc đẹp hoàn hảo làm cho họ thấy được sự ghen tuông trong lòng, bức bối khó chịu, bứt rứt đôi tay. Phải rồi, ai mà chẳng nổi cơn ghen khi thấy người yêu cũng như vợ mình lại đi mê hoặc những chàng trai khác. Làm sao có thể đứng nhìn những thằng đang ve vãn, tán tỉnh xung quanh hai cô bé kia được chứ. Kiệt và Dương đều xông ra, giơ nắm đấm túi bụi vào mặt những tên đang giở những lời mật ngọt. Từng cú đấm như muốn cảnh cáo chúng rằng “Đừng dại gì mà động đến hai cô gái này”, nói lên sự bức bối trong lòng mà hai anh chàng này phải chịu đựng từ nãy giờ. Hai con bé nhìn nhau, cười vang

_Vậy là cuối cùng hai người cũng lộ mặt ra rồi nhé – Chi đứng sát Kiệt, nói mà không quên liếc con mắt sắc sảo của cô. Từng lời từng câu của Chi đều khiến anh bủn rủn chân tay. Đêm nay Chi rất đẹp nhưng không vì thế, làm ảnh hưởng đến kế hoạch được. Kiệt nhanh chóng rời khỏi quán Bar cùng Dương khi biết hai thằng bị hố nặng.... để lại hai đôi mắt tinh quái đang nhìn, cười một cách sáng khoái

_Hừm, vợ chúng ta ác thật đấy – Cả hai đồng thanh rồi quay ra nhìn nhau.

_Nhưng tôi sẽ không thua đâu – Dương lên tiếng-tôi có cách này...xù xì...xù..xì

_Okie – Kiệt tán thưởng

=====Sáng hôm sau tại lớp Chi

_Êêêê...hai hotboy Kiệt và Dương mời tất cả con gái trường mình đến dự party mừng sinh nhật hai người vào tối hôm nay đấy. – một nhỏ cụng lớp reo lên

_Thế ah? Thật sao

_Trời ơi, vinh dự quá

_Hôm đấy nhất định phải ăn mặc thật đẹp

Cả lớp, à không đúng, cả trường nhao nhao lên toàn những đứa con gái. Hai chúng nó nhìn nhau

_Lại một trò đùa khiến chúng ta phải ra mặt đây-Chi cười đầy ẩn ý

_Đúng

_Chúng ta sẽ đến

_Thế thì chúng ta sẽ sắp bầy

_Yên tâm, mời tất cả con gái trong trường thì chắc chắn phải có mặt chúng ta rồi. Vì tớ và cậu là nhân vật chính cơ mà.-Chi lại một lần nữa cười tinh quái

_Được

=====Quay lại với Kiệt và Dương

_hà hà, xem ra hai cô nàng hôm nay phải xuất đầu lộ diện rồi-Kiệt cười khoái chí

_Để xem thế nào-Dương cười

6h30 tại nhà Kiệt:

_Xin chào tất cả các bạn nữ đã tới dự đông đủ tại buổi party mừng sinh nhật của hai chúng tôi ngày hôm nay

Một tràng pháo tay kéo dài....bất tận. Cánh cổng hé mở...hai người con gái bước vào, còn ai trồng khoai đất này, chính là Chi và Naka. Trông họ quyến rũ không khác gì đêm qua, nhưng hôm nay có phần sang trọng hơn rất nhiều. Xung quanh toàn con gái, không có lấy một mống con trai trừ hai tên nhân vật chính kia. Hai đứa nhanh chân ngồi vào ghế, mỉm cười xem hôm nay “hai tên kia” định giở trò gì.

“Khà khà, không ngờ em sẽ tới”- suy nghĩ của Kiệt

Một giai điệu nhẹ nhàng vang lên từ tiếng đàn piano . Kiệt hướng mic vào miệng rồi nói to:

_Tối nay, tôi sẽ nhảy với một bạn nhảy do chính tôi chọn.

Cả bọn reo hò ầm ỹ, không ngạc nhiên là mấy, con bé cười:

“Chắc anh sẽ lôi em ra nhảy đây, em biết rõ anh quá mà” – Chi mỉm cười đầy tự tin. Ô nhưng kìa, không phải Chi, mà là một con nhỏ, cũng khá là dễ thương nhưng không là gì so với cô đang được sánh đôi cùng Kiệt. Chi tức tối rồi nhìn bằng ánh mắt sắc sảo:

_Hừ, anh cố tình làm vậy để em ló mặt ra chứ gì? Không đời nào.

Cùng lúc đó, Dương cũng đến bên một con nhỏ cũng khá xinh để mời nhảy....không phải là Naka, làm con bé tức không kém

_Đợi đấy Dương, em sẽ không thua anh đâu.

Hai tên nhìn hai con bé tức mà không làm gì được mà cười mãn nguyện trong lòng...Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây????

23. Chương 23 - Phần 2

9h tiệc tàn, ai yên vị người nấy. Chi và Naka trở về mà trong lòng vẫn còn tức. Chi quay sang Naka tức tối:

_Cậu nghĩ thế có quá đáng không? Dám nhảy vs một ng' con gái ngay trước mặt vợ sắp cưới của mình.

_Tớ cũng kém gì cậu đâu. Hắn cũng thế, lại còn ôm eo con nhỏ đó rồi cười quyến rũ cô ta nữa chứ, thật không chịu nổi mà. Cảm giác như kiểu bị cho leo cây ấy-Naka cũng y hệt Chi

Hai người về đến nhà, đập thẳng cửa đi vào khiến cho những người hầu lạnh xương sống. Lên phòng không quên mang theo bộ mặt đàng đàng sát khí. Chi rút cái di động ra gọi cho Kiệt:

_Em yêu, khỏe chứ?-Kiệt cười

_Ah' vâng, dưới sự giám sát của ai đó thì em vẫn rất khỏe và ổn

_Sao em cứ thích khích anh thế nhỉ?-Kiệt nhăn mặt
_Ai giám? Em nói cho anh biết, em sẽ không chịu thua anh đâu
_Thua gì chứ?-anh giả vờ
_Để rồi xem ai là người xuất hiện trước
_Tùy em thôi

Kết thúc câu chuyện bằng sự thần nhiên của Kiệt và sự tức giận của Chi. Đường như Chi đã bắt đầu nổi giận một cách thực sự.

“SẦM”- Chi bước vào trong nhà tắm, làm Naka cũng phải giật mình. Ngâm mình dưới làn nước mát lạnh, có vẻ bao cái bức bối trong lòng tan biến thành bọt nước, tuy không phải là hẳn, nhưng nó đã được dịu bớt bao nhiêu. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về hành động của Kiệt ngày hôm nay và những việc làm của mình. Tại sao lại thế nhỉ? Trò chơi này thật vô nghĩa. Tại sao cả hai đều yêu nhau mà lại phải chơi trò chơi “trốn tìm” này chứ? Điều đó có lẽ sẽ làm cho hai người trở nên xa cách nhau hơn....thì trò chơi này...nên kết thúc tại đây!

=====Một chút suy nghĩ của Naka

Naka cũng buồn và giận không kém. Cô bé...hình như đã khóc thì phải? Mắt đỏ long lanh nước. Nghĩ về Dương khi mới một cô bé nào đó nhảy chứ không phải là mình...làm tổn thương đến trái tim cô.

“Tại sao chứ? Anh biết mà, chỉ là trò chơi thôi nhưng tại sao anh lại vô tình làm tổn thương đến em? Anh biết em đã khó chịu thế nào khi anh với cô gái ấy nhảy chung vs nhau ko? Anh làm em đau rồi đấy!!!”-suy nghĩ của Naka như oán trách Dương

=====Tại nhà hai tên ngốc ấy

_Này Dương
_Gì thế?
_Hình như chúng ta hơi quá thì phải
_.....-im lặng
_Có lẽ trò chơi này đã đi quá xa rồi đấy
_Là sao? Chẳng phải chính cậu là người đề xuất với tôi mà?
_Thì đúng là vậy. Nhưng vừa nãy khi nghe điện thoại của Chi, tôi cảm nhận được cô ấy đang rất buồn
_Còn tôi cũng cảm thấy mình đã làm tổn thương đến Naka thì phải
_Mau chóng kết thúc thôi

Kiệt ra ngoài ban công, nhìn xung quanh, bất chợt quay sang bên trái bên phải, nhà mình gần nhà cô ấy cơ mà, tại sao mình có cảm giác xa vời thế?”. Kiệt không biết tại sao, nhưng anh cứ đưa đôi mắt nhìn về phía ngôi nhà xinh xắn đó “Ngủ ngon nhé, vợ yêu của anh”

Sáng hôm sau:

=====Tại lớp Kiệt

Cả lớp nhao nhao lên như một cái chợ vỡ khi nghe cô giáo thông báo một tin hết sức vui:

_Các em, để chào mừng các du học sinh từ nước ngoài, và để những cặp đôi đến vs nhau trong ngày lễ tình yêu, trường đại học chúng ta mở một buổi dạ tiệc. Nếu ai muốn tham gia buổi dạ tiệc này thì phải có Partner (vì đây là ngày lễ dành cho những cặp đôi yêu nhau)
_Thú vị đấy chứ- Dương quay sang Kiệt
_Uh, mong là “họ” cũng tham gia, nhưng....partner là ai đây?

Từ phía cửa lớp, một tiếng con gái chạy về phía Kiệt và nói (bằng tiếng Nhật)

_Anh Kiệt, anh đồng ý tham gia dạ tiệc với em nhé?

_Cô là ai?

_Em tên Rinji. Anh đồng ý nha. Vì em thấy anh không có người yêu

_Ai nói cô tôi không có người yêu?

_O.....Thì em thấy thế mà?

_Đùa. Tôi có người yêu chẳng lẽ lại đi chung với cô chắc?- Kiệt bỏ đi trước sự ngơ ngác của con bé

Con bé lại lẻo đẻo theo sau

_Anh Kiệt ah, dự tiệc cùng em đi-kéo tay

_Lẳng nhăng thế nhờ, bỏ tôi ra, tôi không muốn ai trông thấy cảnh này đâu.-Kiệt vung tay ra, đi về phía lớp của Chi.

_Chi ơi, có hotboy tìm mày nè

_Ai zợ?

_Ra thì biết

Chi đi ra ngoài, sững sờ khi nhìn thấy Kiệt đang đứng đó “Kiệt tìm mình ư? Chuyện lạ vậy?” Nhưng Chi không tin, cô lướt qua chỗ Kiệt đang đứng, bỗng một cánh tay kéo lại

_Có chuyện gì vậy?

_Em vẫn còn tức anh chuyện hôm qua àh?

_Ai thèm

_Nói dối

_Thế anh tìm em có chuyện gì?

_Em có nghe chuyện trường mình mở buổi dạ tiệc cho ngày lễ Valentine chứ?

_Có nghe qua cô giáo nói. Nhưng sao?-hồn nhiên thế

_Lại còn sao nữa. Anh muốn là một cặp với em

_Sao anh không cặp chung với cô gái hôm qua ấy?-Chi nói đều

_Ô kìa em lạ nhỉ, em là vợ sắp cưới của anh cơ mà. Chẳng lẽ em ghen vì chuyện nhỏ nhặt thế sao?-Kiệt giả vờ nhăn mặt mà trong lòng rất vui

_Em không có nhỏ nhen vậy đâu

_Thế em đồng ý không

_Không!-Chi giả vờ giận dỗi

Bỗng Kiệt cúi sát xuống, mặt vờ làm nũng y như một chú cún con yêu ơi là yêu

_Đi mà, vợ của anh, anh thương em nhất mà

_Ai là vợ anh?

_Em!

_Em không thèm

_Nhưng anh thèm

Chi phát phì cười vì Kiệt, đáng yêu quá

_Uhm, thôi được em đồng ý

_Okie. Thôi anh về lớp đây

_Đi đi cho đẹp trời

_Không thèm chấp con nít-Kiệt bỏ chạy về lớp bỏ lại Chi đứng đấy....cười hạnh phúc

=====Còn Dương thì sao?

Ngay khi về đến nhà, Dương rút điện thoại gọi cho Naka. Trên màn hình hiện số của Dương thì Naka mừng lắm, nhưng vẫn giả vờ giận

_Có chuyện gì không?

_Êu ơi, mới có hôm qua đến hôm nay thôi mà sao em lạnh lùng với anh thế

_Có chuyện gì thì nói nhanh đi

_Em có nghe nhà trường nói về việc.....

Chưa nói dứt câu thì

_Biết, sao?

_Hi, đi chung vs anh nhé?

_Không thèm, anh đi mà rủ cô gái hôm qua ấy

_Khiếp, em ghen đấy ah?

_Anh nghĩ em thèm ah?

_Thôi mà, anh xin lỗi

_Ai cho anh xin lỗi, em có là gì của anh đâu?

_Sao lại không là gì?-Dương bỗng gắt lên khiến Naka giật mình-em nói xem, anh là gì của em?

_Ồ...em....

_Nói đi, với em anh là cái gì hả?

_Người... yêu-đành ngậm ngùi nhận

_Tốt, haha-cười mãn nguyện-Cho nên tối hôm ấy phải đi vs anh

_Biết rồi, tiếng cười man rợ ghê cả người

Hai người này không thể giận nhau lâu được đâu. hihi.

=====Quay về vs Chi và Naka

Hôm nay nắng đẹp, lung linh trên những chiếc lá xanh mơn mớn. Làn gió nhẹ thổi bay tóc hai người con gái có nét đẹp mê hồn. Dưới ánh nắng đó như làm tôn thêm vẻ đẹp của Chi và Naka, mỗi người có một nét đẹp riêng, đều quý phái làm cho biết bao cặp mắt phải dõi nhìn theo. Hôm nay là một ngày vui của hai cô nàng: Đi mua quần áo để cho buổi dạ tiệc. Hết chỗ này đến chỗ kia. Thay không biết bao nhiêu bộ quần áo cuối cùng hai người cũng ưng ý được hai chiếc váy đẹp thì lung linh ấy ăh. Xong lại kéo nhau vào quán giải khát trông khá là sang trọng và lịch sự

_Cậu uống gì?-Naka hỏi

_Cà phê sữa.

_Chị cho em 2 ly cà phê sữa

Ngồi nhăm nháp, thưởng thức hương vị cà phê, ngọt tận đến đầu lưỡi, Chi thấy mình vui vui, không biết có phải vì lời mời của Kiệt không, nhưng chỉ cần anh nhớ đến cô là được.

_Naka này, cậu quyết định cặp vs ai chưa?

_Cậu lại còn hỏi

_Dương ah?

_Uhm. Anh ấy chủ động mời

_Ồ, xem ra hai anh chàng đã hối hận về việc làm của mình rồi hay sao ý

_Uhm, có lẽ-Naka cười

=====Ngày Valentine:

_Chi àh, em và Naka chuẩn bị xong chưa? Anh vs Dương sang nhé?

_Xong rồi, anh sang đi

Kiệt và Dương xuất hiện trước cổng nhà Chi ngay 5 phút sau. Hai người đều mặc bộ vest trông rất bảnh, ai nhìn vào cũng không khỏi ngỡ ngàng. Khi nhìn thấy hai cô nàng hai chàng cũng ngạc nhiên không kém, vì họ quá đẹp. Naka diện bộ váy màu đen lóng lánh những hạt cườm nhỏ, búi cao tóc thả lại một ít mái ngổ trên trán. Chi với bộ váy dạ hội thướt tha màu trắng, tóc uốn bồng bềnh và buông xõa. Hai cặp đôi xuất hiện cùng một lúc bước vào trong buổi dạ tiệc khiến không biết bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ nhìn họ chăm chú. Hương thơm phảng phất từ hai cô nàng thì cứ phải gọi là bao nhiêu chàng trai ngất ngây...nhưng không dám tán. hehe. Còn Dương và Kiệt bị gái bao vây xung quanh mặc dù họ đã có đôi có cặp. Một con bé cứ đứng sát rồi ôm cánh tay Kiệt, Chi nhẹ nhàng đi đến, nói nhỏ nhẹ mà như đang nghiền

_Cô bé àh, cô biết đấy, Kiệt đã có đôi rồi, cô nên từ bỏ đi, còn bạn trai cô đâu? Hay là...cho cô leo cây rồi?-không quên lườm con nhỏ bằng ánh mắt sắc lạnh làm Kiệt cũng phải sợ. con bé cũng vội buông tay ra...rút lui.

Tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng, hòa quện cùng không gian vui tươi sôi nổi của buổi tiệc, làm cho những cặp đôi yêu nhau trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Tình yêu của họ được trao nhau bởi món quà vô cùng ý nghĩa... bởi những cái nắm tay thật chặt... bởi những cái ôm thật ấm áp...và bởi những nụ hôn thật ngọt ngào. Dương và Naka cùng khiêu vũ, dưới ánh đèn nhấp nhóa...họ như một đôi thiên thần. Naka dựa đầu vào vai Dương vô tình làm anh bối rối và đỏ mặt nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ đẹp hiền hòa. Chi và Kiệt thì ngồi bên vòi phun nước, Chi cứ nghịch nước...bắn tung tóe, Kiệt trầm ngâm, không nói gì...Hai người cứ như vậy...không phải là họ không muốn nói chuyện với nhau...mà bởi vì họ không biết bắt đầu từ đâu cả, chính vì thế lại càng tạo nên sự ngại ngùng trong hai người. Có lẽ im lặng để cảm nhận thì hay hơn. Nhưng rồi tiếng nói của Kiệt cũng cất lên khi không thể tiếp tục mãi im lặng như vậy được

_Ra đây với anh-kéo tay Chi lên sân khấu, cầm Mic và nói

_Chào mừng tất cả các bạn đã tham gia buổi dạ tiệc ngày hôm nay.

Một tràng vỗ tay thật lớn vang lên

_Hôm nay là một ngày rất vui và đặc biệt cho những cặp đôi đang yêu nhau, cho nên tôi và một người con gái tôi yêu sẽ hát tặng các bạn một bài hát có tên là : Send It On

Lại một tràng vỗ tay rất to

_Anh làm cái gì vậy?-Chi bối rối

_Hát đi

_Em không biết hát

_Thôi nào, em có giọng ca hay như thế để làm gì chứ? Hãy thể hiện tài năng cho mọi người biết đi-nói rồi anh kéo tay Chi ra sân khấu, đưa mic cho cô rồi cả hai cất tiếng hát:

Lời Anh:

A word is just a word

Until you mean what you say
A Love isn't love
til you give it away
we all got to give
yeah something to give to make a change
Send it on
On and on
Just one hand can heal another
Be a part
Reach your heart
Just one spark starts a fire
With one little action
The chain reaction will never stop
Make us Strong
Shine a Light and Send it On
Just smile and the world will smile along with you
That small acts of love
Then the one will be two
If we take the chances
To change circumstances
Imagine all that we could do
If we...
Send it on
On and on
Just one hand can heal another
Be a part
Reach your heart
Just one spark starts a fire
With one little action
The chain reaction will never stop
Make us Strong
Shine a Light and Send it On
Send it on
There's Power in all the choices we make
so I'm starting now not a moment to wait
a word just a word

until you mean what you say
a love isn't love
until you give it away
Send it on
On and on
Just one hand can heal another
Be a part
Reach your heart
Just one spark starts a fire
With one little action
The chain reaction will never stop
Make us Strong
Shine a Light and Send it On
Send it on
Send it on
On and on
Just one hand can heal another
Be a part
Reach your heart
Just one spark starts a fire
With one little action
The chain reaction will help things start
Make us Strong
Shine a Light and Send it On
Lời Việt:

Một lời nói chỉ là một lời nói
Cho đến khi những gì bạn nói ra là thật lòng
Tình yêu không phải là tình yêu
Cho đến khi bạn biết cho đi
Tất cả chúng ta phải biết trao đi
Trao đi một thứ gì đó để tạo nên sự đổi thay
Hãy biết cho đi
Tiếp tục cho đi và cho đi
Chỉ một bàn tay thôi có thể hàn gắn những bàn tay khác
Hãy là một phần trong đó
Vươn tới trái tim bạn

Một tia lửa bắt đầu nhen nhóm lên thành cả ngọn lửa
Với hành động nhỏ bé
Những tác động liên hồi sẽ không bao giờ ngừng
Khiến chúng ta trở nên mạnh mẽ
Hãy thắp lên một ngọn đuốc và cho đi
Hãy mỉm cười và cả thế giới sẽ cùng cười với bạn
Những hành động tuy nhỏ bé mà chứa chan tình yêu thương đó
Rồi từ một sẽ nhân đôi lên
Nếu ta biết nắm bắt lấy cơ hội
Để thay đổi tình thế
Tưởng tượng ra tất cả những gì ta có thể làm
Nếu chúng ta...
Hãy biết cho đi
Tiếp tục cho đi và cho đi
Chỉ một bàn tay thôi có thể hàn gắn những bàn tay khác
Hãy là một phần trong đó
Vươn tới trái tim bạn
Một ngôi sao lấp lánh chính là ngọn lửa
Với hành động nhỏ bé
Những tác động liên hồi sẽ không bao giờ ngừng
Khiến chúng ta trở nên mạnh mẽ
Hãy thắp lên một ngọn đuốc và cho đi
Hãy cho đi
Luôn có những sức mạnh tiềm ẩn bên trong mỗi lựa chọn mà ta đã chọn
Vậy nên tôi sẽ bắt đầu từ bây giờ mà không chần chừ gì nữa
Một lời nói chỉ là một lời nói
Cho đến khi những gì bạn nói ra là thật lòng
Một tình yêu không phải là tình yêu
Cho đến khi bạn biết cho đi
Kết thúc bài hát với bao sự hưởng ứng của mọi người. Chi mỉm cười nhìn Kiệt. Kiệt nắm tay Chi, đưa ra một món quà, tuy nhỏ, nhưng không phải sao, nó rất có ý nghĩa. Và hôm nay, Kiệt và Chi làm chủ buổi lễ. Vui khi được ở bên cạnh nhau. Hạnh phúc và ấm áp khi luôn có nhau.

=====

Nhanh thật, vậy là đã kết thúc buổi dạ tiệc rồi. Mỗi người một nơi, nhưng riêng Chi và Kiệt...hai người một nơi. Kiệt vẫn nắm tay Chi đi trên con đường...không có gì là mới lạ. Bởi nó quá đỗi thân quen rồi, là công viên gần nhà hai đứa. Kiệt cứ nắm tay Chi mãi, khiến cô hơi ngượng rụt tay lại nhưng bị giữ.

_Anh bỏ tay ra đi

_Tại sao? Em không thích ah?

_Không phải thế nhưng....

_Thế thì cứ để yên đây

.....-im lặng

Tay trong tay đi dạo, trong tim mỗi người đều cảm nhận được sự hạnh phúc. Bất chợt Kiệt quay sang hỏi Chi

_Em có nhớ anh không?

_Ngày nào cũng gặp nhau trong trường sao phải nhớ?

_Ý anh hỏi là, xa anh như vậy mà bây giờ mới được nói chuyện với nhau em có thấy buồn và nhớ anh không?

_Em thấy....

.....????-tò mò

_Rất vui. Chi cười gượng

Nhưng nhìn vào sâu bên trong đôi mắt đó, Kiệt biết là Chi đang nói dối, bởi vì nó chứa đựng một điều gì đó...rất buồn, không thể tả, nhưng Kiệt biết Chi không hề thấy thích một chút nào tuy nhiên cũng hơi bực về câu trả lời “Tại sao lại phải nói dối chứ?”

_Uhm, cũng phải thôi, anh cũng rất vui khi không có em ở đây

Bỗng nhiên Chi đưa tay lên dấm (nhẹ) vào bụng Kiệt

_Ui zdaa, em sao vậy? sao đánh anh-Kiệt giả vờ ôm bụng

_Sao anh lại không nhớ em?-Chi làm mặt giận trông đáng yêu cực

_Thì em có nhớ anh đâu

_Em không nhớ anh nhưng anh ko được phép không nhớ em

_Xiiiiii', em lấy cái quyền ấy ở đâu ra mà bắt nạt anh thế?

_Quyền vợ sắp cưới

Nói đến đây, Kiệt im bặt, không cãi lại được nhưng....

_Vợ sắp cưới thì tại sao lại không nhớ anh?

_Vì em không thích nhớ

_Không thích cũng phải thích

Tuy là cãi nhau (đùa thôi) nhưng Chi lại không dám nhìn thẳng vào mắt Kiệt. Tại sao lại thế? Kiệt dường như nhận ra được điều đó, thoáng buồn

_Tại sao em lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh? Anh cảm thấy như suốt buổi hôm nay em như muốn tránh anh điều gì ấy

_Đâu làm gì có chuyện gì

_Vậy thì em nhìn thẳng vào mắt anh xem nào?-Kiệt nói to khiến Chi cũng giật mình, quay sang nhìn thẳng Kiệt. Hai ánh mắt chạm nhau, như dâng đầy cảm xúc bấy lâu nay kìm nén. Kiệt cúi thấp người xuống, Chi nhắm chặt mắt, điều gì xảy ra đây? Môi chạm môi, vâng là Kiss đấy ăh. Nụ hôn thật ngọt ngào. Đã lâu lắm rồi, Chi không được gần gũi Kiệt như lúc này, càng ngày càng thấy xa nhau lại nhớ và yêu nhau nhiều hơn lúc ban đầu chứ không như người ta vẫn nói “Xa mặt cách lòng”.

=====Còn đôi kia thì sao?

Dương đang trong tình trạng “bấn” khi đi cùng người yêu. Anh quá vui mừng vì lâu lắm rồi không được đi dạo cùng Naka. Hôm nay Naka thật đẹp. Không, trong mắt Dương, Naka là người đẹp nhất. Thấy Dương cứ nhìn mình chăm chăm, cô bé đỏ mặt

_Mặt em dính cái gì ah?

_Không

_Sao anh nhìn em ghê thế?

_Vì em rất đẹp

_Biết rồi, khổ quá

_Khiếp, tự tin đầy mình-Dương lè lưỡi

_Chứ bộ ai cứ nhìn em rồi khen em đẹp hử?

_Nhưng chỉ là đối với anh thôi-Dương nhún vai, cười đắc chí. Một câu nói đầy ẩn ý....nhưng không giấu được Naka. Cô bé nổi giận

_Anh đứng lại cho em

Dương chạy để Naka rượt theo, bỗng một hòn đá to (bằng nắm tay) ở đâu nằm chình ình ngay trên mặt đường, duyên ghê. Thế là Naka vấp phải cái oạch

_Ui zda đau quá-xoa xoa cái chân. Dương nghe thấy vậy hốt hoảng chạy lại

_Em sao vậy? Có đau không? Sao hậu đậu thế?

_Vì ai ấy nhỉ? Lại còn hỏi, không thấy em kêu ah?

_Anh xin lỗi-Dương tự trách mình và bộ mặt lo lắng của anh khiến Naka bật cười

_Cười cái gì, lên đây đi

_Lên đâu?-ngơ ngác

_Lưng anh chứ đâu

_Thôi kì quá, em không lên đâu.

_Đã bị trượt chân rồi còn làm bộ. Thế em tự về nhé, anh về

_Ấy khoan, chờ tí – naka cười nhăn nhó

_Ý, em cũng nặng phết nhỉ?

_Anh vô duyên thật ấy. Ai cho phép phàn nàn?

_Nè cô nương, to mồm nhỉ?

_Tập chung công người ta đi

Ngồi trên lưng của Dương, Naka nghe được tiếng thở của anh. Mỗi nhịp thở đều đều, chỉ có điều không nghe được ...nhịp tim anh... đang đập thành thịch một cách loạn nhịp. Gần đến nhà, cô bé nhảy phốc xuống

_Uiiiiii đau

_Chết chưa? Cho chừa

_Kệ em, anh về đi, còn đứng đây nhăn răng ra cười

_Em vào nhà đi rồi anh mới an tâm về

_Xí, sợ em bỏ trốn đi ah?-Naka quay vào trong nhà, một cánh tay kéo lại, ôm thật chặt trong lòng. Lúc này đây, cô nghe rõ tiếng tim đập của Dương.

_Em biết không, được gặp em anh vui lắm. Xa em mà anh cứ tưởng như mình không thể sống nổi

_Thì anh vẫn sống đây mà

_Nhưng anh nhớ em, nhiều lắm

_Em...em cũng vậy

Một nụ hôn,(lại hôn) nhưng vô cùng ấm áp không kém phần ngọt. Đừng hỏi tại sao Naka không nhận được quà từ Dương, bởi lẽ đó chính là món quà tuyệt vời nhất của cô. Chỉ cần thế là đủ. Chỉ cần biết tin tưởng nhau thì dù có xa mấy, vẫn luôn giữ hình ảnh trong trái tim.

24. Chương 24 - Phần 2 (hết)

Thời gian trôi thật nhanh chẳng mấy chốc bốn năm học đã trôi qua và bây giờ mọi người đều chuẩn bị tốt nghiệp. Từ lúc sau buổi dạ hội hôm đó thì tình cảm và cách đối xử của mọi người đều đã thay đổi hẳn. Mọi người trong trường bây giờ đều đã biết Chi là vợ chưa cưới của Kiệt nên chẳng ai dám ho he Kiệt cả. Nhưng còn Dương thì bị Naka cấm rằng không được tiết lộ rằng hai người đang yêu nhau nên anh chàng vẫn còn đau khổ với đám nữ sinh trong trường. Đám nữ sinh đó lúc nào cũng bám riết lấy anh và không ngừng làm phiền anh. Nhưng điều làm anh băn khoăn nhất vẫn là chuyện Naka không chịu công khai chuyện này? Hay là cô ấy còn ngại? Những câu hỏi ấy cứ lòng vòng mãi trong đầu anh vì vậy anh quyết định thử hỏi xem Chi có biết chuyện gì hay không?

-Chi à! Em có biết tại sao Naka lại ngại không biết tiết lộ anh là người yêu của cô ấy không?

-Chuyện đó thì em cũng không biết anh ạ! Nhưng em nghĩ là do cô ấy ngại và chưa muốn đối diện với tình yêu ở trước mặt của mình. Em thấy chuyện tình của hai người sau bao nhiêu năm thế là đủ rồi đó anh. Em biết anh cũng là người trọng tình cảm. Anh đừng lo lắng quá, chắc hẳn cô ấy có điều gì đó chưa muốn nói ra ... Hay anh thử cầu hôn cô ấy xem. Em nghĩ không biết chừng cô ấy thấy được lòng thành của anh mà nhận lời cũng nên. Cô ấy mà nhận lời thì cần gì phải công khai yêu đương nữa – Chi nói xong rồi phá ra cười

-Này em đừng cười anh được không? Người ta còn đang nhức đầu đây. Đúng là tình yêu làm cho người ta chóng mặt – Dương nói xong rồi lắc đầu

-Anh nói đúng đó. Thực ra lúc đầu em chưa yêu Kiệt thì còn thoải mái lắm nhưng yêu rồi thì...Nói chung là anh cứ làm theo cách của em thử xem nha. Em thấy Naka cũng yêu anh và tin tưởng anh lắm, chắc tại cô ấy ngại. Thôi anh về chuẩn bị đi nha. Em về nhà đây, về lâu Naka lại lo lắng thì khổ

-Ừm, em về nha

Sau khi Chi về còn mình Dương ở lại. Anh chàng còn đang suy tính những lời mà Chi nói. Liệu Naka có đồng ý lời cầu hôn của anh không? Anh cũng sợ thất bại lắm nhưng anh nghĩ “Thất bại là mẹ của thành công” Vì thế anh lại càng muốn thử xem. Nghĩ rồi anh cũng ráng bước quay về.

Đợi mãi không thấy Dương về, Kiệt cũng lo lắng nhưng may sao có tiếng chuông cửa. Vừa mở cửa nhìn thấy Dương anh đã hét toáng lên:

-Cái thằng chết đấm kia! Cậu đi đâu mà bây giờ mới về vậy hả? Có biết tớ lo lắng không? Tớ chút nữa là huy động cảnh sát đó

-Biết rồi. Tớ xin lỗi – Dương nói với giọng ỉu xìu

Nghe xong giọng của Dương thấy lạ, Kiệt quan tâm liền hỏi:

-Chuyện gì mà sao thấy cậu buồn quá vậy?

-Tớ đang đầu về chuyện tình với Naka đây – Dương ôm đầu nói

-Ồ vậy à. Nhưng mà công nhận là Naka cũng hơi vô tình đó. Sao lại không muốn công khai với người khác rằng hai người đang yêu nhau nhỉ? Lạ thật!... Cũng có thể là cô ấy ngại cũng nên. Chi cũng hay ngại kiểu đó lắm – Nói xong rồi Kiệt tùm tùm cười khi nhắc đến Chi

-Cô vợ chưa cưới của cậu khuyen tớ là thử cầu hôn với Naka đó! – Dương ngược mắt lên nhìn Kiệt và nói

-Vậy sao? – Kiệt ngạc nhiên

-Đúng vậy. Tớ cũng đang lo lắng lắm. Không biết rồi mọi chuyện sẽ xảy ra sao nữa? Hay là cậu giúp tớ nghĩ địa điểm cầu hôn và cầu hôn như thế nào đi?

Kiệt gãi đầu nói với Dương

-Nói thật thì khoản đấy mình chịu. Thực ra thì mình và Chi là do hai bên có hôn ước với nhau và cả hai cũng yêu nhau nữa nên đính hôn luôn. Tớ có cầu hôn người khác bao giờ đâu mà biết. Thôi thì cái khoản này cậu đành phải dùng trí óc và tình cảm của mình mà nghĩ nha – Nói xong rồi Kiệt cũng im lặng suy nghĩ luôn

Thực lòng mà nói thì cũng đã bốn năm rồi và cũng đã tốt nghiệp nên anh cũng đã sắp có thể cưới Chi làm vợ rồi. Nghĩ đến đây Kiệt vui lắm. Nhưng khi nghĩ đến chuyện vừa rồi của Dương thì anh cũng biết rằng mình cũng đang bí khoản cầu hôn đây. Nhưng dù sao anh cũng không lo lắm vì anh có nhiều người để hỏi.

Tại Việt Nam

Sau bao nhiêu chuyện xảy ra thì Ly và Triều cũng đã thừa nhận với nhau. Và hơn hết là Triều rất vui khi mà Ly đã đồng ý lấy anh. Tại Việt Nam bây giờ mọi người cũng đang vui mừng và cũng đang lo lắng cho những người còn ở nơi khác. Mọi người đã đồng ý với nhau rằng khi nào Kiệt và Dương về nước thì họ sẽ cùng nhau tổ chức đám cưới

Quay trở lại với Nhật

Sau một ngày suy nghĩ thì cuối cùng anh cũng nghĩ ra địa điểm để cầu hôn nàng. Anh quyết định gọi cho Naka/

-Naka à

-Vâng ạ. Anh gọi em có việc gì không?

-Tối nay em rảnh chứ?

-Vâng tối nay em rảnh.

-Tối nay em hãy ra con đường “#@%#%” này nha

-Vâng ạ

-À! Khi nào em đến nơi thì nhớ gọi điện cho anh nha

-Dạ vâng ạ

Nói xong, Dương dập máy luôn. Anh kết thúc cuộc nói chuyện xong mà trong lòng hồi hộp rằng không biết chuyện tối nay có thành không? Nhưng anh quyết định gạt bỏ kết quả sang một bên và chuẩn bị cho kế hoạch trước mắt. Nói vậy rồi anh chạy ra khỏi nhà luôn.

Về phần Naka, sau khi nói chuyện xong với Dương thì cô chẳng hiểu nổi anh hẹn cô ra đường đó làm gì. Đã thế đến rồi lại còn phải gọi điện nữa chứ. Nhưng cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều. Bây giờ vào thời điểm các cô đang chuẩn bị tốt nghiệp nên thầy giáo bắt các cô phải thiết kế một cái gì đó nên bây giờ cô và Chi đều rất bận suy nghĩ. Nhưng mà Dương đã rủ đi thì sao cô nỡ lòng từ chối chứ. Nghĩ vậy cô lại cười tùm tùm và tập trung suy nghĩ tiếp. Naka mãi mê cho bài thiết kế của mình quá mà quên khuấy mất thời gian. Khi mà cô đã thấm mệt rồi thì cô chợt nhìn lên chiếc đồng hồ trên tay của mình thì thấy đã 11h rồi và cô thốt lên

-Thôi chết! Anh Dương – Nói vậy cô quên luôn cả việc thay quần áo và mặc ngay bộ quần áo ở nhà mà chạy ra con đường đó

Khi đến nơi thì cô gọi điện cho Dương

-Alo! Anh Dương à! Em bận làm bài quá nên quên mất, em đến rồi nè

-Ừm. Không sao – Nói xong rồi Kiệt cúp máy

Naka sau khi nghe xong thì không hiểu gì cả. Chưa nói xong thì anh Dương đã dập máy . Đứng được khoảng hai phút thì con đường mà cô đang đứng đột nhiên có một loạt đèn bật sáng lên. Những chiếc đèn này bật sáng dần dần đến khi cô nhìn thấy điểm dừng của nó là chỗ mà Dương đang đứng. Cô nhìn thấy dưới chân mình bây giờ đang là rất nhiều cánh hoa hồng và hai bên nơi cô đứng là những hàng cây hoa anh đào và lá của chúng rơi lả tả xuống người cô. Nói thật khung cảnh bây giờ đang rất là lãng mạn. Khi mà cô đang tập trung ngắm cảnh thì Dương tiến lại gần và lên tiếng :

- Naka à , đẹp không ?

-Đẹp lắm anh dương . Đây cứ như là mơ ấy nhỉ . Giấc mơ mà em vẫn thấy

-Đây không phải là mơ mà là thật . Em sờ thử đi .

Naka nhặt 1 cánh hoa lên rồi nhìn nó chằm chằm .

-em vẫn không tin sao ?

-Không , em tin nhưng em cảm thấy bất ngờ quá .

-Naka , anh có chuyện muốn nói .

-Sao anh nghiêm túc thế ? chuyện đó quan trọng lắm hả ?

-Nghiêm trọng , cực kì nghiêm trọng .

-Anh nói đi , anh cứ úp mở hoài làm em hồi hộp quá .

-Naka , em chỉ được nói đồng ý thôi nhé .

-Dương , anh nói đi em hứa mà, với anh cái gì em cũng đồng ý

Nghe câu nói đó thì Dương hiểu rằng Naka thật sự yêu mình và anh nói

-Naka , lấy anh nhé ?

-Em em . . . – Naka cảm động không thốt nên lời. Thật lòng cô rất yêu anh nhưng mà vẫn còn chưa tốt nghiệp nên cô không dám hé lộ điều gì với người ngoài cả. Và sự việc chỉ đơn giản là vậy

-Lấy anh nhé Naka !! – Dương lặp lại

-Nhưng em . . .

-Em hứa rồi mà Naka .

-Em . . . em đồng ý . – Cô chạy lại , bá vào cổ Dương vì quá hạnh phúc . Cô không ngờ Dương sẽ cầu hôn cô vào lúc này .

Sau khi sự việc xảy ra thì hai người còn nán lại một lúc và hiện tại đang ngồi nói chuyện với nhau trên ghế đá. Naka dựa đầu vào vai Dương và nghĩ “Ồi! Cảm giác này thật là hạnh phúc. Mình cũng chưa muốn đồng ý kết hôn lắm vì hai người còn đang quá trẻ. Nhưng mà mình cũng không thể né tránh thêm được nữa. Và bây giờ chính là lúc phải đối diện với nó”

Thấy không khí có vẻ yên ắng nên Dương lên tiếng nói

-Em có thấy vui không?

-Có ạ – Naka lí nhí trả lời vì vẫn còn ngượng

-Anh biết lúc này em vẫn còn đang ngưỡng cô vợ tương lai của anh ạ – Anh nói như trêu cô vậy và càng làm cô thêm đỏ mặt

Không khí trời về đêm càng ngày càng lạnh mà trong khí đó Naka thì chỉ mặc mỗi một chiếc áo mỏng nên dẫn đến tình trạng là cô hắt hơi

Nghe thấy Naka hắt hơi nên Dương bây giờ mới nhìn thấy quần áo Naka đang mặc

-Em là gì mà ăn mặc phong phanh ra ngoài thế hả? – Dương hơi gắt

-Tại.. tại em chợt nhớ ra lời hẹn của anh nên chạy ra đây luôn có kịp thay quần áo đâu – Nói xong Naka lại hắt hơi thêm cái nữa

Nhìn thấy cô vợ tương lai yêu quý của mình vì mình mà như thế này anh lại càng cảm thấy hạnh phúc và anh cầm tay Naka lại rồi kéo cô vào lòng mình và ôm.

Naka cũng không hiểu sao Dương lại ôm mình nhưng cô cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh truyền cho cô và cô không còn cảm thấy lạnh nữa. Cô thấy rằng khi Dương ôm mình thì cô không còn cảm thấy lo lắng về chuyện gì nữa. Và anh luôn là người bảo vệ cô. Dù cô có trốn anh nhưng anh vẫn tìm cô và luôn yêu cô. Và bây giờ cô thực sự cảm thấy hạnh phúc ở trong lòng

Sau một lúc đứng như vậy thì Dương cảm thấy Naka đã hết lạnh nên anh bỏ Naka ra rồi nói

-Chúng ta về thôi không thì em lại bị cảm lạnh mất – Dương nhỏ nhẹ nói

-Vâng

Trên đường đi về hai người vẫn còn ngại và ngưỡng nên chẳng ai nói với nhau câu nào. Khi đã về đến nơi thì hai người chào tạm biệt nhau rồi ai về nhà nấy

Khi vừa về đến nhà thì Dương bị Kiệt tra hỏi ngay và Dương phải trêu đùa Kiệt một lúc. Anh tỏ vẻ hơi buồn

-Sao mặt mày buồn thế?

-Thì buồn vậy thôi

-Thôi đừng buồn mà. Không thành lần này thì còn lần sau mà – Kiệt cũng tỏ vẻ hơi buồn rồi vỗ vai thẳng bạn

-Ừm, tao cũng biết vậy. Mày đợi lần sau để ăn quà của tao nha – Dương giả vờ mặt buồn để nói

-Mày nói vậy là sao? Cô ấy đồng ý rồi à! – Kiệt mặt ngệt ra tỏ vẻ không hiểu

-Tao nói thế mà mày không hiểu thì tao đến chịu – Nhìn vẻ mặt của Kiệt mà Dương không thể nào không cười được. Anh bèn phá ra cười to. Kiệt được phen xấu hổ hết cỡ

Về phần Naka thì ngay sau khi về nhà cũng bị Chi tra hỏi

-Cậu đi đâu mà về muộn thế?

Naka đỏ mặt trả lời

-Anh Dương hẹn tớ ra ngoài có việc nên tớ về hơi muộn

Chi nhìn vẻ mặt đứa bạn mình thế kia là biết ngay nó đồng ý anh Dương rồi nên Chi trêu

-Sao tự nhiên mặt cậu đỏ thế kia? Sốt hả? – Chi tỏ vẻ cuống quýt hết cả lên lo lắng

-Tớ không sao đâu! – Naka nói xong rồi chạy lên phòng luôn tránh để bị truy hỏi thêm

Rồi sau bao nhiêu ngày trôi qua thì đôi nào cũng hạnh phúc cả. Kiệt và Chi đều biết rằng Naka đã đồng ý lấy Dương và mấy đứa bạn tại Việt Nam của họ cũng chỉ chờ họ về rồi “tứ hỉ lâm môn”

Ngày trở về Việt Nam, tại sân bay Nội Bài

-Xin chào mọi người! – Kiệt nói to khi nhìn thấy mấy thằng bạn của mình là Phong và Triều

-Đây là sân bay đó. Mà y đâu cần phải hét to vậy thằng kia – Phong nói

Trong khi các chàng trai nói chuyện với nhau thì đầu kia các cô gái cũng đang túm tụm lại nói chuyện với nhau

-Xin giới thiệu với hai bạn đây là Naka! – Chi vui vẻ nói với hai người bạn thân của mình

-Chào bạn – Nhi và Ly lần lượt nói

-Chúng ta đều là bạn của nhau cả, cần gì đâu mà ngại thế.

Đang nói chuyện dở thì có tiếng nói chặn giữa hai bên

-Thôi về nhà nào mọi người! Về nhà rồi thích nói gì thì nói – Triều lên tiếng

-Vâng thưa bạn – Tất cả mọi người đồng thanh nói rồi cười với nhau trông rất hạnh phúc

Đã bao nhiêu năm rồi mọi người mới có thể đoàn tụ như thế này. Hơn hết tại thời điểm này, ai cũng đều có đôi có cặp cả. Và mọi người bây giờ ai cũng đang tràn ngập trong hạnh phúc và chuẩn bị đi về nhà mình. Nhưng có một đôi đang suy tính cho mình một chuyện mà không ai để ý

Người đó nhẹ nhàng để một bức thư vào túi áo người bạn rồi cùng người kia lẳng lặng đi...

Khi vừa lên xe thì Dương lên tiếng

-Chi và Kiệt đâu rồi

Trong lúc này thì Ly đột nhiên cho tay vào túi áo và nhận thấy trong túi áo của mình có một lá thư thì phải và cô dỡ ra xem

-Mọi người ơi, thư của Chi và Kiệt

-Đọc nhanh lên Ly

-Xin gửi lá thư này đến những người bạn và ba mẹ của chúng tôi. Chắc hẳn là Ly đang đọc bức thư này. Xin các bạn đừng buồn khi chúng tôi đi nha. Các bạn cứ làm đám cưới và hạnh phúc nhé. Chúng tớ chưa muốn đám cưới ngay và đang muốn du lịch một chút. Có thể khi về mọi người có thể được ăn kẹo cũng nên. Xin các bạn của tôi gửi lời đến ba mẹ chúng tôi rằng chúng tôi đi du lịch nha. Xin chúc mọi người hạnh phúc và mong sao khi chúng tớ về thì có cháu bé

Đọc xong bức thư mà ai cũng cười ngượng. Nhưng trong những nụ cười đó cũng có một nỗi buồn khi đám cưới mà không Kiệt và Chi. Nhưng mọi người đều biết rằng dù có đi hay ở lại thì ai ai trong số mọi người ở đây cũng sẽ đều đang hạnh phúc và trong tương lai cũng sẽ hạnh phúc. Và chuyện tình của mỗi người đều được mọi người trong gia đình cũng như bạn bè đều ghi nhớ và có thể trong tương lai xa hơn sẽ còn nhiều thứ xảy ra nữa.

THE END PHẦN II.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-ca-cuoc-tinh-yeu>